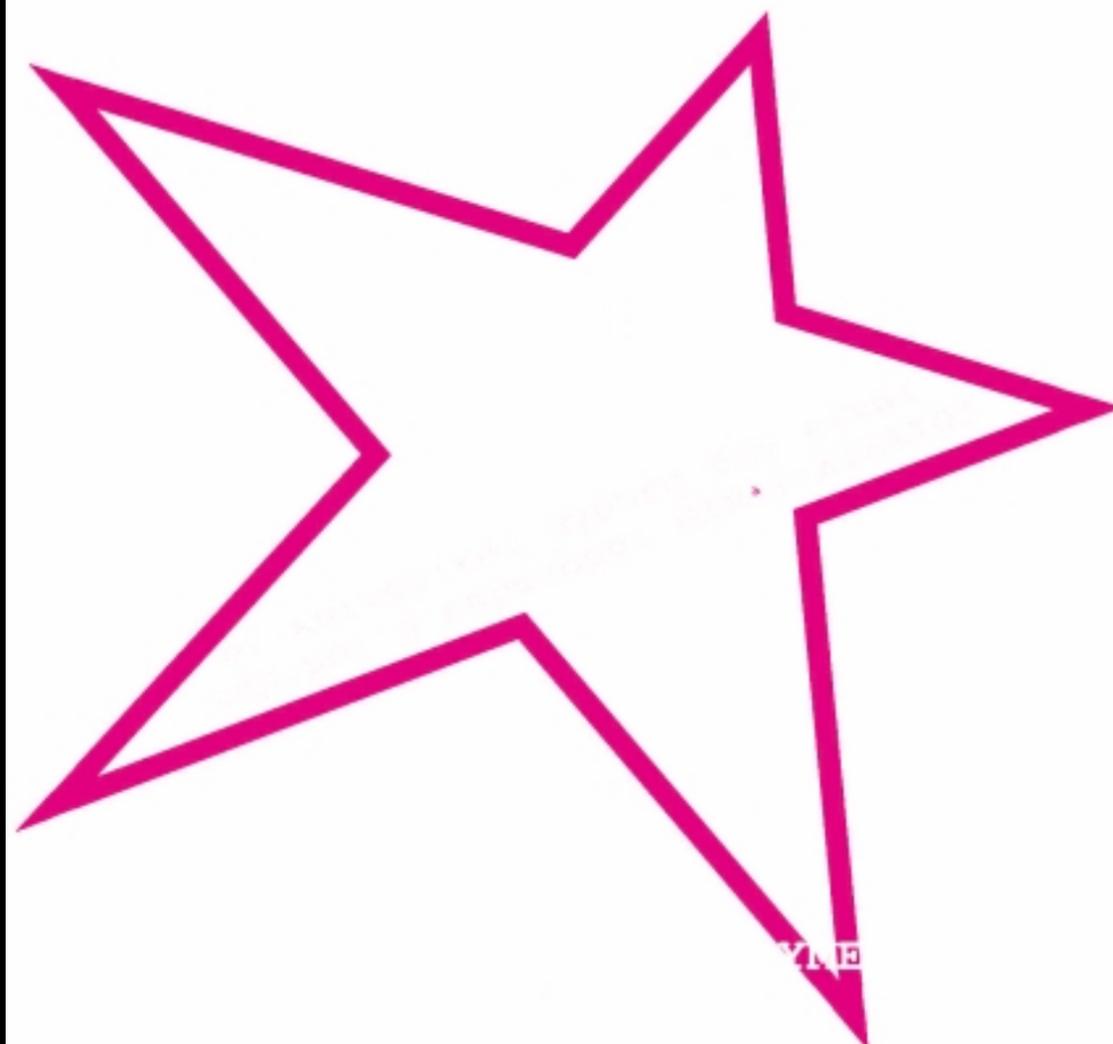

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 365 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 5 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 2005

0.80 ΕΥΡΩ

ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟ
Φ Ε Σ Τ Ι Β Α Λ
ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΤΟ ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

**Από σκάνδαλο
σε σκάνδαλο και
από κάθαρση
σε κάθαρση**

σελίδες 3, 6 και 10

**Χωρίς
αντεπίθεση
χαμένο το
Ασφαλιστικό**

σελίδα 7

**Ιρακινές εκλογές
Θρίαμβος ή
φάρσα;**

σελίδες 4-5

**Νέα δίκη για την υπόθεση
του ΕΛΑ**

**Θ' αφήσουμε κι
αυτή την
πρόκληση
αναπάντητη;**

σελίδες 9, 16

Τώρα και «τρελές κατσίκες»

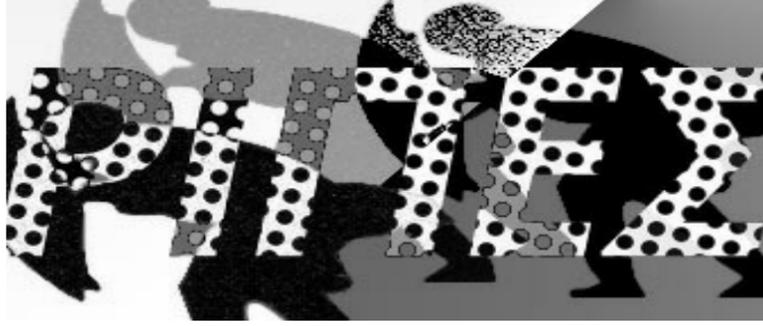
Την πλήρη αδιαφορία για τη δημόσια υγεία επιβάλλει το κυνήγι του καπιταλιστικού κέρδους

σελίδα 11

ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

5/2/1943: Θάνατος Κωστή Παλαμά 5/2/1919: Γέννηση Ανδρέα Παπανδρέου 5/2/1914: Γέννηση Ουίλιαμ Μπάροουζ 5/2/1894: Ίδρυση πρώτης φεμινιστικής οργάνωσης (Αμστερνταμ) 6/2: Ημέρα ασφάλειας στο διαδίκτυο 6/2/1952: Η Ελισάβετ στέφεται βασίλισσα της Αγγλίας (25 χρ) 6/2/1945: Γέννηση Bob Marley 6/2/1793: Θάνατος Κάρολο Γκολντόνι (86 χρ) 6/2/1968: Η χούντα απαγορεύει τα άσεμνα θεάματα και τη χρήση μάσκας τις αποκριές 6/2/1982: Κατάργηση μαθητικής ποδιάς 6/2/1981: Θάνατος Φρειδερίκης (63 χρ) 6/2/1924: Παραίτηση Βενιζελου πρωθυπουργός ο Καφαντάρης 6/2/1967: Οι ΗΠΑ βομβαρδίζουν με χημικά το Βόρειο Βιετνάμ 6/2/1825: Καταδίκη και φυλάκιση του Θ. Κολοκοτρώνη 6/2/1922: Πρώτο φύλλο εφημερίδας «Ελεύθερο Βήμα» τότε, από τους βενιζελικούς Λαμπράκη, Καραπάνο και Ρούσσο 7/2/1812: Γέννηση Charles Dickens 7/2/1914: Πρεμιέρα της ταινίας «Αλήτης» του Charlie Chaplin 7/2/1992: Υπογραφή συνθήκης Μάαστριχτ 7/2/1991: Ολμος κατά της Ντάουνινγκ Στριτ με στόχο τον John Major 7/2/1999: Θάνατος βασιλιά Ιορδανίας Χουσεΐν (63 χρ. - 47 χρόνια στο θρόνο) 7/2/1870: Γέννηση Alfred Adler 7/2/1964: Ο Κάσιους Κλέι ασπάζεται τον μουσουλμανισμό και γίνεται Μοχάμεντ Αλι 8/2/1828: Γέννηση Ιούλιου Βερν 8/2/1924: Πρώτη χρήση θαλάμου αερίων (Νεβάδα) 8/2/1587: Αποκεφαλισμός Μαριίας Σπιούαρτ (44 χρ) 8/2/1921: Θάνατος Πιοτρ Κροπότκιν 8/2/1972: Θάνατος Μάρκου Βαμβακάρη (66 χρ) 8/2/1980: Θάνατος Νίκου Ξυλούρη (43 χρ) 8/2/1942: Γέννηση Brian Jones (Rolling Stones) 8/2/1912: Πρώτη αεροπορική πτήση στην Ελλάδα (Εμμ. Αργυρόπουλος) 8/2/1964: Οι Beatles για πρώτη φορά στις ΗΠΑ 9/2/1919: Πρώτο ηλεκτροκαρδιογράφημα 9/2/1857: Θάνατος Διονύσιου Σολωμού 9/2/1404: Γέννηση Κωνίνου Παλαιολόγου 9/2/1881: Θάνατος Φ.Μ. Ντισογιέφσκι 10/2/1898: Γέννηση Μπ. Μπρεχτ 10/2/1962: Γέννηση Cliff Burton (Metalica) 10/2/1923: Θάνατος Βίλχελμ Ρέντγκεν (78 χρ) 10/2/1755: Θάνατος Μοντεσκιέ (66 χρ) 10/2/1975: Θάνατος Νίκου Καββαδία 10/2/1890: Γέννηση Μπ. Παστερνάκ 10/2/1635: Ίδρυση γαλλικής ακαδημίας (Ρισελιέ) 11/2/1732: Γέννηση G.Washington 11/2/1650: Θάνατος Ρενέ Ντεκάρτ (Καρτέσιου) 11/2/1776: Γέννηση Ι. Καποδίστρια 11/2/1899: Πρώτος νεκρός σε δυστύχημα με μοτοσικλέτα (G.Morgan) 11/2/1847: Γέννηση Τόμας Εντισον 11/2/641: Θάνατος Ηράκλειου 11/2/1868: Θάνατος Ζαν Φουκώ 11/2/1963: Θάνατος Σιλβία Πλαθ 11/2/1990: Αποφυλάκιση Νέλσον Μαντέλα 11/2/1945: Τέλος διάσκεψης της Γιάλτας 11/2/1975: Η Μ. Θάτσερ γίνεται η πρώτη γυναίκα αρχηγός των άγγλων συντηρητικών 11/2/1979: Ο Αγ. Χομεϊνί αναλαμβάνει την εξουσία στο Ιράν 11/2/1943: Ο Μαχάτμα Γκάντι αρχίζει 20ήμερη απεργία πείνας ενάντια στη βαναυσότητα των άγγλων αποικιοκρατών.

● Εκλογές στο Ιράκ ●●● Αυτό είναι το πιο σύντομο ανέκδοτο της εβδομάδας ●●● Ακόμα και η κατοχική διοίκηση έδωσε ποσοστό συμμετοχής μόλις 58% ●●● Μπορείτε να φανταστείτε ποιο ήταν το πραγματικό ποσοστό ●●● Ένα στρατιωτικό ελικόπτερο και ένα αεροπλάνο, με καμιά πενηνταριά νεκρούς, δεν είναι και μικρή υπόθεση ●●● Οι κατοχικές δυνάμεις ακόμα δεν ανακοίνωσαν τα αίτια της πτώσης ●●● Αμφιβάλλετε ότι θα μιλήσουν για βλάβη; ●●● Όλες οι βλάβες μέσω αερομεταφοράς στο Ιράκ συμβαίνουν ●●● Καταραμένος τόπος, ρε παιδί μου ●●● Όχι, οι ρουκέτες της Αντίστασης δεν παίζουν κανένα ρόλο ●●● Αυτοί βαράνε στο γάμο του καραγκιόζη ●●● Το λέει ο Μπους, δεν τον πιστεύετε; ●●● Η ομοφυλοφιλία είναι κουσούρι και αμαρτία βαριά, έχει αποφανθεί προσφάτως ο Χριστόδουλος ●●● Προφανώς, από το κουσούρι και την αμαρ-

τία εξαιρούνται οι ρασοφόροι ομοφυλόφιλοι σαν κι αυτούς που κατακλύζουν εσχάτως τις τηλεοπτικές οθόνες ●●● Το δικό τους το «κουσούρι» είναι ευλογημένο από το Θεό ●●● Προς πιστούς, επιστολή Πέτρου το ανάγνωσμα ●●● Επιμένετε ακόμα να στέλνετε τα παιδιά σας για εξομολόγηση στους άγιους πατέρες; ●●● Δεν το ξανασκέφτεστε λίγο; ●●● Διότι εσείς, καλά, την έχετε τη λωλάδα σας ●●● Τα παιδάκια, όμως, τί σας φταίνε; ●●● Τουλάχιστον απαιτήστε να είσαστε παρόντες την ώρα του μ-

στηρίου ●●● Για να αποτρέψετε κανένα άλλο «μυστήριο» ●●● Ξέρετε τώρα εσείς, δεν είσαστε και νπι αδωοι ●●● Πάντως, όταν πλακώνονται οι «άγιοι πατέρες» είναι σκέτη απόλαυση ●●● Διότι είναι ανελέητοι ο ένας ενάντια στους άλλους ●●● Μηροστά τους οι αστοί πολιτικοί είναι αγγελοδία ●●● Είναι, βλέπεις, πολλά τα λεφτά ●●● Το φιλοδεάμον κοινό περιμένει με αγωνία τα επόμενα επεισόδια ●●● Κάθε πότε ξεσπάει θόρυβος για χρηματισμό δημοσιογράφων, πολυθεσίτες, μυστικά κον-

δύλια και τρωκτικά; ●●● Κάθε που αλλάζει το κόμμα εξουσίας ●●● Τον λόγο τον αντιλαμβάνεστε ●●● Πρέπει να βουλευτούν κάποιιοι «ημέτεροι» και να αλλάξουν χρώμα κάποιιοι χαμαιλέοντες ●●● Σοβαρή υποψηφιότητα για το πιο σύντομο ανέκδοτο της εβδομάδας θέτει και ο Γιωργάκης ●●● «Το όραμά μου δεν είναι ένα αρχηγικό κόμμα», δήλωσε στο «Εθνος» ●●● Το τί ανέκδοτα βγάζουν για την πάρτη του οι Πασόκοι δεν λέγεται ●●● Τί να κάνουν κι αυτοί, η «φτώχεια» θέλει καλοπέραση ●●● Το 'χουν πάρε απόφαση ότι εξουσία θα ξαναδούν μόνο όταν ξεφτίσει ο Καραμανλής ●●● Και ο Ακης απορρίπτει τους μηχανισμούς στο ΠΑΣΟΚ ●●● Είδατε πώς ανανεώνουν τον άνθρωπο οι γεροντοέρωτες; ●●● Ναι, ρε, η δικαιοσύνη περιέχει μηχανισμούς αυτοκάθαρσης ●●● Καλά, μη βαράτε, λέμε και καμιά μαλακία να περάσει η ώρα ●●● Αφορολόγητες είναι ●

◆ Παιδιά, εμείς τον πιστεύουμε τον Χριστόδουλο. Ούτε τον είδε ούτε τον ξέρε τον Γιοσάκη. Μπορεί ο Γιοσάκης μ'έναν εν ενεργεία ανώτερο δικαστικό να πήγαν λίγο πριν την αρχιεπισκοπική εκλογή και να εκβίασαν τον Θηβών Ιερώνυμο, αλλά αυτό το έκαναν εν αγνοία του Χριστόδουλου και των εν Χρυσοπηγή αδελφών του. Ίσως να το έκαναν και για να τον συκοφαντήσουν. Οσο για το ερώτημα που η πλευρά Χριστόδουλου θέτει στον Ιερώνυμο, γιατί δεν τα είπε τότε και τα λέει τώρα, μία απάντηση υπονοεί: ότι ο Ιερώνυμος είχε λερωμένη τη φωλιά του. Αν είναι έτσι, αυτοί που τον απάλλαξαν έχουν διαπράξει το αδίκημα της συγκαλύψης. Επί της ουσίας, δηλαδή, τον εκβίασαν και ο εκβιασμός έπιασε.

◆ Οπως δείχνουν τα πράγ-

■ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ <<Κ>>

● Ο Π.Τ. 20 ευρώ

ματα, το σκάνδαλο Κεντέρη-Θάνου-Τζέκου βαδίζει προς συγκάλυψη. Με διαδικασίες κεκλεισμένων των θυρών, με τη στήριξη όλου του οικοδομήματος του στιβικού πρωταθλητισμού, μεθοδεύουν τα πράγματα ώστε να υπάρξει αθώωση ή μια άνευ πρακτικής σημασίας ποινή για τυπικούς λόγους. Αλλωστε, τα φώτα της δημοσιότητας έχουν πλέον απομακρυνθεί από την υπόθεση και το σύστημα παραγωγής μεταλλίων πρέπει να συνεχιστεί. Και ως γνωστόν, μέταλλια χωρίς ντόπια δεν έρχονται.

◆ Δεν νοείται δημοκρατική πολιτεία με ανυπόληπτη δικαιοσύνη, δήλωσε ο αρμόδιος

υπουργός Α. Παπαληγούρας. Η δήλωση διαβάζεται κι αλλιώς: Δεν νοείται δημοκρατική πολιτεία με δικαιοσύνη που δεν μπορεί να κρύψει τις πομπές της.

◆ Η Δικαιοσύνη μπορεί να προχωρήσει μόνη της στην αυτοκάθαρσή της, δεν έχει ανάγκη από προστάτες, δήλωσε ο πρόεδρος του Αρείου Πάγου. Και γέλασε και το παρδαλό κατσίκι.

◆ Ο Ανδριανόπουλος βάλει κατά του Κάρου Παπούλια, κατηγορώντας τον ότι συμβολίζει ένα παρελθόν καλών σχέσεων με τριτοκοσμικά καθεστώτα. ACHTUNG, ACHTUNG, η αμερικάνικη πρεσβεία προειδοποιεί: από τούδε

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

και στο εξής απαγορεύεται ακόμη και το φραστικό δημαγωγικό φλερτ με εθνικονεξαρτησιακές, αντιαποικιακές, τριτοκοσμικές και άλλες παρόμοιες ιδέες. Προσαρμοστείτε πάραυτα στις επικοινωνιακές ανάγκες του «παγκόσμιου πολέμου κατά της τρομοκρατίας». Οποιοσ δεν είναι σε όλα μαζί μας είναι εναντίον μας.

◆ Ρωτήθηκε ο Πολυζωγόπουλος αν

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η δύναμη της Δικαιοσύνης είναι το κύρος της. Απορρέει από το κύρος της η αξιοπιστία της στη συνείδηση του κοινωνικού συνόλου και η εμπιστοσύνη στις αποφάσεις της.

Δημήτριος Λινός
Εισαγγελέας Αρείου Πάγου

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Εραστές της... ρουλέτας και του... λουλουδοπόλεμου το βράδυ, εκπρόσωποι της θεάς Θέμιδος το πρωί κατηγορούνται για συμμετοχή σε κύκλωμα όπου εμπλέκονται και γιατροί! Καινούργιο παρακλάδι στο σκάνδαλο με τους δικαστές προβάλλει από τις καταγγελίες που φθάνουν στον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Γιώργο Σανιδά.

ΑΔΕΣΜΕΥΤΟΣ ΤΥΠΟΣ (Ρίζου)

«Σκοτεινές δυνάμεις» κατηγορεί ο Χριστόδουλος ότι έχουν βάλει στο μάτι εκείνον και τα έργα του.

Μάλιστα. Η θεία Φωτούλα του 'στειλε αρχιπρίκλινον τον κυρ Γιοσάκη! Σκοτεινή δύναμις η θεία! Όμως, ο άνθρωπος αυτός, ο Αθηνών, ζητάει να έχει λόγο η Εκκλησία στα της Παιδείας και της εκπαίδευσης. Ο άνθρωπος που λέγοντας ανέκδοτα ζήτησε ρόλον εθνάρχη, κατηγορεί τώρα ως χουντικούς (που πιθανόν και να είναι) τους ιεράρχες, οι οποίοι πλέον δεν ανέχονται τη μεγαλομανία του. Αυτός που επί χούφτας δεν κατάλαβε τι συνέβη «διότι διάβαζε» κατηγορεί τους άλλους γι' αυτό που ήταν ο ίδιος...!

Ναυτίλος (Ελευθεροτυπία)
Θ. Ρουσόπουλος. Διέψευσε 4 φορές τον εαυτό του. 20/1/2005, κατά τη συζήτηση στη Βουλή του νομοσχεδίου για τον βασικό μέτοχο, απευθυνόμενος στους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ: «Έρχεται ο κ. Μαθιουδάκης, ο πρόεδρος της ΕΣΗΕΑ και λέει: "Οι προηγούμενοι υπουργοί Τύπου - ακόμα ο κ. Ρουσόπουλος δεν έχει αρχίσει να κάμει αυτό το πράγμα - μας έλεγαν κάθε τόσο: Να ανοίξουμε το συρτάρι, να σας πούμε σε ποιους δίνουμε χρήματα και τα πιάνουν;". Ετσι ενδιαφέρεστε για τους δημοσιογράφους;». 21/1/2005, στο πρες ρουμ: «Δεν γνωρίζω αν υπήρξαν

λίστες για "μαύρα χρήματα"... Όμως γνωρίζω ότι εγώ δεν παρέλαβα καμιά τέτοια λίστα και δεν διαθέτω καμιά τέτοια λίστα». 27/1/2005, στο Ζάππειο, στη συζήτηση με τις δημοσιογραφικές ενώσεις, απορρίπτοντας κάθε συζήτηση περί διάθεσης κυβερνητικών «μυστικών κονδυλίων» σε δημοσιογράφους. «Απαντώ κατηγορηματικά στο ερώτημα αν διατίθενται τέτοιες δαπάνες από τη σημερινή κυβέρνηση και πιστεύω ότι το ίδιο ισχύει και για τις προηγούμενες κυβερνήσεις». 31/1/2005, στην επιστολή του προς τη διοίκηση της ΕΣΗΕΑ, διαβιβάζοντας καταλόγους με τα ονόματα δημο-

σιογράφων που εργάζονται σε θέσεις του Δημοσίου: «Θεωρώ τη δημοσιοποίηση των ονομάτων ως αντιβαίνουσα στα περί προστασίας προσωπικών δεδομένων και γι' αυτό παρακαλώ να τηρηθεί ο νόμος». 1/2/2005, απαντώντας στην ΕΣΗΕΑ για τη δημοσιοποίηση των καταλόγων και κατηγορώντας την για «ισοπέδωση» των δημοσιογράφων. «Δεν έχει καμιά ηθική βάση η δημοσίευση ονομάτων συλλήβδην των δημοσιογράφων, που εντίμως εργάζονται, διότι προκαλεί σύγχυση και δημιουργεί λανθασμένες εντυπώσεις...».

■ Πλήρης ευθυγράμμιση με τις ΗΠΑ

ΠΡΩΤΗ μεγάλη συνέντευξη του νέου ανθύπατου των Αμερικανών Τσαρλς Ρις με συνέντευξή του στην «Καθημερινή». Χωρίς διπλωματική κομψότητα, όπως μας έχουν συνηθίσει και οι προκάτοχοί του, και με κεντρικό μοτίβο την «τρομοκρατία».

«Βρισκόμαστε εν μέσω παγκοσμίου πολέμου κατά της τρομοκρατίας», σημειώνει με έμφαση ο Ρις, εξαιρώντας τη συνεργασία και της κυβέρνησης και του Γιωργάκη σ' αυτό το μέτωπο, τόσο όσον αφορά την εσωτερική πολιτική όσο και στα εξωτερικά μέτωπα, διότι «στην παγκόσμια αντιτρομοκρατική προσπάθεια εντάσσεται και η σταθεροποίηση σε Αφγανιστάν και Ιράκ».

Σε σχέση με την εκπαίδευση των ιρακινών δωσιλογικών σωμάτων, ο Ρις αποκάλυψε ότι «η Ελλάδα είναι πρόθυμη να βοηθήσει και συζητούμε με την ελληνική κυβέρνηση για τη μορφή, το χρόνο και τον τόπο της βοήθειας αυτής». Μια μέρα μετά τη συνέντευξη, απαντώντας σε σχετικό ερώτημα, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Θ. Ρουσόπουλος επιβεβαίωσε τον ανθύπατο: «Στο πλαίσιο των υποχρεώσεων που έχουμε αναλάβει από διεθνείς οργανισμούς που μετέχουμε, θα βοηθήσουμε κι εμείς -όπως έχουμε ήδη κάνει και σε άλλες περιοχές- όπου έχουμε συμβατικές υποχρεώσεις. Για να μη μείνει πίσω το ΠΑΣΟΚ στην κούρσα των υποκλίσεων προς τους μεγάλους επικυρίαρχους, σε συνέντευξη που έδωσαν τα στελέχη του Τομέα Εξωτερικών Υποθέσεων και Αμυνας η συντονίστρια Α. Διαμαντοπούλου, απαντώντας σε σχετική ερώτηση, εξέφρασε τη συμφωνία του ΠΑΣΟΚ στην ενίσχυση της ελληνικής στρατιωτικής αποστολής στο Αφγανιστάν».

Ο ανθύπατος Ρις εξήρε το ρόλο του Γιωργάκη στην «αντιτρομοκρατική» εκστρατεία, αναφερόμενος θερμά στη συμβολή του στην «ιστορική συμφωνία νομικής συνεργασίας, αλλά και συμφωνία δικαστικής αρωγής και έκδοσης μεταξύ ΗΠΑ και ΕΕ, τα οποία βοήθησαν πολύ τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας». Όσο για το εσωτερικό μέτωπο, ξεκαθάρισε ότι η τρομοκρατία πρέπει να συνηθιστεί, γιατί «τα φαινόμενα αυτά δεν εξαλείφονται ποτέ εντελώς». Με καμάρι μάλιστα υπενθύμισε ότι αμερικάνικες και ελληνικές μυστικές υπηρεσίες «έχουν συνεχή επαφή και συνεργασία», όπως και ο ίδιος προσωπικά με τον Γ. Βουλγαράκη.

Από σκάνδαλο σε κάθαρση και από κάθαρση σε σκάνδαλο

Τα παράθυρα γεμάτα από ευτραφείς λειτουργούς του υψίστου. Τα πάνελ γεμάτα από έντιμους θεράποντες της Θέμιδος. Δικαστές και δικηγόρους. Οι λίστες γεμάτες από διπλοτριπλοτετραπλοθεσίτες σκαπανείς της αντικειμενικής ενημέρωσης της κοινής γνώμης. Το καινούργιο σίριαλ χρηματισμού, πλαστογραφησεων, εκβιασμών, εμπλουτισμένο πάντοτε από γαργαλιστικές λεπτομέρειες, εξελίσσεται στις θόνοες και στα ερτζιανά. Οι νέες εργασιακές ανατροπές, το ασφαλιστικό, το αγροτικό, η ανεργία, η κατάσταση στην εκπαίδευση πέρασαν ξανά σε δεύτερη μοίρα, διευκολύνοντας τα μέγιστα την κυβέρνηση, αλλά και το σύνολο του πολιτικού κόσμου, αφού σήμερα αυτός βρίσκεται στη θέση του προβληματισμένου κατήγορου και αναλυτή των φαινομένων.

Αλλαγή ρόλων. Πριν από λίγο καιρό στο σκαμνί ήταν οι πολιτικοί, πριν ή μετά από αυτούς οι επιόρκοι μπάτσοι κ.λπ. Τελικά, σε τούτη τη χώρα, όπως και στις άλλες καπιταλιστικές χώρες, βέβαια, αν την Ιστορία την έγγραφαν τα media, θα βαδίζαμε από σκάνδαλο σε σκάνδαλο, από κάθαρση σε κάθαρση ή από σκάνδαλο σε κάθαρση και από κάθαρση σε σκάνδαλο.

Μια ψυχρολουσία. Μέχρι πριν λίγο καιρό, τα γκάλοπ δείχνανε ότι οι Έλληνες πολίτες είχαν σε μεγάλη εκτίμηση την Εκκλησία και τη Δικαιοσύνη και σε πολύ χαμηλή τους πολιτικούς και τους μπάτσους. Τώρα, η εικόνα δείχνει να αντιστρέφεται, όμως παραλοτάτα η έντονη θα δείξει εμπιστοσύνη στους άλλους θεσμούς που τώρα βρίσκονται στο απυρόβλητο και θα συνεχίσουν να παρακολουθούν την ενίσχυση των ισχυρών και το αδυνάτισμα των αδυνάμων. Οι χθεσινοί κατηγορούμενοι, οι πολιτικοί, συνεπικουρούμενοι από τους υγιείς χρυσοκάθαρους δημοσιογράφους και δικαστικούς διατηρούνται - με τη σειρά τους τώρα - τα μάτια τους μη μπορώντας να πιστέψουν στα μάτια τους από όσα καταμαρτυρούνται στους χρυσολάγνους παπάδες, τους επιόρκους δικαστές, τους καρέκλαμαϊλέοντες δημοσιογράφους. Πω, πω!!! Εγινε τέτοιο πράγμα... αν είναι δυνατόν... πώς είναι δυνατόν... αδύνατον... και πέφτουν από τα σύννεφα. Όπως το καλοκαίρι του 2004 έπεφταν από τα σύννεφα για τα καμάρια τους, τον Κεντέρη, τη Θάνου, τον Τζέκο, λίγο πριν αυτοί προλάβουν να γίνουν επικεφαλής του έθνους στην Ολυμπιάδα των εργοδο-

τικών δολοφονιών, της κονόμας και της ντόπας. Όλοι αυτοί, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, δικαστές, αγνοούσαν τα πάντα για το τι γινόταν στα ολυμπιακά έργα, τι γίνεται στον επαγγελματικό αθλητισμό, τι γίνεται στη ΔΟΕ, στον Αθήνα 2004, στον ΣΕΓΑΣ. Αυτοί οι διακεκριμένοι λειτουργοί της ενημέρωσης, της δικαιοσύνης, της διαχείρισης των κοινωνικών και εθνικών υποθέσεων δεν ήξεραν απολύτως τίποτα. Στην καλύτερη των περιπτώσεων, φταίγανε αυτοί που πιάστηκαν. Όλα τα άλλα ήταν καθαρά, διαφανή, υπερήφανα, άκρως ελληνικά.

Ετσι και τώρα. Το σύνολο των δημόσιων κατήγορων και αναλυτών, ακόμα και αυτών που έβαλαν λίγο το χεράκι τους να τραβηχτεί ελάχιστα η κουρτίνα, συμφωνούν ότι οι επιόρκοι είναι ελάχιστοι. Μας το λέει και η γνωστή «κυρία φως, νερό, τηλεφώνω», που την καλούν ως ειδήμονα σε όλα τα τηλεοπτικά πάνελ. Οι έντιμοι είναι η συντριπτική πλειοψηφία. Βέβαια, για την Εκκλησία, όταν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο εμπλέκεται το σύνολο της Ιεραρχίας, πώς μπορεί κανένας να ισχυρίζεται ότι είναι μεμονωμένο-περιορισμένο φαινόμενο χωρίς να γίνεται καταγελαστός; (Για τη δημοσιογραφία χρειάζονται αποδείξεις;). Αλλά και για τη Δικαιοσύνη, οι ίδιοι που ισχυρίζονται ότι πρόκειται για μεμονωμένο φαινόμενο αναγνωρίζουν ότι ο κύκλος των επιόρκων δικαστών αγγίζει και τα ανώτερα κλίμακα, σύμφωνα μάλιστα με έρευνα του ίδιου του Αρείου Πάγου (Ελευθεροτυπία, 30/1/2005).

Πέρα, όμως, από την εμφανή διάσταση του προβλήματος, τη δημόσια-καλυμμένη ομολογία του, παρά τις βεβαιώσεις περί του αντιθέτου, η απλή λογική οδηγεί αυτόματα στο συμπέρασμα, ότι πρόκειται περί γενικευμένου φαινομένου, γιατί αν ήταν μεμονωμένο και μειοψηφικό ούτε τα ανώτερα κλίμακα θα άγγιζε (όπως γίνεται εμφανώς στην Εκκλησία ή όπως αρχίζουν διστακτικά οι δικαστικοί να αναγνωρίζουν), ούτε θα είχε ξεσπάσει τσόσος θόρυβος.

Προς τι όμως η έκπληξη; Τα δύο μαγαζιά (μάλλον τα τρία μαγαζιά, Εκκλησία, Δικαιοσύνη, Δημοσιογραφία) είναι γωνιακά. Ευάερα, ευήλια, υπερπολυτελή, με θέα στο πελαγος. Το χρήμα που αλλάζει καθημερινά χέρι εκεί είναι απίστευτο. Ο τζίρος είναι τεράστιος. Οι καλές θέσεις πληρώνονται παραπάνω και αποδίδουν τα μέγιστα. Εκεί που συγκεντρώνεται ο θησαυρός του Μίδα είναι δυνατόν

να βασιλεύει άλλος θεός από τον μυθικό βασιλιά; Μπορεί εκεί να είναι μεμονωμένα τα φαινόμενα χρηματισμού; Μπορεί επίσης εκεί να είναι περιορισμένα τα φαινόμενα των κατά παραγγελία αποφάσεων από τις κυβερνήσεις ή άλλους μηχανισμούς; Μπορεί να είναι εξαιρέσεις οι ίντριγκες, οι συνωμοσίες για την ανεξίτηλη, την προαγωγή, την κατάκτηση υψηλότερου θώκου, που πέρα από την περισσότερη εξουσία και δύναμη αυτόματα εξασφαλίζει περισσότερο πλούτο; Δηλαδή, οι επιόρκοι δικαστές είναι μόνο όσοι πιάνουν ζεστό παραδάκι; Όσοι καταπατούν και αυτό το υπάρχον αστικό δίκαιο, κατά παραγγελία κυβερνήσεων, μεγάλων εταιριών, πρεσβειών κ.ο.κ., δεν είναι επιόρκοι; Τί είναι; Δεν είναι επιόρκοι οι δεσποτάδες που να μην δεν βάζουν το χέρι πολύ βαθιά στο παγκάρι αλλά συνομωτούν με άλλους για μια καλή μητρόπολη, για τον δικό τους αρχιμανδρίτη κ.λπ., κ.λπ.; Τί είναι;

Ελευθέρη αγορά, θα απαντούσε ένας κυνικός γιάπης. Όλα πουλιούνται και όλα αγοράζονται. Τα εθνικά, τα σοσιαλδημοκρατικά, τα πατριωτικά ιδανικά, όλο ξεφτίζουν. Η αγορά γίνεται όλο και πιο πολύ το μεγάλο σχολείο της κοινωνίας. Η μεγάλη χοάνη που όλα τα χωνεύει, όλα τα μετατρέπει σε ευρώ. Είτε αμέσως είτε εμμέσως. Οι ηθικές αντιστάσεις έφτασαν στα όριά τους. Ο Μίδας υπέταξε τα πάντα. Τους θεσμούς, τους ανθρώπους, τα ιδανικά. Οι αντιστάσεις μέσα στα όρια του νόμου, της εξουσίας, της καλής οικονομικής κατάστασης όλο και λιγοστεύουν. Όσο όμως περισσότερο λιγοστεύουν τόσο το ψέμα μεγαλώνει. Όσο περισσότερο λιγοστεύουν τόσο μεγαλώνει το παρμπύθι, ότι το υγιές κομμάτι κάθε θεσμού αποτελεί τη συντριπτική του πλειοψηφία.

Τώρα τί θα γίνει; Πρέπει να βρούμε τρόπον να αντιμετωπίσουμε την κατάσταση, φωνάζουν όλοι οι δημόσιοι λειτουργοί. Να κάνουμε προτάσεις. Ρεαλιστικές προτάσεις. Αυτό που μπορεί να γίνει σήμερα. Στύψτε το κεφάλι σας. Υποβιβάστε κι άλλο τον ρεαλισμό σας. «Η αρχή της λύσης του προβλήματος βρίσκεται στη συμβολή των δικηγορικών συλλόγων...», προτείνει μουδιασμένη η «Ελευθεροτυπία» (30/1/2005). Ακόμα και ο πρωταθλητής της προτασιολογίας Συνασπισμός δυσκολεύεται να ξαναπεί το ποίημα με τις προτάσεις του. Όχι ότι δεν θα το ξανακάνει, αλλά το έχει πει τόσες φορές που μοιάζει περισσότερο γραφικό

από όλα όσα ο ίδιος καταγγέλλει ως γραφικά. Λέτε τη λύση του εξαγνισμού της Εκκλησίας να την ψιθύρισε η Λίλιαν στο Χριστόδουλο, την ώρα του θερμού ασπασμού κατά την πρόσφατη συνάντησή τους;

Μήπως, όμως, ξεκινάμε από λάθος αφετηρία; Μήπως τα μαγαζιά που είπαμε ότι είναι γωνιακά -Μητροπόλεως, ως πούμε, και Ευελπίδων γωνιά- δεν έχουν το χρήμα και την εξουσία ως υπέρτατα αξιώματα; Ξεφυλλίζοντας τα γραπτά που μένουν, πέρασε πάνω στις δύο χαρακτηριστικές εκ των έσω καταγγελίες. Η μία από την «Ελευθεροτυπία» της 9/5/1999 με τίτλο: «Μαθίας και μετοχές» και υπότιτλο: «Ζητά από τους δικαστές να μην... πολυπαιζουν στη Σοφοκλέους». «Ο νεαρός δικαστής στον προθάλαμο του γραφείου του προέδρου του Αρείου Πάγου (Στ. Μαθία), έδειχνε φανερά αναστατωμένο. Λίγα λεπτά αργότερα, βρισκόταν απέναντί του και όπως περιγράφουν αυτήκοι μάρτυρες, ρωτούσε με αγωνία: "Κύριε πρόεδρε, όταν μιλάτε σε συναδέλφους σε πρωτοδικεία και τους ζητάτε να μην παίζουν ματιωδώς στο χρηματιστήριο μήπως εννοείτε εμένα;". "Ασφαλώς εννοώ κι εσάς αγαπητέ μου", απάντησε εκείνος αφήνοντας εμβρόντητο τον συνομιλητή του...». Η δεύτερη πάλι από την «Ελευθεροτυπία», της 21/11/2001 αυτή τη φορά: «Μιλώντας (ο Καλλίνικος) για «παντελονάδες» και για αρχιερέα που «θεωρείται κολλητός του αρχιεπισκόπου» και κάνοντας καταγγελίες για "70 πολυτελέστατες βίλες με πισίνες που έχουν ανεγερθεί τον τελευταίο καιρό διά της Ναοδομίας στη Θεσσαλονίκη...». Η δεύτερη πάλι από την «Ελευθεροτυπία», της 21/11/2001 αυτή τη φορά: «Μιλώντας (ο Καλλίνικος) για «παντελονάδες» και για αρχιερέα που «θεωρείται κολλητός του αρχιεπισκόπου» και κάνοντας καταγγελίες για "70 πολυτελέστατες βίλες με πισίνες που έχουν ανεγερθεί τον τελευταίο καιρό διά της Ναοδομίας στη Θεσσαλονίκη...». Η δεύτερη πάλι από την «Ελευθεροτυπία», της 21/11/2001 αυτή τη φορά: «Μιλώντας (ο Καλλίνικος) για «παντελονάδες» και για αρχιερέα που «θεωρείται κολλητός του αρχιεπισκόπου» και κάνοντας καταγγελίες για "70 πολυτελέστατες βίλες με πισίνες που έχουν ανεγερθεί τον τελευταίο καιρό διά της Ναοδομίας στη Θεσσαλονίκη...».

Συμπεραίνουμε, λοιπόν, ότι το φαινόμενο των διαρκώς επαναλαμβανόμενων σκανδάλων στηρίζεται στο μεγάλο σκάνδαλο της διατήρησης των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, των εκμεταλλευτικών σχέσεων παραγωγής, ως βάση της παγκόσμιας κοινωνίας. Ξανασυμπεραίνουμε, ότι έχουν μολύνει αθεράπευτα με όλη τη λύσσα για πλουτισμό που αναδύουν όλους τους θεσμούς του καπιταλιστικού συστήματος. Επαναλαμβάνουμε τη μοναδική λύση και πρόταση: Την καταστροφή των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και των θεσμών που οικοδομούνται πάνω τους.

Παντελής Νικολαΐδης

■ Λιστομαχία

ΜΠΑΓΙΑΤΙΚΕΣ λίστες έστειλε στην ΕΣΗΕΑ ο Θ. Ρουσόπουλος. Μπαγιατίκες και λειψές συνάμα. Οι λίστες αφορούν δημοσιογράφους που δούλευαν στο δημόσιο το 2003, δηλαδή την περίοδο του ΠΑΣΟΚ. Αυτές του 2004, στις οποίες θα περιλαμβάνονται και «τα δικά μας παιδιά», θα σταλούν -λέει- στις αρχές Απριλίου. Μέχρι τότε, έχει ο... θεός της ενημέρωσης. Είναι, όμως, και λειψές οι λίστες, διότι δεν περιλαμβάνουν τα περισσότερα υπουργεία, εποπτευόμενους φορείς των υπουργείων και το σύνολο των ΔΕΚΟ και Οργανισμών του ευρύτερου δημόσιου τομέα.

Εστω και λειψές, όμως, οι λίστες περιλαμβάνουν περισσότερα από 1.000 ονόματα. Ανάμεσά τους βρίσκονται γνωστά ονόματα της δημοσιογραφίας, που φιγουράρουν στην τηλεόραση και τις εφημερίδες. Πρέπει, πάντως, να σημειωθεί, πως η συντριπτική πλειοψηφία των ονομάτων αφορά το ΑΠΕ και την κρατική ραδιοτηλεόραση, που είναι λογικό να απασχολούν δημοσιογράφους. Κάποιοι, όμως, δεν πρέπει να έχουν πατήσει το πόδι τους σ' αυτούς τους κρατικούς ειδησεογραφικούς φορείς. Απλά περνούν από την τράπεζα και εισπράττουν το μισθό τους. Κάποιοι άλλοι εμφανίζονται να παίρνουν μισθό από δυο και τρεις φορείς του δημοσίου, ενώ ταυτόχρονα δουλεύουν και σε εφημερίδες και ηλεκτρονικά ΜΜΕ. Πώς τα προλαβαίνουν, ρε παιδί μου, όλο το 24ωρο θα πρέπει να δουλεύουν.

Αν οι λίστες συμπληρωθούν (που δεν το βλέπουμε) θα πρέπει να ξεπερνούν τις 2.000 οι δημοσιογράφοι που έχουν εργασιακή σχέση με το κράτος. Καταλάβετε τώρα γιατί δεν πρόκειται να γίνει καμιά «αυτοκάθαρση» ή να διαμορφωθούν κάποιοι αξιοπρεπείς κανόνες δεοντολογίας; Και βέβαια, δεν θα μάθουμε ποτέ ποιοι μισθοδοτούνται από ιδιωτικές εταιρίες, απασχολούμενοι στα «γραφεία τύπου και δημοσίων σχέσεων» και πολύ περισσότερο ποιοι τα παίρνουν κάτω από το τραπέζι. Ποιοι έχουν συμβάσεις έργου (με δελτίο παραχώρησης υπηρεσιών) με δημόσιες υπηρεσίες και ΔΕΚΟ και ποιοι κάνουν «παραγωγές» για την κρατική ραδιοτηλεόραση (γνωστοί αστέρες της ΕΡΤ δεν εμφανίζονται στη λίστα, πράγμα που σημαίνει ότι έχουν άλλου είδους οικονομική σχέση, προφανώς πιο κερδοφόρα). Ούτε θα μάθουμε ποιοι τα παίρνουν από τα μυστικά κονδύλια των υπουργείων Εξωτερικών και Δημόσιας Τάξης και από άλλες πηγές, για να επιτελέσουν «εθνικό έργο». Ο χώρος βρομάει και δεν πρόκειται να ξεβρομάει. Τζάμπα παιδεύονται κάποιοι (λίγοι) ρομαντικοί.

«Σήμερα ο λαός του Ιράκ μίλησε στον κόσμο και όλος ο κόσμος ακροάζεται τη φωνή της ελευθερίας από την καρδιά της Μέσης Ανατολής. Οι Ιρακινοί μαζικά και με μεγάλο κίνδυνο απέδειξαν την βαθιά προσήλωση τους στη Δημοκρατία. Συμμετέχοντας σε ελεύθερες εκλογές, ο ιρακινός λαός απέρριψε σταθερά την αντιδημοκρατική ιδεολογία και τους τρομοκράτες. Αρνήθηκαν να πτοηθούν από κλέφτες και δολοφόνους».

Τζορτζ Μπους τζούνιορ
(μήνυμα για τις ιρακινές εκλογές)

Για πρώτη φορά μετά την έναρξη του πολέμου στο Ιράκ συναντούμε τέτοια ομοφωνία ηγετών, πολιτικών, δημοσιογράφων και «αναλυτών» στο ιρακινό ζήτημα. Ακόμα και οι ηγέτες της «αντιπολεμικής» συμμαχίας, Σιράκ, Σρέντερ και Πούτιν, εκθείασαν την εκλογική διαδικασία. Για πρώτη φορά το παραπάνω μήνυμα του Μπους δεν αντιμετωπίστηκε με χλευασμό από κανένα. Ακόμα και στη χώρα μας οι «αντιπολεμικές» φυλλάδες, όσο και να προσπάθησαν να κρατήσουν κάποιες αποστάσεις, συμφώνησαν στο βασικότερο. Ότι αυτές οι εκλογές είχαν μαζική συμμετοχή.

Οι ιρακινές εκλογές «πέτυχαν», λοιπόν, το στόχο τους! Οι αντάρτες ως δια μαγείας απομονώθηκαν. Δόθηκε μάλιστα και το ποσοστό συμμετοχής αμέσως μετά το τέλος της ψηφοφορίας: 60%! Κι ως απαιτούνται 5 με 10 μέρες για να ανακοινωθούν τα αποτελέσματα. Η δημοκρατία νίκησε! Ας δούμε, όμως, τα πράγματα με τη σειρά.

■ Παιχνίδι εντυπώσεων

Λίγες ώρες πριν το κλείσιμο της κάλπης, ο εκπρόσωπος της εκλογικής επιτροπής, Φαρίντ Αγιάρ, δήλωσε ότι το ποσοστό της συμμετοχής στις εκλογές της περασμένης Κυριακής εκτιμάται γύρω στο 72%. Εκπληκτική, αλήθεια, η ακρίβεια της εκτίμησης τη στιγμή που χρειάζονται του-

■ Ιρακινές εκλογές

Θρίαμβος ή φιάσκο;

λάχιστον 5 με 6 μέρες για τα προκαταρκτικά αποτελέσματα, δε νομίζετε; Κι ακόμα πιο εκπληκτικό είναι το πόσο εύκολα ο ίδιος κύριος αναθεώρησε αυτό το ποσοστό 12 μονάδες προς τα κάτω, ανακοινώνοντας ότι ψήφισαν γύρω στα 8 εκατομμύρια ψηφοφόροι, ποσοστό 60%, και χαρακτηρίζοντας την προηγούμενη εκτίμηση εικασία που οφειλόταν στον... «ενθουσιασμό της ημέρας»!

Το τραγελαφικό είναι ότι κι αυτή η πιο κατασταλαγμένη εκτίμηση ταυτίζεται με την πρόβλεψη του ίδιου του Αγιάρ δύο μέρες πριν από τις εκλογές. Διαβάζουμε στο Middle East Online: «Η ιρακινή Εκλογική Επιτροπή προέβλεψε την Παρασκευή ένα ποσοστό συμμετοχής 57%. Υπάρχουν 14.2 εκατομμύρια πολίτες με δικαίωμα ψήφου και πιστεύουμε ότι περίπου 8 εκατομμύρια θα προσέλθουν να ψηφίσουν» δήλωσε ο Φαρίντ Αγιάρ, εκπρόσωπος της Ανεξάρτητης Εκλογικής Επιτροπής» (29/1/05).

Αυτό θα πει πρόβλεψη! Αφού πρώτα φούσκωσε το ποσοστό της συμμετοχής, τελικά καταστάλαξε σ' αυτό που ήδη είχε προβλέψει, προσανανομόντας το λίγο για να ακούγεται καλύτερα. Τα 8 εκατομμύρια ψηφοφόροι έγιναν από 57% (για την ακρίβεια 56.3%), 60%, κάτι σαν τις τιμές στα... οπωρολαχανικά, απ' την ανάποδη. Ο πελάτης βλέπει το 1 Ευρώ και κάπου κρυμμένα βρίσκονται τα 99 λεπτά.

Αυτό το νούμερο παρουσιάστηκε απ' όλα σχεδόν τα διεθνή πρακτορεία. Και η «παγκόσμια κοινή γνώμη» αποφάνθηκε: Οι εκλογές πέτυχαν μια και η συμμετοχή ξεπέρασε κάθε προσδοκία. Γιατί άρα-

γε; Απ' τη στιγμή που οι Σιίτες κληρικοί (το κόμμα της «Ισλαμικής Επανάστασης στο Ιράκ», που υποστηρίζεται απ' την Τεχεράνη) κατέβηκε στις εκλογές και με δεδομένο ότι οι Σιίτες αποτελούν το 60% του ιρακινού πληθυσμού και το εν λόγω κόμμα έχει πλατιά επιρροή πάνω τους, επόμενο ήταν να υπάρξει αισθητή συμμετοχή. Αλλωστε, όπως δείξαμε παραπάνω, η «πρόβλεψη» της Εκλογικής Επιτροπής ήταν ακριβώς η ίδια με τη συμμετοχή που εντέλει ανακοινώθηκε. Είπαμε, όμως, το ζήτημα ήταν να κερδηθούν οι πρώτες εντυπώσεις. Και σ' αυτό συμφώνησαν όλοι, απ' τον «πολεμοχαρή» Μπους μέχρι τα... περισσότερα της ειρήνης, Σιράκ, Σρέντερ και Πούτιν. Γιατί κι οι δεύτεροι είχαν να επιλέξουν μεταξύ αντάρτικου και «δημοκρατίας» (έστω υπό κατοχή). Τα ταξικά τους ανακλαστικά δεν τους άφηναν περιθώρια ελιγμών.

■ Νομιμοποίηση της κατοχής;

Ακόμα όμως κι αν θεωρήσουμε ότι το ποσοστό της συμμετοχής είναι μεγάλο (φου-

φος Ρόμπερτ Φισκ, η κάθοδος των Σιιτών στις κάλπες δεν έγινε για να νομιμοποιήσει την κατοχή αλλά για τον ακριβώς αντίθετο λόγο.

Γράφει ο Φίσκ: «Κανένας απ' όσους συνάντησα χθες δεν πιστεύει ότι η ανταρσία θα σταματήσει – πολλοί νομίζουν ότι θα αυξηθεί ακόμα πιο άγρια – και οι Σιίτες στα εκλογικά κέντρα είπαν με μια φωνή ότι ψήφισαν και για να ξεφορτωθούν τους Αμερικανούς, όχι για να νομιμοποιήσουν την παρουσία τους» (Star & Independent 31/1/05).

σικά λόγω των ψηφοφόρων στις σιιτικές περιοχές και στο ιρακινό Κουρδιστάν, γιατί στις σουνιτικές δεν πάτησε ψυχή), μπορούμε να υποστηρίξουμε χωρίς να γίνουμε γελοίοι ότι αυτό αποτέλεσε νομιμοποίηση της κατοχής; Και οι πέτρες γνωρίζουν ότι οι Σιίτες κληρικοί υποστηρίζονται από μια χώρα που ανήκει στον «άξονα του κακού», το Ιράν, κι ότι κάλεσαν τον κόσμο να ψηφίσει με στόχο να τερματιστεί η κατοχή «με ειρηνικά μέσα». Όπως εύστοχα γράφει ο γνωστός Βρετανός δημοσιογρά-

■ Υπήρξαν επιθέσεις;

Πέρα όμως απ' το ποσοστό της συμμετοχής, που θα το μάθουμε σε μερικές μέρες, έστω και... ολίγον μαγειρεμένο, μια κι αυτοί (δηλαδή οι Αμερικάνοι και οι συνεργάτες τους) έχουν το μαχαίρι και το πεπόνι και ανεξάρτητοι παρατηρητές δεν υπήρξαν, ένα ζήτημα που υποβαθμίστηκε σκόπιμα ήταν αυτό των επιθέσεων. Πολλοί ανέφεραν τον αριθμό των θυμάτων της πε-

ρασμένης Κυριακής (άλλοι 33 κι άλλοι 44 νεκρούς), αλλά ελάχιστοι τον αριθμό των επιθέσεων που έγιναν σε όλη τη χώρα. Ψάχνοντας στον παγκόσμιο τύπο, βρήκαμε ότι οι συνολικές επιθέσεις ήταν πέντε φορές περισσότερες απ' τον καθημερινό μέσο όρο.

Αυτό δεν το ανέφεραν τίποτα ισλαμικά πρακτορεία αλλά δύο εφημερίδες που κάθε άλλο παρά ισλαμικές μπορούν να θεωρηθούν. Οι Τάιμς και η Ουάσινγκτον Πόστ: «Στρατιωτικές εκθέσεις αναφέρουν ότι υπήρξαν 260 επιθέσεις την Κυριακή στο Ιράκ – σχεδόν πέντε φορές πάνω απ' τον ημερήσιο μέσο όρο. Αυτές περιελάμβαναν εκατοστάδες επιθέσεις σε εκλογικά τμήματα και οκτώ επιθέσεις αυτοκτονίας. Συνολικά 25 Ιρακινοί πολίτες, οκτώ μέλη των δυνάμεων ασφαλείας και 31 στασιαστές σκοτώθηκαν» (Times, 1/2/05). «Οι στασιαστές έκαναν πράξη τις επανειλημμένες απειλές τους να επιτεθούν σε ιρακινά εκλογικά τμήματα τη μέρα των εκλογών, εξαπολύοντας επιθέσεις αυτοκτονίας και παγιδευμένων αυτοκινήτων, όλμους, ρουκέτες, πυρά από ελαφρά όπλα, και χειροβομβίδες σε 109 ξεχωριστές επιθέσεις, σύμφωνα με αμερικάνους αξιωματούς. Συνολικά υπήρξαν περισσότερες επιθέσεις από οποιαδήποτε μέρα από τότε που ξεκίνησε η αμερικάνικη εισβολή εδώ και σχεδόν δυο χρόνια. Σε όλη τη χώρα οι στασιαστές εξαπέλυσαν 260 επιθέσεις κατά στόχων παντός είδους, συμπεριλαμβανομένων του αμερικάνικου στρατού και των ιρακινών δυνάμεων ασφαλείας, όπως δήλωσαν αξιωματικοί. Εν τούτοις οι απώλειες που καταγράφηκαν – 45 νε-

Σαρωτική νίκη Χαμάς στη Γάζα Νέος γύρος συνομιλιών Αμπάς-Σαρόν

Η νίκη της Χαμάς στις δημοτικές εκλογές της προηγούμενης Πέμπτης στη Λαριδά της Γάζας ήταν πραγματικά σαρωτική. Κέρδισε 76 από τις 118 θέσεις στα δημοτικά συμβούλια (ποσοστό 64.5%), τριπλάσιες απ' αυτές που πήρε η Φατάχ (26 θέσεις) και την πλειοψηφία στους τρεις μεγαλύτερους δήμους, με μια συμμετοχή που έφτασε στο

80% σύμφωνα με το Αλ-Τζαζίρα (28/1/05).

Η μεγάλη συμμετοχή έχει ιδιαίτερη σημασία γιατί τα παπαγαλάκια του Αμπάς δήλωναν ότι η μεγάλη αποχή στις προεδρικές εκλογές οφειλόταν κατά κύριο λόγο στα ισραηλινά εμπόδια. Κατά ένα περιέργο τρόπο, αυτά τα εμπόδια δεν στά-

θηκαν ικανά να εμποδίσουν τους Παλαιστίνιους της Λαριδας της Γάζας να κατέβουν στις δημοτικές εκλογές. Η Φατάχ, που στις δημοτικές εκλογές της 26ης Δεκεμβρίου του περασμένου χρόνου στη Δυτική Οχθη είχε κερδίσει το 60% (με τη Χαμάς να πιάνει το 28%), σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία (που η Χαμάς δεν τα αποδέχτηκε), έπαθε ένα ισχυ-

ρό σοκ βλέποντας να πέφτουν κάστρα που άλλοτε της ανήκαν.

Αυτή η εξέλιξη θα κάνει ακόμα πιο δύσκολη τη δράση του Αμπάς που σχεδιάζει να πραγματοποιήσει συνάντηση με τον Σαρόν πιθανότατα στην Αίγυπτο για να συζητήσει τη νέα εκχειρία εντός της ερχόμενης βδομάδας. Απ' τη μεριά τους οι Σιω-

νιστές, αν και δήλωσαν ότι θα απελευθερώσουν κάποιους Παλαιστίνιους κρατούμενους, απαιτήσαν αποπλισμό των μαχητών, δηλώσεις μετάνοιας και περιορισμό τους σε μια πόλη, προκειμένου να μην τους εκτελέσουν. Διαφορετικά, θα συνεχίσουν τις στοχευμένες επιθέσεις όπου δεν ανακτήσει τον έλεγχο η παλαιστινιακή αστυνομία.

κροί και περίπου 100 τραυματίες – δεν κατατάσσονται στις υψηλότερες ημερήσιες απώλειες» (Washington Post, 31/1/05). Τα δικά μας σχόλια περιττεύουν...

■ Η κατάρριψη του C-130

Πιο σημαντική ήταν φυσικά η κατάρριψη του βρετανικού στρατιωτικού μεταγωγικού αεροσκάφους «Ηρακλής» C-130 βορειοδυτικά της Βαγδάτης με τουλάχιστον 15 νεκρούς, το απόγευμα της μέρας των εκλογών. Μια κατάρριψη που έβαλε φωτιά στα κατοχικά επιτελεία γιατί ακολούθησε τη συντριβή ενός αμερικάνικου ελικόπτερου με 31 νεκρούς (παρά το γεγονός ότι αυτόπτες μάρτυρες μίλησαν ότι σφίεται σε πυρά ανταρτών, η επίσημη εκδοχή επιμένει στη μηχανική βλάβη).

Σύμφωνα με τους Τάιμς: «Το βίντεο που παρουσιάστηκε (σ.σ. απ' το Αλ-Τζαζίρα) χθες το βράδυ έδειξε ένα εξελιγμένο όπλο να εκτοξεύει δύο πυραύλους με τηλεχειριστήριο. Το Χέρκουλες C-130 δε φαινόταν στον αέρα, αλλά ακούστηκε δυνατή έκρηξη και φάνηκαν συντρίμμια του αεροσκάφους στο έδαφος» (Times 1/2/05). Στο διαδίκτυο βρήκαμε το σχετικό βίντεο. Οποιοσδήποτε έχει τη δυνατότητα μπορεί να το κατεβάσει απ' το site http://www.ogrish.com/archives/british_military_plane_c130_hercules_shot_down_in_iraq_videio_Jan_31_2005.html.

Μέχρι σήμερα οι κατακτητές πίστευαν ότι ήταν ασφαλείς από αέρος, καθώς οι ιρακίνοι δρόμοι (ιδιαίτερα στο σουνιτικό τρίγωνο) είναι ιδιαίτερα επικίνδυνοι. Αυτή όμως η κατάρριψη απέδειξε ότι ούτε και στον αέρα είναι πλέον ασφαλείς.

■ Η επόμενη μέρα

Όλοι συμφωνούν ότι η «επιτυχία» των εκλογών δεν πρόκειται να σταματήσει το αντάρτικο. Με δεδομένη μάλιστα τη μη νομιμοποίησή τους στις σουνιτικές περιοχές, όπου η συμμετοχή ήταν σχεδόν ανύπαρκτη (π.χ. στη Σαμάρρα σε πληθυσμό 200.000 αναφέρθηκαν λιγότεροι από 1400 ψηφίσαντες, δηλαδή ποσοστό 0.7% σύμφωνα με το Αλ-Τζαζίρα, που επικαλείται

αμερικάνικες και κυβερνητικές πηγές), η νέα κυβέρνηση στερείται καθολικής αποδοχής.

Το κόμμα της Ενωμένης Ιρακινής Συμμαχίας που ηγούνται οι Σίιτες κληρικοί με τον Σιστάι επικεφαλής (που από όλους θεωρείται ο σίγουρος νικητής) απ' ότι φαίνεται θα επιδιώξει το δρόμο του παζαριού με τους Αμερικάνους και δεν θα απαιτήσει την άμεση αποχώρησή τους, φοβούμενο ότι δεν θα μπορέσει να ελέγξει το αντάρτικο που θα το καταγγείλει ότι εκλέχτηκε με τις πλάτες των κατακτητών. Εξάλλου, άτομα όπως ο υπουργός Οικονομικών της κυβέρνησης του Αλάουι, ονόματι Αμπντέλ Μαχντί, κατέβηκαν με την Ενωμένη Ιρακινή Συμμαχία. Ας σημειωθεί ότι ο εν λόγω κύριος στις 22 Δεκέμβρη δήλωσε στους Αμερικάνους επενδυτές ότι η ιρακινή κυβέρνηση ετοιμάζεται να περάσει στην ιδιωτικοποίηση της ιρακινής εταιρείας πετρελαίου.

Ο «πρόεδρος» του Ιράκ ήδη απέκλεισε κάθε συζήτηση για αποχώρηση των Αμερικάνων με το αιτιολογικό ότι δεν υπάρχουν ακόμα ιρακινές δυνάμεις ικανές να ελέγξουν την κατάσταση. Ίσως οι Αμερικάνοι να αποδεχτούν τελικά (αν δουν τα ζόρια) ένα εικονικό χρονοδιάγραμμα αποχώρησης (κατά τα ισραηλινά πρότυπα), με τον όρο ο ιρακινός στρατός να γίνει ικανός να καταστείλει το αντάρτικο. Το σίγουρο πάντως είναι ότι τα παζάρια έχουν ξεκινήσει πριν ακόμα απ' τις εκλογές, γι' αυτό και ο Μπους βγήκε και δήλωσε ότι θα αποσύρει το στρατό του αν του ζητηθεί απ' τη νέα κυβέρνηση αλλά δε βλέπει κάτι τέτοιο, ενώ μέχρι στιγμής κανείς δεν έχει θέσει τέτοιο ζήτημα.

Αυτό θα εντείνει όχι μόνο το αντάρτικο αλλά και τις διαλυτικές τάσεις στα πλαίσια της νέας κυβέρνησης. Οσο περνά ο καιρός και συνεχίζεται η αμερικανοβρετανική κατοχή τόσο θα φθείρεται μέσα στους ίδιους τους ψηφοφόρους της, έχοντας να αντιμετωπίσει και τους Κούρδους που ζητούν ομοσπονδοποίηση, αλλά και την οργή της Τουρκίας που δήλωσε ξεκάθαρα στους Κούρδους «κάτω τα χέρια απ' το Κίρκουκ, αλλιώς μπορούμε». Τα πραγματικά ζόρια αρχίζουν μόλις κοπιάσουν οι πανηγυρισμοί και οι θριαμβολογίες.

■ Ελεύθερες εκλογές, σύντομο ανέκδοτο

Το πόσο ελεύθερες ήταν οι ιρακινές εκλογές εκτός των άλλων αποδεικνύεται κι από μια καταγγελία που απ' τα μέσα Γενάρη είχε κάνει το Συμβούλιο των Μουσουλμάνων Κληρικών μέσω της βδομαδιατικής εφημερίδας Al-Basa'ir (19/1/05). Οτι δηλαδή αυτοί που δεν θα πάρουν μέρος στις εκλογές κινδυνεύουν να χάσουν την ανθρωπιστική βοήθεια απ' τον ΟΗΕ.

Σύμφωνα με την εφημερίδα, το άρθρο της οποίας αναδημοσιεύτηκε απ' το BBC (24/1/05), οι Ιρακίνοι διαθέτουν κάρτες που χρειάζεται να προσκομίζουν στα κέντρα που παρέχουν φαγητό και διάφορα προϊόντα. Αυτές τις κάρτες τις ανανεώνουν στο τέλος κάθε χρόνου. Το 2004 πέρασε αλλά κανείς δεν τους ζήτησε να προχωρήσουν στην ανανέωση των καρτών. Ετσι πολλοί φοβούνται ότι αυτή η ανανέωση θα γίνει μόνο εφόσον έχουν ψηφίσει. Υπήρξαν μάλιστα συγκεκριμένες καταγγελίες Ιρακινών ότι οι άνθρωποι που τους έδιναν συσσίτιο τους εκρόβιζαν ότι αν δεν ψηφίσουν οι κάρτες τους δεν πρόκειται να ισχύουν πλέον, όπως αναφέρει κι ο δημοσιογράφος Dahr Jamail, που συνεργάζεται με το πρακτορείο Inter Press (31/1/05). Το καθεστώς των Κουσίλινγκ έπαιξε ακόμα και με την ανθρωπιστική βοήθεια προκειμένου να σύρει τον κόσμο στις εκλογές που κατά τ' άλλα ήταν απολύτως... ελεύθερες.

■ Κολομβία

Μεγάλη επίθεση ανταρτών

Την πιο φονική επίθεση των δύο τελευταίων χρόνων εναντίον των κυβερνητικών στρατευμάτων πραγματοποίησαν οι αριστεροί αντάρτες των Επαναστατικών Ενοπλων Δυνάμεων της Κολομβίας (FARC) το πρωί της περασμένης Τρίτης. Η επίθεση έγινε με αυτοσχέδιες ρουκέτες σε φυλάκιο του Ναυτικού στις εκβολές του ποταμού Ισκουάντε στον Ειρηνικό Ωκεανό στη νοτιοδυτική Κολομβία, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τουλάχιστον 14 και να τραυματιστούν 25 στρατιώτες, σύμφωνα με ανακοίνωση της διοίκησης του Πολεμικού Ναυτικού. Δυ-

νάμεις του στρατού χρησιμοποιώντας κανονιοφόρους, ελικόπτερα και ένα αεροπλάνο επιχειρήσαν, χωρίς αποτέλεσμα, να εντοπίσουν και να εξοντώσουν τις δυνάμεις των ανταρτών, ενώ περισσότεροι από 100 πεζοναύτες μαζί με αστυνομικούς είχαν πάρει θέσεις στο γειτονικό χωριό για να εμποδίσουν τους αντάρτες να εισβάλουν και να επιτεθούν στο κτήριο της αστυνομίας.

Η επίθεση στο ναυτικό φυλάκιο ήταν μια απάντηση στις επιχειρήσεις που πραγματοποιεί αυτή την περίοδο ο κυβερνητικός στρατός εναντίον των

ανταρτών στη νότια και κεντρική Κολομβία. Μεταξύ των νεκρών στρατιωτών περιλαμβάνονται και μερικοί από τους αποκαλούμενους «αγροτικούς πεζοναύτες». Πρόκειται για ντόπιους, που έχουν στρατολογηθεί, έχουν περάσει από τριμήνη στρατιωτική εκπαίδευση και χρησιμοποιούνται για να παρακολουθούν τις κινήσεις των ανταρτών στην περιοχή τους και επικουρικά στις επιχειρήσεις του στρατού. Η ανάπτυξη χιλιάδων «αγροτικών πεζοναυτών» στην Κολομβία, για να «προστατεύουν» υποτίθεται τα χωριά και τα χωράφια τους από τους αντάρ-

τες, αποτελεί βασικό στοιχείο της στρατηγικής της αμερικανόδουλης κυβέρνησης του Αλβάρου Ουρίμπτε για να πετύχει αυτό που δεν κατάφεραν οι κολομβιανές κυβερνήσεις εδώ και 40 χρόνια, την εξόντωση του αντάρτικου. Εντόλειας και αρωγός του Αλβάρου Ουρίμπτε σ' αυτή την επιχείρηση είναι ο Λευκός Οίκος που του έχει χορηγήσει τα τελευταία πέντε χρόνια 3 δις δολάρια σε στρατιωτική βοήθεια κυρίως, ενώ οι αμερικάνικες Ειδικές Δυνάμεις έχουν εκπαιδεύσει γι' αυτό το σκοπό τα αποκαλούμενα «αντιναρκωτικά στρατεύματα».

■ Κουβέιτ

Ανεπιθύμητοι οι «απελευθερωτές»

Ακόμη και στο Κουβέιτ, τον πιο στενό σύμμαχο των ΗΠΑ στην περιοχή, δεν νιώθουν πλέον ασφαλείς οι Αμερικάνοι, που υποτίθεται ότι απελευθέρωσαν τη χώρα το 1991 από την ιρακινή κατοχή για να τη μετατρέψουν σε τεράστια στρατιωτική βάση και ορμητήριο της επίθεσης στο Ιράκ.

Το τελευταίο διάστημα παρατηρείται κλιμάκωση των επιθέσεων ισλαμιστών

μαχητών, που αντιπένονται στην παρουσία 30.000 αμερικάνικων στρατευμάτων στη χώρα. Την περασμένη Δευτέρα, 31 του Γενάρη, σε ανταλλαγή πυρών ανάμεσα στην αστυνομία και ομάδα μαχητών στην περιοχή Σαλμίγια της πρωτεύουσας, όπου κατοικούν πολλοί ξένοι, σκοτώθηκαν, σύμφωνα με κυβερνητική ανακοίνωση, τρεις μαχητές, ένας αστυνομικός και ένας περαστικός. Ήταν η τρίτη

συμπλοκή ανάμεσα στην αστυνομία και σε ένοπλους μαχητές μέσα στο Γενάρη. Στις δύο προηγούμενες είχαν σκοτωθεί δυο μαχητές και δυο αστυνομικοί. Από τις 10 Γενάρη η αστυνομία προχώρησε σε μαζικές συλλήψεις (περισσότερων από 25 ατόμων) με την κατηγορία είτε ότι συνδέονται με τον σχεδιασμό «τρομοκρατικών επιθέσεων» είτε ότι τις γνώριζαν και δεν τις ανέφεραν στην αστυνομία.

Ταυτόχρονα ενισχύθηκε η φρούρηση των πετρελαϊκών και των αμερικάνικων εγκαταστάσεων ύστερα από την απόπειρα επίθεσης εναντίον του μεγαλύτερου διυλιστηρίου της χώρας και ενός αμερικάνικου στρατοπέδου, ενώ η αμερικάνικη πρεσβεία προειδοποίησε ότι υπάρχει σοβαρός κίνδυνος και νέων επιθέσεων πιθανόν σε ευκολότερους και λιγότερο φρουρούμενους στόχους.

4 νεκροί κρατούμενοι σε ιρακινή φυλακή

Τέσσερις κρατούμενοι έπεσαν νεκροί και ακόμη έξι τραυματίστηκαν από τα πυρά αμερικάνων στρατιωτών την περασμένη Κυριακή, την ημέρα των διαβόητων εκλογών, στο στρατόπεδο Μπούκα στο νότιο Ιράκ, που χρησιμοποιείται ως φυλακή από τους Αμερικάνους.

Σύμφωνα με τις αμερικάνικες αρχές, κατά τη διάρκεια έρευνας σε μια από τις δεκά πτέρυγες της φυλακής οι κρατούμενοι αντέδρασαν πετώντας πέτρες και αυτοσχέδια «όπλα» από αντικείμενα που είχαν στα κελιά τους. Μέσα σε 45 λεπτά η αναταραχή επεκτάθηκε σε τρεις ακόμη πτέρυγες και οι αμερικάνοι για να την καταστείλουν άνοιξαν πυρ εναντίον των κρατουμένων, αφού, όπως ισχυρίζονται, οι τελευταίοι αρνήθηκαν να συμμορφωθούν με τις εντολές τους. Βέβαια, κανείς αμε-

ρικάνος στρατιώτης δεν τραυματίστηκε από τις πέτρες και τα «όπλα» των κρατούμενων, ενώ βρετανοί αξιωματικοί (το νότιο Ιράκ βρίσκεται υπό τον έλεγχο βρετανικών στρατευμάτων) δήλωσαν ενοχλημένοι από την προσφυγή των Αμερικάνων στα όπλα τόσο γρήγορα.

Στο στρατόπεδο Μπούκα κρατούνται 5.300 κρατού-

μενοι (περισσότεροι από τη διαβόητη φυλακή του Αμπού Γκράμπ), πολλοί από τους οποίους για περισσότερο από ένα χρόνο, χωρίς να τους έχουν απαγγελθεί κατηγορίες. Έχουν γίνει επίσης πολλές καταγγελίες από κρατούμενους για βασανιστήρια και εξευτελισμούς. Ένας απ' αυτούς, ο Χοσάν Σαλτού, καναδός πολίτης και κάτοικος ΗΠΑ, κατήγγειλε

ότι οι κρατούμενοι ξυλοκοπούνταν τακτικά και εξευτελιζόνταν, αφού οι βασανιστές τους ξεγύμνωναν και τους έβαζαν σε στάσεις μίμησης της σεξουαλικής πράξης, ενώ στην αγωγή αποζημίωσης που κατάθεσε μέσω του αμερικάνου δικηγόρου του αναφέρει ότι οι ανακριτές του έβαζαν σκορπιούς πάνω στο σώμα του.

■ Στους 100 οι νεκροί Αμερικάνοι το Γενάρη

Ο Ιανουάριος ήταν ο τρίτος κατά σειρά πιο πολύνεκρος μήνας για τον αμερικάνικο στρατό στο Ιράκ. Σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα το Πεντάγωνο, οι νεκροί έφτασαν τους 100, ενώ τα στοιχεία του «Ασοσιέτιντ Πρες» τους ανεβάζουν στους 102. Οι 31 απ' αυτούς έχασαν τη ζωή τους κατά τη συντριβή του ελικόπτερου CH – 53E Super Stallion στις 26 Γενάρη, κατά πάσα πιθανότητα από εχθρικά πυρά. Στη λίστα του θανάτου την πρώτη θέση κατέχει ο Νοέμβρης του 2004 με 138 νεκρούς και τη δεύτερη ο Απρίλης της ίδιας χρονιάς με 135 νεκρούς, κατά τη διάρκεια των οποίων έγιναν οι δύο αμερικάνικες επιθέσεις στη Φαλούτζα.

Την περασμένη Τρίτη, 2 Φεβράριος, το Πεντάγωνο ανακοίνωσε επίσης τον αριθμό των τραυματιών, που έχουν φτάσει συνολικά τους 10.770. Αξίζει να σημειωθεί ότι μόνο μέσα στον Ιανουάριο τραυματίστηκαν 500 αμερικάνοι στρατιώτες, από τους οποίους οι 152 την τελευταία βδομάδα του μήνα.

Αυτοκάθαρση!

Μέχρι τώρα γνωρίζαμε την κάθαρση, τώρα στο τρέχον πολιτικό λεξιλόγιο κυριαρχεί η αυτοκάθαρση. Ίσως γιατί η κάθαρση παραπέμπει στο αλβόλου μνήμης 1989 και το φιάσκο στο οποίο εξελίχθηκε η «κάθαρση του πολιτικού κόσμου από τη διαφθορά». Τώρα, καλούνται οι «νοσούντες» θεσμοί να προωθήσουν διαδικασίες αυτοκάθαρσης.

Και ιδού η αυτοκάθαρση. Από τη δικαιοσύνη θα διωχτούν καμιά δεκαριά δικαστές, η πλειοψηφία των οποίων συνδέεται με τον περιώνυμο Γιοσάκ. Από την εκκλησία θα διωχτούν ο Γιοσάκης και μερικές ακόμα «καλές κοπελιές». Από τη δημοσιογραφία; Από εκεί δεν θα διωχτεί κανένας, γιατί το επάγγελμα είναι ελεύθερο και δεν αποτελεί θεσμό. Κάποιοι θα κράξουν κάποιους και τέρμα.

Σε μερικούς μήνες όλα θα τα έχουμε ξεχάσει (πρώτη φορά είναι!). Στο μεταξύ, τα κυκλώματα στη δικαιοσύνη θα αναδιαταχθούν. Οι δεσποτάδες θα ξαναμοιράσουν την πίτα και ο Χριστόδουλος δεν θα το παίζει απόλυτος μονάρχης. Οι μερακλήδες θα μπαινοβγαίνουν στα μοναστήρια με τις καλόγριες-μοντέλες κι άλλοι μερακλήδες θα ικανοποιούν ερωτικά πάθη σε επισκοπεία και ιερά ψυχαστήρια. Με τα λεφτά από τα παγκάρια, βέβαια, και τις κρατικές επιχορηγήσεις.

Αλήθεια, το πρόβλημα της δικαιοσύνης είναι εκείνοι που τους πιάνουν να τα πιάνουν; Κι εκείνοι που δεν τους πιάνουν, αλλά τα πιάνουν; Και πάνω απ' όλα το ίδιο το σύστημα απονομής δικαιοσύνης, στυγνά ταξικό και εξ ορισμού άδικο για τους εκμεταλλευόμενους και καταπιεζόμενους, που λειτουργεί το ίδιο καλά με αρπάχτρες και ανέγγιχτους;

Το πρόβλημα είναι τα ερωτικά πάθη των δεσποτάδων, οι ίντριγκες και οι τρικλοποδιές που βάζουν ο ένας στον άλλο ή η ίδια η Εκκλησία, που λειτουργεί ως κρατικός θεσμός, που έχει πολιτική ισχύ, που έχει υπηρετήσει και υπηρετεί ό,τι πιο μαύρο και αντιδραστικό υπάρχει στον τόπο μας; Ξεχνάμε, ότι δεσποτάδες, παπάδες και υπηρετικό προσωπικό τους πληρώνουμε με τους φόρους μας για να δηλητηριάζουν συνειδήσεις και να σπρώχνουν την κοινωνική και πολιτική ζωή σε αντιδραστική κατεύθυνση;

Ξέρετε τί ξεχνάμε με όλον αυτό τον σκανδαλώδη και σκανδαλοθηρικό ορυμαγδό; Ξεχνάμε ότι σκάνδαλο είναι η λειτουργία του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος. Ενώς συστήματος που στηρίζεται στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Ξεχνάμε ότι σκάνδαλο είναι το σύστημα εξουσίας που «πυργώνεται» πάνω στη βάση της εκμετάλλευσης. Ενα σύστημα με αρκετούς πόλους, σχετικά αυτόνομους μεταξύ τους, αντιπαρτιθέμενους καμιά φορά, αλλά ενωμένους σαν μια γροθιά απέναντι στον «εσωτερικό εχθρό», απέναντι στα υποζύγια της εκμετάλλευσης.

Όσο ξεχνάμε αυτά τα βασικά, θα τρώμε από καιρού εις καιρόν τα παραμύθια και της αυτοκάθαρσης και θα σερνόμαστε πίσω από αρχαγγέλους της κάθαρσης, που είναι το ίδιο βρόμικοι με εκείνους που καθαρίζουν. Το μεγάλο και διαρκές σκάνδαλο, ο καπιταλισμός, δεν σκάνει αυτοκάθαρση. Μόνο ξεπάτωμα.

Νίκησε η δημοκρατία στο Ιράκ: Ψηφοφόρος προσέρχεται χαρούμενος να ασκήσει το εκλογικό του δικαίωμα

■ Ποιος εμφύλιος;

Επιμένουν τα παπαγαλάκια του ιμπεριαλισμού, οι «ενσωματωμένοι» στις δυνάμεις κατοχής δημοσιογράφοι, να κάνουν λόγο για εμφύλιο πόλεμο στο Ιράκ. Πού τον είδαν άραγε τον εμφύλιο; Είδαν μήπως τους σίτες να επιτίθενται στους σουνίτες και αντιστρόφως; Εκείνο που βλέπουμε είναι μια πληθώρα αντιστασιακών οργανώσεων να επιτίθεται στους κατακτητές και τους συνεργάτες τους. Από αυτή την άποψη, ναι, έχουμε εμφύλιο πόλεμο, όχι όμως όπως τον εννοούν τα παπαγαλάκια των κατακτητών. Επειδή το ψέμα έχει κοντά ποδάρια, πολύ σύντομα αυτά τα νέφη θα διαλυθούν. Γιατί η νίκη του σιιτικού συνασπισμού στις ψευτοεκλογές των κατακτητών δημιούργησε ήδη νέα δεδομένα. Λέτε οι οπαδοί του Σαντρ να μετατράπηκαν, ελέω εκλογών, σε υπέρμαχους της κατοχής;

■ Ψιλοβατερλό

Βιάστηκαν, βιάστηκαν πάρα πολύ να πανηγυρίσουν οι δεξιοί για τη νίκη του αρχηγού τους επί του «εθνικού εργολάβου» και του «εθνικού προμηθευτή». Διότι τον γαμπρό τον ξυρίζουν πάντα στο τέλος. Έχουμε και λέμε, λοιπόν: Ο Μπόμπολας κράτησε τον «Πήγασο» και αναζητά άλλους τρόπους να ρυθμίσει τις επιχειρηματικές του δραστηριότητες ώστε να είναι σύννομος. Και ο Κόκκαλης πήρε πανηγυρική ρεβάνς με την αδύωση ουσιαστικά του Ολυμπιακού στο αθλητικό εφετείο και ήδη βλέπει πρωτάθλημα. Μάλλον ψιλοβατερλό έπαθε ο Καραμανλής, γι' αυτό και το κυβερνητικό επιτελείο ξέχασε ήδη το νόμο για τον βασικό μέτοχο και όλα τα υπόλοιπα μέτρα κατά των... διαπλεκομένων.

■ Σοφά καθικία

«Επιτροπή σοφών» για το Ασφαλιστικό ανακοίνωσε ότι θα συγκροτήσει ο Παναγιώτοπουλος. Ξέρετε πόσες τέτοιες επιτροπές έχουν συγκροτηθεί μέχρι τώρα; Απαριθμούμε πρόχειρα όσες θυμόμαστε εμείς: Επιτροπή Προβόπουλου, επί κυβέρνησης Τζαννετάκη. Επιτροπή Φακιολά, επί κυβέρνησης Μητσοτάκη. Επιτροπή Σπράου, επί κυβέρνησης Σημίτη. Όλες αυτές οι επιτροπές κατέληγαν πάντοτε στα ίδια συμπεράσματα. Βλέποντας την Κοι-

νωνική Ασφάλιση ως ένα λογιστικό πρόβλημα, πρότειναν μέτρα αύξησης των εσόδων και μείωσης των δαπανών, που οδηγούσαν σε φαλκίδευση ασφαλιστικών και συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Πάντοτε, πριν από κάθε αντιασφαλιστική ανατροπή, προηγούνταν ένας «δημόσιος διάλογος» στον οποίο αυτά τα σοφά καθικία έντυναν με το «επιστημονικό τους κύρος» τα σχέδια του κεφάλαιου και των κυβερνήσεων του.

■ Μασημένα λόγια...

«Το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει σχεδόν ολόκληρη την εξουσία και ελέγχει τον κόσμο», καταγγέλλει από το Πόρτο Αλέγκρε το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ. Τις έχουμε βαρεθεί αυτού του τύπου τις καταγγελίες. Τι θα πει το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού; Γιατί παίζουν με τα ποσοστά και δεν περιγράφουν την ταξική ουσία αυτού του 1%; Γιατί σπρώχνουν τον κόσμο στην ηθικολογία περί «κακών» και «καλών»; Γιατί αβαντάρουν τα θρησκευτικά κηρύγματα που λένε πως ο κόσμος θα βελτιωθεί όταν οι πλούσιοι αποφασίσουν να μοιραστούν κάποια από τα πλούτη τους (κάποια, όχι όλα) με τους φτωχούς; Η ταξική αλήθεια είναι εξαιρετικά απλή. Αυτό το 1% των εξουσιαστών αποτελεί γέννημα ενός συγκεκριμένου

τρόπου παραγωγής, του καπιταλιστικού. Τίποτα στον κόσμο δεν πρόκειται να αλλάξει, αν δεν αλλάξει ο τρόπος παραγωγής, αν δεν εξαφανιστεί ο καπιταλισμός. Οι φτωχοί, οι εκμεταλλευόμενοι δεν

■ Αλλαγή ρόλων

Μέχρι πρότινος, οι αναξιόπιστοι ήταν οι πολιτικοί. Τα σκάνδαλα που ξεσπούσαν από καιρού εις καιρόν είχαν καταβαρδύσει το κύρος του πολιτικού-κομματικού συστήματος. Στα γκάλοπ έβλεπες να φτάνει στο ζενίθ η αξιοπιστία θεσμών όπως η Εκκλησία, η Δικαιοσύνη, ακόμα και ο Στρατός. Με τις τελευταίες αποκαλύψεις οι ρόλοι αλλάζουν. Οι δεσποτάδες βγάζουν τα άπλυτά τους στη φάρα και στα μάτια του λαού αποκαλύπτεται ένα άγριο παιχνίδι εξουσίας, με το απαραίτητο αλατοπίπερο των ροζ ιστοριών (ανθρώπων πάθη γαρ). Στο χώρο της απονομής δικαιοσύνης αποκαλύπτεται η ύπαρξη κυκλωμάτων με δικαστικούς, μεγαλοδικηγόρους και λοιπές δημοκρατικές δυνάμεις. Οι πολιτικοί ξαναβλέπουν το δικό τους κύρος να ανεβαίνει αρκετούς πόντους στη σχετική κλίμακα. Οι ρόλοι αντιστρέφονται.

Βλέπετε, ο λαός, χειραγωγημένος, στριμωγμένος στη γωνία, χωρίς εμπιστοσύνη στις δικές του δυνάμεις, αναζητά τα είδωλά του μέσα στους θεσμούς. Αδυνατώντας να αντιληφθεί ότι όλοι αυτοί οι θεσμοί συγκροτούν ένα πανίσχυρο σύστημα εξουσίας, ενιαίο και αδιαίρετο, αλλά και με πολλούς πόλους, οι οποίοι έχουν τη σχετική τους αυτονομία, τα όρια της οποίας προσπαθούν να διευρύνουν, πάντοτε όμως σε βάρος των άλλων πόλων και ποτέ σε βάρος του ίδιου του συστήματος.

Υπάρχουν, βλέπετε, πάντοτε οι ποικιλώνυμοι και ποικιλόχρωμοι ομορτυμιστές που φροντίζουν να κρατούν το λαό σε σύγχυση. Είναι αυτοί που μετατρέπουν τη σχετική αυτονομία των πόλων εξουσίας σε απόλυτη και πάντα εκφράζουν τη θεσμολαγνεία τους, εξωραϊζοντας και αγιοποιώντας πότε τον ένα και πότε τον άλλο θεσμό, ανάλογα με τη συγκυρία.

έχουν καμιά δουλειά να καταριούνται τους πλούσιους και να εκτονώνονται. Αν θέλουν ν' αλλάξουν τη «μοίρα» τους, πρέπει να εκστρατεύσουν ενάντια στον καπιταλισμό και τα στηρίγματά του. Το Φ(λ)όρουμ, όμως, δεν πρεσβεύει τέτοια... άγρια πράγματα. Ονειρεύεται και τάζει στους εκμεταλλευόμενους έναν «άλλο κόσμο», χωρίς να έχει εξαφανιστεί ο καπιταλισμός. Ίδια κι απαράλλαχτα όπως οι παπάδες τάζουν στους φτωχούς την «βασιλεία των ουρανών», για να αποδεχτούν τη δουλειά επί της Γης.

■ ... και αμάσητα

Οποιοσδήποτε αμφιβάλλει για το περιεχόμενο της κριτικής μας ή τη θεωρία υπερβολικής ας ρίξει μια προσεκτική ματιά στην παρακάτω δήλωση που ανήκει στον Κντίντο Γκιζμόφσκι, ένα από τα στελέχη του ΠΚΦ:

«Εμείς οι πολίτες πρέπει να πιέσουμε τους κυβερνώντες, τους διεθνείς οργανισμούς και τις επιχειρήσεις να αναλάβουν τις ευθύνες τους και να εξαφανίσουν τη φτώχεια».

Από πού ν' αρχίσουν και πού να τελειώσουν; Από την εξαφάνιση κάθε αναφοράς στον ταξικό διαχωρισμό των κοινωνιών και τη χρήση του όρου-σούπα «πολίτες»; Από την αναγνώριση ρόλου για την εξαφάνιση της φτώχειας στις κυβερνήσεις, στους διεθνείς ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς και στις... επιχειρήσεις; Ή από τη θεωρία της «άσκησης πίεσης», μέσω ειρηνικών διαδηλώσεων, διακηρύξεων και ψηφοφοριών; Έχει και η ξεδιαντροπία τα όριά της, αλλά τα στελέχη του ΠΚΦ δεν καταλαβαίνουν από τέτοια.

■ Γελοιοτήτες

Προκαλεί τη νοημοσύνη (όχι τη δική μας αλλά των Πασόκων) ο Γιωργάκης, όταν δηλώνει (σε συνέντευξη στο «Εθνος της Κυριακής») ότι δεν θέλει να φτιάξει ένα αρχηγικό κόμμα, αλλά να αλλάξει τις αρχηγικές δομές του ΠΑΣΟΚ, που εξέδρεψαν αρχηγίσκους και μικροομάδες. Προκαλεί, γιατί ο ίδιος έχει στείλει τουλάχιστον 850.000 προσωπικές επιστολές προς τους ψηφοφόρους του (έχουν προκύψει, μάλιστα, και αρκετά ευτράπελα, γιατί στάλθηκαν επιστολές σε λάθος ανθρώπους), στις οποίες μιλώντας πάντα σε πρώτο ενικό πρόσωπο τους ευχαριστεί για την εμπιστοσύνη που του έδειξαν. Έχει πάντως δικιο κατά το ήμισυ σε όσα είπε στο «Εθνος». Θέλει ένα κόμμα χωρίς αρχηγίσκους και μικροομάδες, στο οποίο αρχηγός θα είναι μόνον αυτός. Αυτό προσπαθεί να πετύχει «αμερικανοποιώντας» το ΠΑΣΟΚ.

ΥΓ: Στην ίδια συνέντευξη στο «Εθνος» ο Γιωργάκης είπε και το εξής αμίμητο: «Ετοιμάζομαι να κυβερνήσω». Πρόσεχε, μέγαλε, μην καείς στο ψήσιμο.

■ «Οι γνωστοί λόγοι»

Ο νυν διοικητής της ΑΤΕ Δ, Μηλιάκος κατηγορεί τον πρώην Π. Λάμπρου για «σκάνδαλο στήριξης της μετοχής της Αγροτικής Τράπεζας για τους γνωστούς λόγους». Ποιοι είναι οι «γνωστοί λόγοι»; Τα χρηματιστηριακά παιχνίδια, φυσικά, στα οποία είναι γνωστό ότι πρωταγωνίστησε η πρώην (πασοκική) διοίκηση της ΑΤΕ και όχι μόνον αυτή. Γιατί, όμως, ο νυν διοικητής δεν στέλνει την υπόθεση στον εισαγγελέα, αφού διαπίστωσε σκάνδαλο; Προφανώς, επειδή πρέπει να πάρει το Ο.Κ. από ψηλά. Και ο Καραμανλής ακόμα δεν έχει αποφασίσει αν θα ανοίξει το φάκελο «Χρηματιστήριο». Κι ας γκρινιάζει ο Εβερτ. Βλέπετε, στο παιχνίδι δεν έπαιξαν μόνο κάποιες πασοκικές διοικήσεις κρατικών επιχειρήσεων, αλλά σύσσωμος ο ανδρός της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας. Φοβάται, λοιπόν, ο Καραμανλής ότι αν ανοίξει το φάκελο μπορεί να βγουν πολλά στη φόρα και μετά η κατάσταση δεν θα συμμαζεύεται με τίποτα. Αν δεν είχε αυτό το φόβο, τότε θα είχε ανοίξει τη σίγουρη δουλειά του Χρηματιστηρίου και δεν θα πάθαινε την πλάκα με την υπόθεση των εξοπλισμών που άνοιξε.

■ Πόσο το μαλλί;

Όλοι ασχολούνται με το χοντρό πρόβλημα στη γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου και έτσι πέρασε σχεδόν στο ντούκου το επί δεκαήμερο κλείσιμο της πεζογέφυρας Καλατράβα στην Κατεχάκη, προκειμένου να αντικατασταθεί το ξύλινο δάπεδο που αχρηστεύτηκε σε μισό χρόνο. Μήπως μπορεί ο κ. Σουφλιάς να μας δώσει μια εξήγηση γι' αυτή την «αστοχία»; Και να μας πει πόσο μας κόστισε το «μαλλί» αρχικά και πόσο θα μας κοστίσει η αντικατάσταση. Επίσης, ποιος εργολάβος έκανε τη «δουλειά» και ποιος ή ποιοι ευθύνονται που παρέλαβαν ένα άχρηστο έργο. Απαντήσεις δεν περιμένουμε, αλλά εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να υπενθυμίσουμε τα (αυτονόητα) ερωτήματα.

Έχει δίκιο ο Πολυζωγόπουλος: το Ασφαλιστικό είναι μόνιμα ανοιχτό. Έχουν συμπληρωθεί σχεδόν 18 χρόνια από τότε που άνοιξε και δεν λείπει να ξανακλείσει. Ήταν γύρω στα 1986, όταν η τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ άρχισε τη φιλολογία για τα ελλείμματα και το «πρόβλημα της δημογραφικής γήρανσης» και από τότε η δημόσια συζήτηση παραμένει πάντα ανοιχτή και γυροφέρνει γύρω από τα ίδια ζητήματα. Συγκροτούνται «επιτροπές σοφών», ψηφίζονται νόμοι, αφαιρούνται δικαιώματα και ο κύκλος συνεχίζεται αέναος. Μόνο η εργατική τάξη δεν έχει αρθρώσει το δικό της λόγο για ένα ζήτημα που κατ' εξοχήν την ενδιαφέρει. Αυτό το δικαίωμα το έχει εκχωρήσει παθητικά στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Γι' αυτό και βλέπουμε τα αποτελέσματα. Αχόρταγη η κεφαλαιοκρατία και το κράτος της συζητούν μόνο για νέες λύσεις σε βάρος των εργαζόμενων.

Ας ξαναθυμηθούμε, λοιπόν, μερικές αλήθειες, μιας και μπαίνουμε στη φάση του «κοινωνικού διαλόγου», που προε-

άνοδος της παραγωγικότητας και της εντατικότητας της εργασίας σπρώχνουν την απασχόληση προς τα κάτω, όταν κάθε εργαζόμενος αναγκάζεται να κάνει δεύτερη δουλειά, ανασφάλιστη φυσικά, όταν οι καπιταλιστές αρνούνται να πληρώσουν ασφάλιση στο ύψος του πραγματικού μισθού και πληρώνουν στο ύψος του συμβατικού, όταν οργιάζει η μαύρη εργασία (μεταναστών και ντόπιων), όταν τ' αφεντικά δεν πληρώνουν ούτε τις πιστοποιημένες ασφαλιστικές εισφορές, περιμένοντας την επόμενη ρύθμιση που θα τους διαγράψει τα μισά χρέη και θα ρυθμίσει τα άλλα μισά με δόσεις, πώς θα δεχτεί η εργατική τάξη να μπει σε μια τέτοια συζήτηση;

Ακόμα, γιατί η εργατική τάξη να υιοθετήσει την πονηρή αρχή της «αλληλεγγύης των γενεών»; Οτι δηλαδή, οι σημερινοί εργαζόμενοι πληρώνουν για τις συντάξεις των πατεράδων τους. Αυτή η πρόστυχη αρχή μας εισάγει κατευθείαν στη λογιστική προσέγγιση (πόσοι πληρώνουν εισφορές, πόσοι εισπράττουν συντάξεις). Μήπως οι πατεράδες μας δεν

σφωρευμένος πλούτος; Μπορεί αυτή η προσέγγιση να μη συγκινεί καθόλου τους οπαδούς της «ελεύθερης αγοράς», η εργατική τάξη, όμως, δεν μπορεί να την ξεχνά, δεν πρέπει να την ξεχνά.

Πάνω απ' όλα, όμως, η Κοινωνική Ασφάλιση είναι εργασιακό δικαίωμα και απ' αυτή την άποψη δεν μπορεί να μπαίνει στην Προκρούστεια κλίνη οποιασδήποτε λογιστικής, δημιουργικής ή μη. Θεωρεί η εργατική τάξη ότι η ίδια είναι ο μοναδικός παραγωγός του κοινωνικού πλούτου; Θεωρεί ότι υφίσταται εκμετάλλευση στη σφαίρα της παραγωγής και ότι απ' αυτή την εκμετάλλευση πηγάει το κέρδος της τάξης των καπιταλιστών; Γνωρίζει ότι κάθε χρόνο υφίσταται, μέσω της κρατικής δημοσιονομικής πολιτικής, μια σε βάρος της αναδιανομή του εθνικού εισοδήματος; Αν όχι,

Χωρίς αντεπίθεση χαμένο το ασφαλιστικό

τοιμάζει τη νέα ανατροπή.

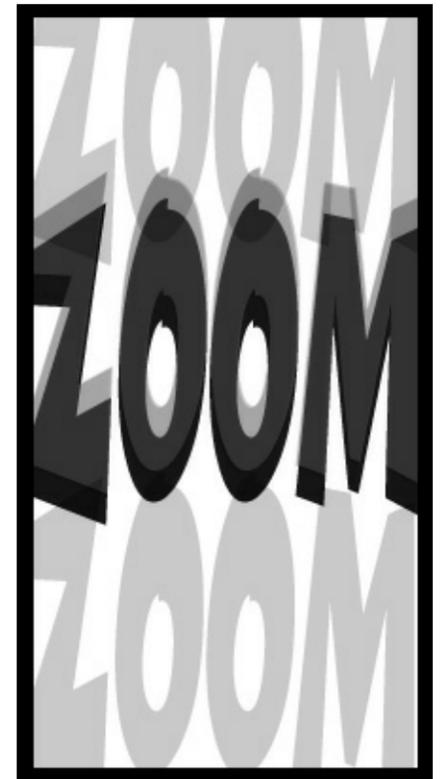
Η μεγάλη παγίδα στήνεται με την παρουσίαση του ασφαλιστικού ως ενός λογιστικού προβλήματος: τόσο πληρώνουν εισφορές, τόσο εισπράττουν συντάξεις, άρα τα Ταμεία δεν βγαίνουν, αφού οι συνταξιούχοι πολλαπλασιάστηκαν (μιας και ζούμε περισσότερα χρόνια σε σχέση με το παρελθόν) και οι εργαζόμενοι έμειναν στα ίδια επίπεδα. Αυτός ο συλλογισμός, βέβαια, στηρίζεται σε μια λογιστική λαθροχειρία. Βγάζει εκτός τα αποθεματικά των Ταμείων, που καταληστεύθηκαν, καθώς και την καταλήστευση από άλλες πηγές που επί δεκαετίες υπέστησαν τα ασφαλιστικά ταμεία. Ξεπερνούν τα 30 τρισεκατομμύρια δραχμές οι κάθε είδους κλοπές από τα ασφαλιστικά ταμεία, με πρωταγωνιστή πάντοτε το κράτος. Δεν είναι τυχαίο που η προηγούμενη κυβέρνηση, με πρωταγωνιστή τον επί της Οικονομίας υπουργό της Ν. Χριστοδουλάκη και τη σύμφωνη γνώμη της πουλημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, επιχείρησε να κλείσει αυτή την πληγή, διαγράφοντας όλες τις απαιτήσεις του ΙΚΑ από το κράτος και αντικαθιστώντας την υποχρέωση του κράτους να συμμετέχει στη χρηματοδότηση της ασφάλισης με ένα επίσημο ποσοστό επιχορήγησης ίσο με το 1% του ΑΕΠ.

Πέρα, όμως, από αυτή τη λογιστική λαθροχειρία, είναι λάθος, είναι παγίδα να αποδέχεται η εργατική τάξη μια τέτοια προσέγγιση. Γιατί δεν μπορεί η ίδια να επηρεάσει σε τίποτα τις παραμέτρους της λογιστικής προσέγγισης. Μπορεί, για παράδειγμα, η εργατική τάξη να καθορίσει το επίπεδο της απασχόλησης, από το οποίο καθορίζεται το συνολικό ύψος των ασφαλιστικών εισφορών; Όταν η

είχαν πληρώσει εισφορές στον καιρό τους; Αν πάμε προς τα πίσω, θα φτάσουμε στην πρώτη γενιά εργατών που πήραν σύνταξη και θα δούμε ότι αυτοί δεν πληρώθηκαν από τις εισφορές των παιδιών τους, αλλά από τις εισφορές που είχαν πληρώσει οι ίδιοι. Αλλά και έτσι να μην ήταν, και πάλι δεν θα έπρεπε να θέτουμε έτσι το ζήτημα, όπως θα δούμε παρακάτω.

Πρέπει να μας είναι καθαρό ένα πράγμα. Με βάση τους αναλογιστικούς υπολογισμούς, η εργατική τάξη είναι από χέρι χαμένη. Τα Ταμεία είναι άδεια, η απασχόληση έχει πέσει, η μαύρη εργασία οργιάζει, οι συνταξιούχοι ζουν περισσότερα χρόνια σε σχέση με το παρελθόν. Ποια είναι η λύση, όταν το πρόβλημα τίθεται ψυχρά αναλογιστικά; Η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και η μείωση του ύψους των συντάξεων, αφού η αύξηση των εισφορών δεν συμφέρει τους καπιταλιστές. Υπάρχει, βέβαια, και η άλλη διέξοδος: η αύξηση των εισφορών μόνο των εργαζόμενων, με την αναζήτηση συμπληρωματικής ασφάλισης από τις ιδιωτικές εταιρίες, που είναι πολύ της μόδας τα τελευταία χρόνια.

Για την εργατική τάξη η Κοινωνική Ασφάλιση είναι **ανθρώπινο και εργασιακό δικαίωμα** και απ' αυτή την αφετηρία πρέπει να καθορίσει τη στάση της. Χρειάζεται, μήπως, να συζητήσουμε ότι είναι ανθρώπινο δικαίωμα το να βγαίνει ο εργάτης από την παραγωγική διαδικασία και να μπορεί να ζήσει μερικά χρόνια ως συνταξιούχος; Είναι δυνατόν να συζητάμε για παράταση του εργασιακού βίου σήμερα, όταν δίπλα μας φαντάζουν τόσα δημιουργήματα της επιστημονικής και τεχνικής επανάστασης και τόσος συ-

δεν έχει παρά να σκύψει το κεφάλι και να υποταχτεί στο πεπρωμένο που προδιαγράφουν οι αναλογιστικές μελέτες. Αν ναι, οφείλει ν' αλλάξει ρότα κατά 180°.

Οφείλει να διεκδικήσει **πλήρη ασφάλιση και πλήρη συνταξιοδότηση, για εργαζόμενους και άνεργους και για τα μέλη των οικογενειών τους, με δαπάνη των καπιταλιστών και του κράτους**. Να βγει επιθετικά στο προσκήνιο και να διεκδικήσει: κατάργηση της ασφαλιστικής εισφοράς του εργαζόμενου, μείωση κατά 5 χρόνια του ορίου συνταξιοδότησης για άντρες και γυναίκες, αύξηση των συντάξεων - καμιά σύνταξη κάτω από το βασικό μισθό, διατήρηση του θεσμού των βαριών και ανθυγεινών και ένταξη και άλλων επαγγελματιών σ' αυτά και άλλα αιτήματα στην ίδια κατεύθυνση.

Ξέρουμε την ένσταση: αυτά ακούγονται μαξιμαλιστικά, ενδεχομένως και τρελά. Εμείς θέλουμε να μας απαντήσετε, όμως, αν είναι δίκαια. Αν ναι, τότε πρέπει να προβάλλονται ως διεκδικήσεις, ανεξάρτητα από τις δυνατότητες άμεσης υλοποίησής τους. Αν θέλετε, είναι και ζήτημα διεκδικητικής τακτικής. Όταν αφήνεις την πρωτοβουλία στον αντίπαλο, όταν αυτός μόνο διατυπώνει αιτήματα και διεκδικήσεις από τη σκοπιά των δικών του συμφερόντων και εσύ αμύνεσαι και παζαρεύεις για να χάσεις όσο γίνεται λιγότερο, θα τα χάσεις όλα. Ενώ όταν τα διεκδικείς «όλα», ξεκινάς από άλλη αφετηρία και με άλλον αέρα.

Πέτρος Γιώτης

■ Ανασφάλιστος στο Δήμο

ΕΝΑ ΤΡΟΧΑΙΟ ατύχημα, που έγινε στις 26 Γενάρη, αποκάλυψε μια πλευρά των μεσαιωνικών εργασιακών σχέσεων που βιώνουν οι συμβασιούχοι στο Δημόσιο. Ο 22χρονος Ματθαίος Μανουσακίης πήγαινε με το μηχανάκι του να πιάσει δουλειά στο Δήμο Χαλανδρίου που εργαζόταν. Στη λεωφόρο Πεντέλης ένα φορτηγό βγήκε στο απέναντι ρεύμα και τον τσάκισε. Τέσσερις μέρες αργότερα έχασε τη μάχη με το θάνατο στο νοσοκομείο.

Τί αποκάλυφτηκε απ' αφορμή αυτό το τροχαίο; Ο Μ. Μανουσακίης δούλευε ως ηλεκτρολόγος στο Δήμο, ανασφάλιστος εδώ και δυο μήνες. Πρωτοέπιασε δουλειά με πεντάμηνη σύμβαση, αυτή έληξε και παρέμεινε στη δουλειά ως ανασφάλιστος, με την ελπίδα ότι το Φλεβάρη θα του ανανεώνον τη σύμβαση. Στην ίδια θέση βρίσκονται άλλοι 240 εργαζόμενοι συμβασιούχοι στον εν λόγω Δήμο. Πόσοι άλλοι, άραγε, είναι σε όλο το δημόσιο τομέα;

■ Στοιχεία για την ακριβεία

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ είναι επίσημα (της ΕΣΥΕ) και δεν επιδέχονται αμφισβήτηση. Το 12μηνο του 2004, ο μέσος δείκτης τιμών χονδρικής τελικών προϊόντων σημείωσε αύξηση 2,4%, έναντι αύξησης 2,9% του μέσου δείκτη τιμών καταναλωτή (για την ίδια περίοδο). Επομένως, το μεγαλύτερο κομμάτι των ανατιμήσεων προέρχεται στο χονδρεμπόριο, το μεγαλύτερο κομμάτι των οποίων ελέγχεται από τις βιομηχανίες. Γι' αυτό και οι βιομήχανοι δεν μπαίνουν ποτέ σε συζήτηση περί συγκράτησης των τιμών, συμφωνούν κυρίως και όλα τα συναφή, που κατά καιρούς επιδιώκουν οι κυβερνήσεις. Η τοποθέτησή τους είναι ξερή: Ζούμε σε ελεύθερη οικονομία και οι τιμές καθορίζονται από τον ανταγωνισμό.

Τα ίδια στοιχεία, όμως, αποκάλυψαν και μια άλλη εξόχως ενδιαφέρουσα πραγματικότητα. Τα εξαγόμενα προϊόντα πρωτογενούς και βιομηχανικής παραγωγής σημείωσαν μέση αύξηση τιμών 1,1%. Όμως, τα τελικά προϊόντα που προορίζονται για εσωτερική κατανάλωση σημείωσαν μέση αύξηση 5,3%. Αυτό το στοιχείο μας λέει ότι οι καπιταλιστές στηρίζουν τις εξαγωγές τους κερδοσκοπώντας σε βάρος της εσωτερικής αγοράς. Γδέρνουν τον ελληνικό λαό, για να μπορέσουν να είναι ανταγωνιστικοί και να κερδίσουν αγορές στο εξωτερικό. Γι' αυτό, όμως, ουδείς συζητά.

■ Δημόσια Νοσοκομεία

Το «φιλέτο» στις ασφαλιστικές εταιρίες

Την εκχώρηση του «φιλέτου» των κλινών των δημόσιων νοσοκομείων στις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρίες ανακοίνωσε ο υπουργός Υγείας Ν. Κακλαμάνης, σε ημερίδα που οργάνωσε η Ένωση Ασφαλιστικών Εταιριών Ελλάδας με τον εύγλωττο τίτλο «Προοπτικές συνεργασίας δημόσιου και ιδιωτικού τομέα Υγείας».

Ο υπουργός -που μόλις μια βδομάδα πριν, όταν ακουγόταν πως η ιστορία με την «εξαφάνιση» των ράντζων κρύβει ένα σχέδιο «καθαρισμού» των δημόσιων νοσοκομείων, για να εισβάλουν σ' αυτά οι ασφαλιστικές, απαντούσε ότι «αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει απολύτως στιγμή, δεν έχει ξεκινήσει καν η κουβέντα»- προσήλθε πανέτοιμος στην ημερίδα, για να ανακοινώσει τη δέσμευσή του για επέκταση της συνεργασίας με τον ιδιωτικό τομέα. «Διερευνούμε τις δυνατότητες -επίσης αξιοποίησης άλλων Ολυμπιακών Υποδομών Υγείας (σ.σ. πέραν της Πολυκλινικής του Ολυμπιακού Χωριού, που θα λει-

τουργήσει ως ΑΕ) μέσα από τη διάθεση των νέων αναβαθμισμένων κλινών σε ένα ευρύτερο κοινό. Αυτές οι συνεργασίες δεν αποκλείουν (αντίθετα είναι ανοιχτές) τη συμμετοχή Ασφαλιστικών Εταιριών που επιζητούν τέτοιες υπηρεσίες στη χώρα μας για τους ασφαλισμένους τους, Έλληνες και ξένους».

Μιλάμε, δηλαδή, για περισσότερα από 2.000 κρεβάτια στα λεγόμενα ολυμπιακά νοσοκομεία, που ανακαινίστηκαν με λεφτά του ελληνικού λαού και θα δοθούν για εκμετάλλευση στις ασφαλιστικές εταιρίες. Θέλεις ένα δωμάτιο καθαρό; Με το ασφαλιστικό σου ταμείο δεν το παίζεις. Κάνε ένα ιδιωτικό ασφαλιστήριο υγείας και θα το έχεις. Αυτή είναι η λογική, που την περιέγραψε ωραιότατα ο πρόεδρος της επιτροπής υγείας της ΕΑΕΕ: «Η ιδιωτική ασφάλιση υγείας δεν μπορεί να αναλάβει το κόστος νοσηλείας των ασφαλισμένων πολιτών. Σχεδόν όλος ο ελληνικός πληθυσμός έχει κάποια κοινωνική ασφάλιση. Ευνόητο λοιπόν εί-

να ότι θα πρέπει να ενεργοποιηθούν οι απαραίτητες διαδικασίες για τη χρήση του ταμείου και στη συνέχεια η ασφαλιστική εταιρία να καταβάλλει οποιαδήποτε διαφορά κόστους προκύπτει από τη νοσηλεία».

Και γιατί οι ασφαλιστικές εταιρίες θέλουν μπίζνες με τα δημόσια νοσοκομεία; Για δυο λόγους. Πρώτο, επειδή με τον τρόπο αυτό θα «κυκλώσουν» ολόκληρο τον τομέα υγείας και θα σπρώξουν περισσότερους εργαζόμενους στα ιδιωτικά συμβόλαια υγείας (όταν δεν βρίσκεις δωμάτιο ούτε σε κρατικό νοσοκομείο, τί θα κάνεις;). Δεύτερο, επειδή με τη διάθεση 2.000 κρεβατιών από το κράτος θα πέσουν οι τιμές (τώρα τις έχουν μονοπώλιο τα ιδιωτικά νοσοκομεία) και θα μειώσουν τα έξοδά τους, αυξάνοντας τα κέρδη τους. Όσο για το κράτος, αναζητά έσοδα από την ιδιωτικοποίηση ακόμα και τόσο κρίσιμων υπηρεσιών, όπως είναι η νοσοκομειακή περίθαλψη, και δρα σαν αβανταδόρος των ασφαλιστικών εταιριών.

Γιατί άνοιξε άρον-άρον η γέφυρα Ρίου-Αντίρριου;

Θα ήταν (τουλάχιστον) πλεονάζον από την πλευρά μας να προσπαθήσουμε να μιλήσουμε για το τι έφταιξε και έγινε η ζημιά στη γέφυρα Ρίου-Αντίρριου. Πρόκειται για ένα πολύ εξειδικευμένο τεχνικό θέμα πάνω στο οποίο δεν μπορούν να μιλήσουν ακόμα και έμπειροι μηχανικοί, γιατί δεν γνωρίζουν ακριβώς τη μελέτη του έργου. Το βέβαιο είναι πως υπάρχει αστοχία. Πρόκειται για αστοχία υλικού, για λόγους οικονομίας; Πρόκειται για κατασκευαστική αστοχία, επειδή βιάζονταν να παραδώσουν το έργο πιο πριν και ν' αρχίσουν την κοσόμα; Πρόκειται για αστοχία του αντικεραυτικού συστήματος; Την πλήρη αλήθεια μάλλον δεν θα τη μάθουμε ποτέ, αφού την έρευνα διεξάγει η ίδια η κατασκευάστρια κοινοπραξία, η οποία έχει και την εκμετάλλευση του έργου.

Δικαιούμαστε, όμως, να μιλήσουμε για την εσπευσμένη επαναλειτουργία της γέφυρας, με κυβερνητική απόφαση και χωρίς να έχει ολοκληρωθεί η έρευνα και να έχει βγει πόρισμα για το τι συνέβη. Την Κυριακή ο γάλλος πρόεδρος

και διευθύνων σύμβουλος της «Γέφυρα ΑΕ» Ζ.Π. Τεϊσαντιέρ είχε δηλώσει ότι «θα είμαστε έτοιμοι να δώσουμε ξανά τη γέφυρα στην κυκλοφορία λίαν σύντομα» και τη Δευτέρα ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Γ. Σουφλιάς είχε υιοθετήσει το αίτημα της εταιρίας, δίνοντας την άδεια να επαναλειτουργήσει η γέφυρα από το πρωί της Τρίτης, με περιορισμό της κυκλοφορίας. «Εμπιστευόμαστε την εταιρία που μας λέει ότι είναι απολύτως ασφαλής η γέφυρα», ήταν η αποπληστική δήλωσή του Γ. Σουφλιά.

Όμως, η εταιρία έχει κάθε λόγο να επαναλειτουργήσει η γέφυρα άρον-άρον. Γιατί η γέφυρα λειτουργεί σαν ιδιωτική επιχείρηση και κάθε μέρα που παραμένει κλειστή σημαίνει απώλεια κερδών για την εταιρία. Οι καπιταλιστές δεν βάζουν τίποτα πάνω από τα κέρδη. Ούτε τις ανθρώπινες ζωές. Δικαίως, λοιπόν, ζητούσαν από τη μεριά τους να επαναλειτουργήσει άμεσα η γέφυρα. Το κράτος, όμως, τίποτ' άλλο είχε να τους κάνει το χατίρι, χωρίς προηγουμένως να έχουν αποσαφηνιστεί οι λόγοι της αστοχίας που υπήρξε; Η

απάντηση εμπεριέχεται στην ίδια την έννοια του αστικού κράτους. Το κράτος έχει την υποχρέωση να εξασφαλίζει την κερδοφορία των επιχειρήσεων, έναντι κάθε τιμήματος.

Η λογική Σουφλιά δεν είναι μεμονωμένη. Είναι η κυρίαρχη λογική σε όλο τον καπιταλιστικό κόσμο. Θυμηθείτε αυτά που κατά καιρούς έχουμε αποκάλυψε από την «Κ» για τον έλεγχο του κυκλώματος των τροφίμων. Ολόκληρο το σύστημα στηρίζεται στον... αυτοέλεγχο των επιχειρήσεων. Είναι τόσο αποτελεσματικός αυτός ο αυτοέλεγχος που εδώ και χρόνια έχουμε ένα διαρκές διατροφικό σκάνδαλο με τη μορφή σίριαλ. Πιο πρόσφατο επεισόδιο αυτού του σίριαλ η ανακάλυψη στη Γαλλία κασιόκας με σπογγώδη εγκεφαλοπάθεια από την οποία τα αιγοπρόβατα θεωρούνται απρόσβλητα. Το ίδιο γίνεται και με τη γέφυρα. Το κράτος μετατρέπεται σε υπάλληλο της εταιρίας που εκμεταλλεύεται το έργο, αρκείται στις διαβεβαιώσεις της και σταυροκοπιέται να μη γίνει καμιά στραβή.

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΜΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Σας στέλνω χαιρετίσματα από έναν γερασμένο κόσμο που παραπαίει, περιμένοντας να πάει ή από πείσιμο ή από χέσιμο, βαδίζοντας πάνω σε τόνους περιττωμάτων. Από έναν κόσμο που ερήμωσε τους άγιους δρόμους, που αντάλλαξε μια αυλή γεμάτη γνώση και συναισθήματα, μ' ένα κλουβί γεμάτο μιζέρια κι απάθεια, για να παραφράσω και ολίγον Γ. Παπαδόπουλο-Τετράδη. Η πληρότητα των αστικών κλουβιών αγίζει το 100%, ενώ τα λευκά ή κάτωχρα living rooms με τη συνδρομή του δολοφονικού τηλεοπτικού ημίφωτος έχουν καταφέρει ήδη σε υψηλό βαθμό την αποδόμηση της προσωπικότητας των κρατούμενων. Τόσο, που έχουν μπερδέψει τις βούρτσες με τις ούτσες, με συνέπεια να χτενίζονται με τις δεύτερες και να ερωτοτροπούν με τις πρώτες.

Βέβαια, τα πράγματα στις δικές μας υψίστης ασφαλείας φυλακές, πρέπει να παραδεχτούμε ότι είναι καλύτερα. Στους εδώ κρατούμενους επιτρέπεται ο προαυλισμός στο βυθό των πολυκατοικιών, απ' όπου μπορούν να δουν ένα κομμάτι ουρανού, τις διαυγείς μέρες που αραιώνει το φωτοχημικό συμπυκνωμένο. Επίσης, δίνονται μικροάδειες για αποδράσεις εκτός των τειχών (και μόνο η λέξη «αποδράσεις» που χρησιμοποιείται πάντα για το γεγονός, αποδεικνύει την ύπαρξη της φυλακής μας). Οι κρατούμενοι, συντεταγμένοι μέχρι τα διόδια, αφήνονται για μερικές μέρες και συντεταγμένοι επιστρέφουν ξανά στα κελιά τους. Κάποιοι από αυτούς διαθέτουν κελιά και στην επαρχία, ενώ κάποιοι άλλοι κάνουν χρήση μη ιδιωτικών κελιών, για να επισκεφτούν νέους τόπους και να δουν από εκεί τηλεόραση, να ψωνίσουν από τις εκεί αγορές και να διασκεδάσουν στα εκεί μαγαζιά, επιστρέφοντας με φωτογραφίες για να δουν πού είχαν πάει.

Τα χαλαρά μέτρα κράτησης στην επαρχία δεν συνιστούν κίνδυνο, αφού οι εκεί συνθήκες επιμερίζουν τα καθήκοντα του δεσμοφύλακα στο σύνολο της κοινωνίας. Το βαθύ θρησκευτικό συναίσθημα υπάρχει και εκεί, με το βωμό της τηλεόρασης καταμεσής του κάθε σπιτιού και τις καθημερινές τελετές της αγίας Κατανάλωσης και προσπάθειας συμμετοχής στα επιβαλλόμενα και υποχρεωτικά μυστήρια του βαπτίσματος στο lifestyle και της δημόσιας εξομολόγησης, καθώς και στα προαιρετικά της εξουσιαστικής μετάληψης, του γάμου με την απάθεια και της θείας Αχαριστίας.

Όπως βλέπετε καλοί μου σύντροφοι, υπάρχουν πολλά καλά αλλά και πολλές διαφορές στις συνθήκες κράτησής μας. Οι κρατούμενοι εδώ αγωνίστηκαν για το οκτώωρο και δουλεύουν δωδεκάωρο, δείχνοντας πως η νίκη κατά της εξουσίας τους ενδιαφέρει περισσότερο από το αποτέλεσμα. Επίσης, αγωνίστηκαν για δωρεάν παιδεία την οποία έκτοτε πληρώνουν όλο και πιο αδρά. Και συνεχίζουν φυσικά ν' αγωνίζονται για μια συμβολική δημόσια καρέκλα την οποία καθημερινά βρίζουν και για ένα αυτοκίνητο-σύμβολο ελευθερίας, πιστοί στο επαγγελματικό λεσέ πασέ-λεσέ φερ των γάλλων. Με το οποίο (αυτοκίνητο) συμμετέχουν στις προσπάθειες εγγραφής στις λίστες των ηρωικών πεσόντων στις εθνικές οδούς, τύμβοι των οποίων υπάρχουν στα στοιχειωμένα χιλιόμετρα του άξονα Π.Α.Θ.Ε., με την ενδεικτική αυτή προστακτική για όνομα (όπου να' ναι ολοκληρώνονται ο Χ.Ε.Σ.Ε - Χαλκίδα-Εδεσσα-Σέρρες-Εβρος και ο Σ.Κ.Α.Σ.Ε. - Σπάρτη-Καλάβρυτα-Αργίνο-Σαμαρίνα-Εγνατία).

Και βέβαια, οι εδώ κρατούμενοι έχουν το δικαίωμα της ψυχαγωγίας, αν είναι διατεθειμένοι να καταθέσουν το ημερομίσθό τους στην βραδινή τους έξοδο, ανταλλάσσοντας δέκα ώρες δουλειάς με τρεις ώρες απερισκεψίας.

Πριν κλείσω, να μην ξεχάσω τα προγράμματα αθλοπαιδιών, στα οποία συνήθως οι κρατούμενοι χωρίζονται σε πολλές ομάδες και αντιμετωπίζουν τους δεσμοφύλακες τους, γυμνάζοντας νου και σώμα. Δυστυχώς όμως, όλο και λιγότεροι κρατούμενοι συμμετέχουν σ' αυτά τα εξαιρετικά προγράμματα εκγύμνασης. Τους έχουμε δώσει και την ονομασία «τω περδομένο αντιπερδοεθαί χρη» προς τιμήν του Χριστόδουλου (όχι φυσικά του αρχιεπίσκοπου, ο οποίος ανήκει στην άλλη ομάδα, αλλά του πρώην συμπαίκτη μας που η αθλητική ηγεσία ενέταξε σ' εσάς). Βέβαια, συνήθως χάνουμε από τους αντιπάλους μας, αλλά αυτό δεν μας στεναχωρεί γιατί το έπαθλο που παίρνουν προς το παρόν είναι ένα ραχίδι. Όταν φτάσουμε στον μεγάλο τελικό, όπου θα συμμετέχουν όλοι, τότε θα δούμε.

Αυτά είχα να σας γράψω από το σομόν κελί μου, του οποίου τα κλειδιά βρίσκονται στο καλάθι. Σας αφήνω, γιατί έχω να σηκωθώ νωρίς το πρωί, αφού όπως ξέρετε τιμώ όλες τις επετείους κι αύριο έχουμε πολλές. Έχω να τηλεγραφήσω στο Μπάκιγκχαμ για τα 53χρονα της Ελισάβετ στον αγγλικό θρόνο, να συλλυπηθώ για τα 24χρονα από το θάνατο της βασίλισσας Φρειδερίκης και να γιορτάσω τα 23χρονα από την κατάργηση της ποδίας των μαθητών στα σχολεία, γεγονός που επέτρεψε σε κάποιους ανέραστους εξ έδρας χειραγωγούς, να έχουν μια υποψία ζωής πριν το θάνατο.

Λουβδόκος των Καταγωγείων

Σάββατο 5 Φεβράριος 2005
18.30 μ.μ.

■ Σήμερα και αύριο στο Πάντειο

ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Πολιτικούς Κρατούμενους

ΟΜΙΛΗΤΕΣ

- ◆ Irmgard Moeller - πρώην πολιτική κρατούμενη της RAF
- ◆ Rolf Heissler - πρώην πολιτικός κρατούμενος της RAF
- ◆ Εκπρόσωπος της επιτροπής SOFRI από την Ιταλία
- ◆ Κυριάκος Μαζοκόπος - πρώην πολιτικός κρατούμενος
- ◆ Βαγγέλης Πισσίας - καθηγητής ΤΕΙ
- ◆ Μάνια Μπαρσέφσκι - μέλος Κινήσεων Αλληλεγγύης στους

Μετά τις 22.00
HIP HOP LIVE

ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ
ΤΕ ΡΑΡΑΡURIT
(ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ)
ΤΕ MIRE DHE TE
ΚΕQINJ (ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΙ)
+ NETRINA

Ακολουθεί HIP HOP PARTY.

DJ DEEFER Μουσική ενάντια στην καταστολή

Κυριακή 6 Φεβράριος 2005
18.30 μ.μ.

ΝΕΑ ΔΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΛΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗ ΑΥΤΟΥΡΓΙΑ ΣΤΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΑΣ

ΟΜΙΛΗΤΕΣ

- ◆ Χρήστος Τσιγαρίδας
- ◆ Αρης Κωνσταντάκης - δικηγόρος
- ◆ Μαρίνα Δαλιάνη - δικηγόρος

- ◆ Κατερίνα Κατή - δημοσιογράφος
- ◆ Βένιος Αγγελόπουλος - καθηγητής ΕΜΠ
- ◆ Πέτρος Γιώτης - μέλος Κινήσεων Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους

Μετά τις 22.00
ROCK ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΥΠΟΓΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΑ
ΣΤΥΡΙΔΟΥΛΑ
LOST BODIES
BONUS

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Στο πλαίσιο των παρεμβάσεών τους απ' αφορμή τη νέα δίκη για την υπόθεση του ΕΛΑ, που ξεκινά τη Δευτέρα, οι Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους εξέδωσαν μια δεκαεξασελιδη μπροσούρα (σχήμα 21Χ29) που θέτει τα νομικά και πολιτικά προβλήματα που σχετίζονται μ' αυτή τη δίκη, τοποθετώντας στο ευρύτερο πλαίσιο των δικών σκοπιμότητας, που χαρακτηρίζουν την εποχή του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας».

Στη μπροσούρα γίνεται αναλυτική παρουσίαση όλων των πλευρών αυτής της νέας τρομο-δίκης, που ουσιαστικά αποτελεί τρεις δίκες στη συσκευασία της μιας. Γίνεται εκτενής αναφορά στην πρώτη δίκη για την υπόθεση του ΕΛΑ και στην απόφαση με βάση τη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης, και στην προσπάθεια επιβεβαίωσής της με μια νέα απόφαση, στην εξόφθαλμα προκλητική νέα σκευωρία ενάντια στον Γιάννη Σερίφη και στην προσπάθεια να δικαστεί για δεύτερη φορά ο τελεσίδικα αθωωθείς Μιχάλης Κασίμης.

■ Λαμία

Με μεγάλη επιτυχία η εκδήλωση της Κίνησης Αλληλεγγύης

Ευχάριστη έκπληξη ήταν για τα μέλη της ΚΙΝΗΣΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ ΛΑΜΙΑΣ στους ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ η συμμετοχή του κόσμου στην εκδήλωση που έγινε το περασμένο Σάββατο στην αίθουσα του ΤΕΕ. Η αίθουσα κατακλύστηκε από ανθρώπους, σπάζοντας τις τυχόν φοβίες ή αναστολές που αναπτύσσονται για τέτοιου είδους θέματα σε μια επαρχιακή πόλη. Το θέμα της εκδήλωσης ήταν «ΑΠΟΨΙΛΩΣΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ» και εισηγητές οι Γιάννης Σερίφης, Κώστας Αβραμίδης και Δάφνη Βαγιανού, που αναφέρθηκαν στα όσα έγιναν στις δίκες για τις υποθέσεις της 17N και του ΕΛΑ, στο καθεστώς συστηματικής εξόντωσης των πολιτικών κρατουμένων, στην ομηρία που υφίστανται οι Γ. Σερίφης και Κ. Αβραμίδης, στον άμεσο και ορατό πλέον κίνδυνο κάποια στιγμή να θεωρούνται όλοι όσοι αρνούνται και αμφισβητούν την κυριαρχία του κράτους «εν δυνάμει τρομοκράτες» και στις νομικές και κυρίως πολιτικές μάχες που πρέ-

πει να δοθούν για να αναστραφεί το κλίμα που έχει δημιουργηθεί.

«Η επιτυχία της εκδήλωσης -σημειώνουν οι σύντροφοι από τη Λαμία- έδειξε ότι και στην επαρχία και συγκεκριμένα στην πόλη μας υπάρχει και αναπτύσσεται ένα σημαντικό και πολυποικίλο κίνημα με ευαισθητοποιημένα αντανακλαστικά, ικανό και διαθέσιμο να σταθεί απέναντι και κόντρα στις αυθαιρέσεις του κράτους και των κατασταλτικών μηχανισμών, ότι υπάρχει η διάθεση τόσο από χώρους και κινήσεις που μιλάνε εξ ονόματος της ευρύτερης Αριστεράς και του Αντιεξουσιαστικού χώρου, όσο και από απλούς πολίτες για αντίσταση στην κρατική καταστολή, για ουσιαστική και έμπρακτη αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους, ότι υπάρχει εν τέλει η απαραίτητη μαγιά και η δυναμική για νέους μαζικούς κι ενωτικούς αγώνες στα κάθε είδους πεδία των μαχών και σε όλα τα μέτωπα που ανοίγονται καθημερινά μπροστά μας».

Συνέντευξη Τύπου των Κινήσεων

Συνέντευξη Τύπου έδωσαν το μεσημέρι της περασμένης Πέμπτης οι Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους, απ' αφορμή το διήμερο «Αντιτρομοκρατικό Φεστιβάλ» και τη νέα δίκη για την υπόθεση του ΕΛΑ, που ξεκινά τη Δευτέρα. Στη συνέντευξη μίλησαν ο δικηγόρος Δημήτρης Μπελαντής, ο πανεπιστημιακός Αλκης Ρήγος και ο Νίκος Γιαννόπουλος από τις Κινήσεις Αλληλεγγύης.

■ Διεκδικώντας τα αυτονόητα

Σε απεργία πείνας ο Δ. Γεωργιάδης

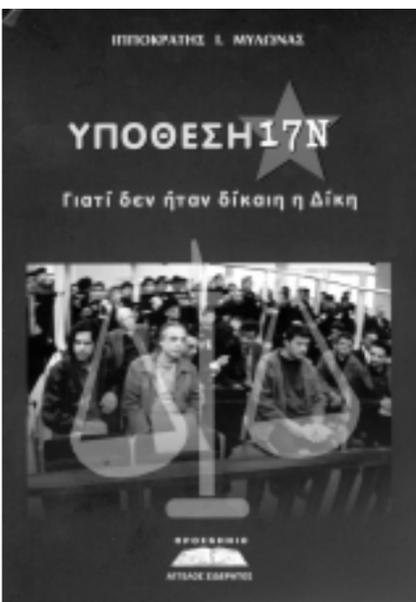
Σε απεργία πείνας έχει κατέβει από τις 31 Γενάρη ο Διονύσης Γεωργιάδης, ο νεότερος από τους πολιτικούς κρατούμενους, καταδικασμένος πρωτόδικα σε φυλάκιση 9 ετών για την υπόθεση της 17N. Σε δήλωσή του ο Δ. Γεωργιάδης αναφέρει:

«Επειδή η υπομονή έχει όρια, αλλά η κουτοπονηριά και ο καρεκλοκένταυρισμός δεν έχουν, είμαι αναγκασμένος να ξεκινήσω απεργία πείνας από σήμερα, 31/1, διαμαρτυρούμενος για τις συνθήκες κράτησης. Συνθήκες που δεν έχουν να κάνουν με τους τοίχους αλλά με τη συμπεριφορά ανθρώπων, που το καλύτε-

ρό τους επιχείρημα είναι ότι η φυλακή είναι φυλακή. Είναι περισσότερο από προφανές πλέον ότι η ειδική κατηγορία κρατουμένων στην οποία ανήκω δεν δικαιούται ούτε τα αυτονόητα, όπως η εφαρμογή του σωφρονιστικού κώδικα, ούτε τα ημερομίσθια και τις εκπαιδευτικές διευκολύνσεις που αυτός προβλέπει. Γιατί αυτό ακριβώς είναι το αντικείμενο της διαμαρτυρίας μου, το αυτονόητο. Ευελπιστώ ότι η διαμαρτυρία μου αυτή θα προκαλέσει αν όχι πράξεις, τουλάχιστον σκέψεις για την αντίληψη των ανθρώπων που έχουν αναλάβει ρόλο ρυθμιστή της κοινωνίας».

■ Τη Δευτέρα στις 7 μ.μ. στον ΔΣΑ

Παρουσίαση του βιβλίου του Ι. Μυλωνά

Τη Δευτέρα 7 Φεβράριος, στις 7 το απόγευμα, στην αίθουσα τελετών του Δικηγορικού Συλλόγου Αθήνας (Ακαδημίας 60) θα γίνει η παρουσίαση του βιβλίου του Ιπποκράτη Μυλωνά «ΥΠΟΘΕΣΗ 17N - Γιατί δεν ήταν δίκαιη η Δίκη», που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις «ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ - Άγγελος Σιδεράτος». Για το βιβλίο θα μιλήσουν ο δικηγόρος και πρώην υπουργός Δημήτρης Τσοβόλας, ο Καθηγητής Εγκληματολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών Γιάννης Πανούσης, η αντιπρόεδρος του ΔΣΑ Φρόσω Δημάκου-Κιάου και ο συντάκτης της «Κόντρας» Πέτρος Γιώτης.

Για το βιβλίο του Ι. Μυλωνά έχουμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο. Είναι η πιο τεκμηριωμένη νομική αποκάλυψη, από τη σκοπιά του ισχύοντος δικαίου, στα αίτια που έγιναν σ' αυτή τη δίκη. Ας δούμε, λοιπόν, και αυτή την εκδήλωση ως μια εκδήλωση καταγγελίας της τρομοκρατίας και της τρομοκρατίας και ως την ενισχύσουμε με την παρουσία και τις παρεμβάσεις μας.

■ ΧΡΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΟΡΚΟΙ

Μήπως οι «εξαιρέσεις» χτίζουν τον κανόνα

Η δημοσιότητα που έχει πάρει το ζήτημα των καταγγελιών για χρηματισμό δικαστών από γνωστή τηλεοπτική εκπομπή ανοίγει για άλλη μια φορά τη συζήτηση για τον τρόπο λειτουργίας της δικαιοσύνης με στρεβλό τρόπο και εσφαλμένη κατεύθυνση. Ως συνήθως το πρόβλημα εντοπίζεται με όρους σκανδαλοθηρίας στους «επιόρκους», τους χρηματιζόμενους δικαστές δηλαδή τις «εξαιρέσεις», ενώ αντίθετα ο «κανόνας», οι «έντιμοι» δικαστές, εκείνοι δηλαδή οι οποίοι αποφασίζουν χωρίς να χρηματίζονται και χωρίς ιδιότροπη κίνητρα εκτινάσσονται στο απυρόβλητο της κριτικής.

1 Σε κάθε κύκλωμα χρηματισμού, όποτε βγαίνει στο φως της δημοσιότητας, απαραίτητα συμμετέχει και ένας μεγαλοδικηγόρος. Λίγο πολύ το κοινωνικό επαγγελματικό προφίλ των μεγαλοδικηγόρων πάντοτε ίδιο. Δικηγόροι των συμφερόντων, άνθρωποι με κατάλληλες γνωριμίες, αναγνωρίσιμοι συχνά στις κοσμικές σελίδες των Life style περιοδικών με μεγάλα γραφεία, με σωρεία «συναδέλφων - συνεργατών» (άγνωστο εάν πληρώνονται), άνθρωποι διαθέσιμοι για υποκειμένα του star system, κατασκευασμένα, στυλοβάτες και ταυτόχρονα παράγωγά του, τα οποία και η κατεστημένη δημοσιογραφική και εκδοτική αντιληψη προωθεί γιατί τους έχει ανάγκη, καθώς σπεύδουν πρόθυμα να υπηρετήσουν τις αδηφάγες ανάγκες της τηλεοπτικής δημοσιότητας όταν τους ζητείται. Το σύστημα τους χρειάζεται και γι' αυτό τους συντηρεί.

Όσο και αν είναι λυπηρό για «τον κλάδο», αναδεικνύεται μία πραγματικότητα που χρόνια ολόκληρα όσοι συνδικαλιζόμαστε με μία διαφορετική αντιληψη στον δικηγορικό χώρο διακηρύσσουμε: Δεν είμαστε όλοι το ίδιο ταξικά, κοινωνικά, δεοντολογικά. Ο τίτλος του δικηγόρου στεγάζει δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους σε όλη την Ελλάδα, από τους οποίους ο καθένας με άλλους όρους ασκεί το λειτουργήμα του, με άλλο ήθος, με άλλη δεοντολογία και με άλλη εντιμότητα φέρεται απέναντι στον πελάτη του και άλλου είδους ανεξαρτησία τηρεί απέναντι στους δικαστές.

2 Τι σηματοδοτεί τελικά αυτό το νέο, «πρωτόκουστο» μάλιστα, σύμφωνα με την άποψη του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου κ. Δ. Λινού, σκάνδαλο; Ότι το πρόβλημα στον τρόπο λειτουργίας της δικαιοσύνης είναι αυτοί που «τα παίρνουν», δηλαδή η εξαίρεση, ενώ οι έντιμοι, δηλαδή ο κανόνας, κάνουν τη δουλειά τους σωστά; Μόνο οι χρηματιζόμενοι δικαστές είναι «επιόρκοι»;

Γιατί άραγε πάντοτε αντικείμενο ελέγχου του τρόπου απονομής της δικαιοσύνης είναι, δια της οδού της σκανδαλοθηρικής έρευνας και της πάταξης του χρηματισμού, οι «αθωωτικές» δικαστικές αποφάσεις ή οι ανακριτικές διατάξεις που δεν επιβάλλουν προσωρινή κράτηση ή εκείνες που την αντικαθιστούν και ποτέ οι δικαστικές αποφάσεις οι οποίες καταδικάζουν, επιβάλλουν δυσανάλογες ποινές, αυθαιρετούν ή παραβιάζουν υπερασπιστικά δικαιώματα;

Πότε και σε ποια παρόμοια έρευνα (π.χ. βλ. παλιότερα επιτροπή Φλούδα) τέθηκαν στο στόχαστρο της έρευνας,

με σκοπό την αναζήτηση της ορθότητας του τρόπου απονομής της δικαιοσύνης, περιπτώσεις καταδικαστικών και αυστηρών αποφάσεων και όχι μόνο περιπτώσεις αθωωτικών, εν όψει μάλιστα και του θεμελίου του νομικού μας πολιτισμού, που είναι το τεκμήριο της αθωότητας;

3 Παρ' όλα αυτά, δεν φαίνεται στη δημοσία συζήτηση που έχει ξεσπάσει, παρά την πληθώρα των αυτοβούλως συμμετεχόντων συζητητών -ίσως και λόγω του ότι οι επικείμενες δικηγορικές εκλογές ενεργοποιούν, τουλάχιστον κατά την προεκλογική περίοδο, όσους επιθυμούν να εκφράσουν δημόσιο λόγο για τα θέματα της δικαιοσύνης- δεν φαίνεται να αναζητείται ποιο είναι το αντικειμενικό πεδίο χρηματισμού όσον δικαστών χρηματίζονται και δημιουργίας των κυκλωμάτων.

Για μας η αναζήτηση αυτή έχει πολύ μεγάλη σημασία, γιατί το πεδίο αυτό ταυτίζεται με το αντικειμενικό πεδίο της δικαστικής αυθαιρεσίας. Για μας αυτό είναι το μείζον πρόβλημα στην απονομή και τον τρόπο λειτουργίας της δικαιοσύνης.

Αντικειμενικό πεδίο λοιπόν χρηματισμού όσο και δικαστικής αυθαιρεσίας δεν είναι παρά οι υπερεξουσίες των δικαστών που είναι διάσπαρτες σε όλο το χώρο του ουσιαστικού και δικονομικού δικαίου, ιδιαίτερα του ποινικού.

Είναι γνωστό στους παροικούντες την Ιερουσαλήμ ότι ο ποινικός δικαστής κινείται καθημερινά στην εκδίκαση πλημμελημάτων σε εύρος ποινής (ενδεικτικά) από τρεις μήνες έως πέντε χρόνια και στα κακουρήματα από πέντε χρόνια μέχρι είκοσι. Είναι ελεύθερος να εκτιμά τα αποδεικτικά στοιχεία κατά την υποκειμενική του κρίση, χωρίς να υπόκειται σε ανααιρετικό έλεγχο, παρά μόνο για την αιτιολόγησή τους, είναι ελεύθερος για να καταγγώσει ή να μην καταγγώσει ελαφρυντικό στον κατηγορούμενο που καταδικάσει, πράγμα από το οποίο επίσης εξαρτάται σημαντικά η διακύμανση της τελικής ποινής, ενώ στην ελεύθερη κρίση του ανακριτή υπόκειται η απόφαση για την προσωρινή κράτηση ή μη του κατηγορουμένου και αργότερα η απόφαση για την αίτηση αντικατάστασης της προσωρινής του κράτησης με περιοριστικούς όρους, στην αρμοδιότητα του δικαστικού συμβουλίου επίσης υπόκειται η υφ' όρον απόλυση από τις φυλακές του κρατουμένου κ.ο.κ.

Σπάνια θα συναντήσει κανείς διατάξεις, οι οποίες υποχρεώνουν τους δικαστές τι να αποφασίσουν. Το δικαστήριο, ο εισαγγελέας, ο ανακριτής, το συμβούλιο και κάθε δικαστικό όργανο πάντοτε «δύνανται» και σχεδόν ουδέποτε «υποχρεούνται».

Και όλα αυτά μέσα σε ένα οργανωτικό θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας της δικαιοσύνης η οποία αποτελείται από δικαστές εξοπλισμένους με το προνόμιο της μονιμότητας, αφού κανείς από αυτούς δεν εκλέγεται, ούτε ανακαλείται, ούτε λογοδοτεί, ούτε ελέγχεται.

Όπως δηλαδή και στην προκείμενη περίπτωση, εκτός από τη πολυθρλούμενη αυτοκάθαρση και τον σχετικό με αυτή αυτοέλεγχο, η ελληνική δικαιοσύνη δεν υπόκειται σε καμμία άλλη διαδικασία εξωτερικού κοινωνικού ελέγ-

χου, πλὴν όσων προβλέπουν οι εσωτερικές διαδικασίες διάρθρωσης, συγκρότησης και λειτουργίας της, όταν μάλιστα με τις τελευταίες νομοθετικές εξελίξεις ενισχύεται ακόμα περισσότερο η αποστείρωση των δικαστών από την κοινωνία (σταδιακή κατάργηση των ενόρκων, σχολή δικαστών). Μια δικαιοσύνη που ακριβώς για τους λόγους αυτούς είναι **εγγενώς αυταρχική** και ο αυταρχισμός της μεγαλώνει όσο αποδεσμεύεται από τον κοινωνικό έλεγχο και τους περιορισμούς των άλλων εξουσιών και αυτονομείται.

4 Η γοητεία του κράτους των δικαστών άλλωστε, αν και αρχικά εισαγόμενη (Κένεθ Σταρ, Ντι Πιέτρο), έχει αποκτήσει μακρόχρονα ισχυρά εγχώρια ερείσματα από την περίοδο του «βρώμικου 1989», συνεπικουρούμενη αφάνταστα και από τις ανιστόρητες στην εποχή μας κραυγές της «αριστεράς» περί της ανάγκης της ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης. Μιας άποψης-αυταπάτης, που παραβλέπει ότι στη σημερινή συγκυρία πολιτικής σταθεροποίησης, με συντονισμένες και μακροπρόθεσμες στρατηγικές επιλογές, ο συσχετισμός της δικαιοσύνης ως σταθερής εξουσίας σε βάρους των λοιπών μεταβλητών είναι διαρκώς ανερχόμενος. Και ότι η δικαιοσύνη έχει προ πολλού «απεξαρτηθεί» έχοντας αποκτήσει ιδία συνείδηση εγγυήτριας δύναμης της δημόσιας έννομης τάξης, η οποία και την οδηγεί συχνά στην άσκηση της πλέον σκληρής εξουσίας, με όπλο την οποία συνεχώς ανεβάζει τις μετοχές της στο συνολικό συσχετισμό των «συναγματικά διακεκριμένων» εξουσιών.

5 Ούτως ή άλλως, η δικαιοσύνη μιας άδικης κοινωνίας δεν μπορεί παρά να είναι και αυτή άδικη, όταν εφαρμόζει άδικους νόμους και ακόμη πολύ περισσότερο όταν δεν εφαρμόζει τους ελάχιστους δικαίους.

Το πρόβλημα συνεπώς της απονομής δικαιοσύνης δεν είναι πρόβλημα εντιμότητας ούτε φυσικά τεχνικό ούτε λειτουργικό, είναι πρωτίτως πρόβλημα κατεύθυνσης και περιεχομένου, γιατί η σημερινή δικαιοσύνη, ανεξάρτητη ή εξαρτημένη, έντιμη ή μη, δεν παύει να είναι δικαιοσύνη από λίγους για λίγους. Κατά συνέπεια, αν πραγματικά υπάρχει κάποια ελπίδα να αξιοποιηθεί σε διεξόδους γόνιμες και όχι σε ροζ συζητήσεις, ανταγωνισμούς μεγαλοδικηγόρων και κυνήγι μαγισσών ο προβληματισμός από τον απόηχο των πρόσφατων καταγγελιών, νομίζουμε ότι η **μόνη κατεύθυνση** προς την οποία αξίζει τον κόπο να τείνει κανείς τον προσανατολισμό του είναι η κατεύθυνση του **περιορισμού των δικαστικών υπερεξουσιών που γεννούν αντικειμενικά το πεδίο της δικαστικής αυθαιρεσίας**.

Θα θυμίσουμε ένα παράδειγμα: Με το **ν. 2408/1996** καταργήθηκε ο θεσμός της προσωρινής κράτησης για τα πλημμελήματα, αφού προηγουμένως είχε σταδιακά περιορισθεί με άλλους νόμους (2145/2003, 2207/1994). Πρόκειται για μία μεταρρύθμιση δικαιωμένη ιστορικά, η οποία αντικειμενικά περιορίσει σημαντικά το εύρος του πεδίου των δικαστικών υπερεξουσιών και κατέστησε ανεπίδεκτη αυθαιρεσίας και βεβαίως ανεπίδεκτη χρηματισμού μία ευρύτα-

τη γκάμα καθημερινών περιπτώσεων αδικημάτων για τα οποία σχηματίζεται ανακριτική δικογραφία. Φανταστείτε πόσο επίσης σημαντικό θα ήταν το εύρος αυτό εάν δεν υπήρχαν ανώτατα και μάλιστα με συνταγματική διάταξη όρια προσωρινής κράτησης.

Αντίστοιχη σε εκτός δικαιοσύνης πεδίο υπήρξε η επίπτωση της καθιέρωσης των αντικειμενικών αξιών από το 1984 στις μεταβιβάσεις των ακινήτων. Εκεί όπου πραγματικά η αντίστοιχη υπερεξουσία μίας άλλης μερίδας «δημοσίων λειτουργών» γεννούσε σοβαρά πεδία χρηματισμού.

Και ακόμα αξίζει το κόπο να προβληματιστούμε εάν θα έπρεπε και στην Ελλάδα, όπως σε λίγες πραγματικά χώρες ισχύει (ενδεικτικά στη Σουηδία), εάν θα αξίζε τον κόπο ο προβληματισμός για τη καθιέρωση μιας ανεξάρτητης αρχής στα χνάρια του «Συνήγορου του Πολίτη» με αντικείμενο τη δημιουργία ελεγκτικού μηχανισμού των δικαστικών αυθαιρεσιών, με κοινωνικό έλεγχο, συμμετοχή δηλαδή εκπροσώπων των δικηγορικών συλλόγων και άλλων φορέων του χώρου της δικαιοσύνης και όχι μόνο.

6 Είναι εύκολο να φανταστεί κανείς τι θα ακολουθήσει εάν παραβλέψουμε τα παραπάνω. Οι παλιότεροι σύγγρα θυμούνται ποιος είναι ο απόηχος στις δικαστικές αίθουσες της οσμής των σκανδάλων και του χρηματισμού κάθε φορά που έρχεται στο φως της δημοσιότητας κάποια καταγγελία σαν αυτή που συζητιέται τις μέρες αυτές. Σκλήρυνση και αυταρχοποίηση των δικαστών, διαταγμός και φόβος για τη λήψη απαλλακτικών αποφάσεων, καθώς δικαστές, εισαγγελείς και ανακριτές θα αισθάνονται πάνω τους βαριά τη σκιά της υποψίας του χρηματισμού και της σκοπιμότητας. Συχνά και παρεμβάσεις από τον Αρειο Πάγο με εγκυκλίους στο έργο των κατώτερων δικαστών. Ποιος λησμονεί τις εγκυκλίους Σιούλα (1992) και Ματθία (1999); Στον συντηρητικό προσανατολισμό και κατεύθυνση της δικαιοσύνης δεν θα πρέπει κανείς να παραβλέπει το κοινωνικό και μορφωτικό (με την ευρεία έννοια) προφίλ εκείνων οι οποίοι στρέφονται προς το δικαστικό σώμα για να ενταχθούν στους λειτουργούς της. Ας αναλογισθεί ο καθένας μας ποιος έγιναν δικαστές από τη γενιά του και με ποια κίνητρα.

Περισσότερη στεγανοποίηση των δικαστών, περισσότερες καταδικαστικές αποφάσεις, περισσότερες προφυλακίσεις, περισσότερες υπερβολικές ποινές, οι τελευταίες μάλιστα επιβάλλονται και με το άλλοθι ότι ούτως ή άλλως η νομοθεσία προβλέπει την υφ' όρον απόλυση και τον ευεργετικό υπολογισμό και έτσι δεν εκτίονται πραγματικά, και όλα αυτά σε μία συγκυρία που η ελληνική δικαιοσύνη καλείται να νομιμοποιήσει ένα δεύτερο παράλληλο καθεστώς ποινικής νομοθεσίας (τρομονόμιο, απαγορευτικές διατάξεις για τη δημοσιότητα της δίκης, ειδικό καθεστώς κράτησης κ.λπ.), να μην έχει αφήσει απεργία που να μην έχει κηρύξει παράνομη και καταχρηστική με συνοπτικές διαδικασίες (έως και την απεργία της Πρωτομαγιάς και μάλιστα με απόφαση που εξέδωσε πριν δύο χρόνια σημερινό μέλος του Δ.Σ. της Ένωσης Δικαστών και

Εισαγγελέων), να νομιμοποιεί αυθαιρεσίες της προδικασίας και παραβιάσεις υπερασπιστικών δικαιωμάτων και συχνά να περνά σε βήματα που ακόμα και ο πιο διεστραμμένος νομοθέτης δεν θα τολμούσε να θεσπίσει, όπως για παράδειγμα η εφαρμογή της συλλογικής ευθύνης, η εμπέδωση της εφαρμογής της ψυχικής συνέργειας, οι ηθικές αυτουργίες, η κατάχρηση του ενδεχόμενου δόλου σε υποθέσεις μείζονος κοινωνικού ενδιαφέροντος προς κάλυψη του κενού της διακεκριμένης (βαριάς) αμέλειας, που λείπει από την τυποποίηση των αντίστοιχων αδικημάτων.

Την ίδια ώρα κάποιες άλλες κατηγορίες κατηγορουμένων νοιώθουν με διαφορετικό τρόπο την «ισότητα» στο περσί τους. Πόσοι εργοδότες για παράδειγμα από όσους δεν πληρώνουν εργαζομένους παραπέμπονται και δικάζονται στην αυτόφωρη διαδικασία, όπως προβλέπεται για καθυστέρηση δεδουλευμένων; Πόσοι από αυτούς είδαν το αδίκημά τους να χαρακτηρίζεται «δικαρκές», όπως π.χ. βλέπει ο Γ. Μοναστηριώτης να χαρακτηρίζεται έτσι η απόφασή του (λιποταξία κατά νόμο, η οποία του απαγγέλλεται ως εκ νέου τελεσεθία κάθε έξι μέρες μετά την εκάστοτε τελευταία σύλληψή του) να αποχωρήσει για λόγους συνείδησης από το Πολεμικό Ναυτικό; Πόσοι αλλοδαποί δικάζονται στα αυτόφωρα έχοντας κατανόηση της διαδικασίας, γνώση της δικηγορίας, γνώση των συνεπειών της απόφασης και φυσικά δυνατότητα άρθρωσης υπερασπιστικού λόγου λίγο πριν οδηγηθούν στις φυλακές και την απέλαιση;

Εντιμοί καθ' όλα δικαστές απονέμουν αυτού του επιπέδου τη δικαιοσύνη. Δεν θυμόμαστε κανέναν να τους επιτιμά για αυτό. Μέχρι και το Π.Γ. του Κ.Κ.Ε. παρούσης και της κ. Α. Παπαρήγα σε δύο συναντήσεις που έχει πραγματοποιήσει τα τελευταία δύο χρόνια με τα προεδρεία των συνδικαλιστικών φορέων των δικαστών και εισαγγελέων έχει σταθεί αλληλέγγυο με τα αιτήματά τους (ως συνήθως κυρίως οικονομικά, καθώς οι αποδοχές τους εξακολουθούν ακόμη να υπολείπονται εκείνων των βουλευτών - τι φοβερή αδικία και αντισυναγματικότητα αλήθεια), χωρίς να φελλίσει λέξη για το περιεχόμενο της δικαιοσύνης που απονέμουν. Ενώ ο μέχρι προ τινος πρόεδρος του «Συνασπισμού», την περίοδο της κορύφωσης της τρομοκρατίας, όταν η ανεξάρτητη δικαιοσύνη κατάπινε καμήλους, δήλωνε «Αφήστε τη δικαιοσύνη να κάνει τη δουλειά της».

Και εκείνη την έκανε...

28/1/2005

Κώστας Παπαδάκης

Το κείμενο αυτό δημοσιεύεται στο τελευταίο τεύχος της εφημερίδας «Παρέμβαση» που εκδίδει η «Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων Αθήνας».

Η «Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων Αθήνας», στην οποία ανήκει και ο γράφων, συμμετέχει χωρίς υποψήφιο πρόεδρο στις προσεχείς εκλογές του Δικηγορικού Συλλόγου Αθήνας (27, 28/2/2005) για να εκφράσει μια άλλη αντιληψη για τη δικηγορία και να αντισταθεί στην επέλαιση ενάντια στα δικαιώματα και την απαξίωση του θεσμικού υπερασπιστή τους.

Τώρα και «τρελές κατοίκες»

Την πλήρη αδιαφορία για τη δημόσια υγεία επιβάλλει το κυνήγι του καπιταλιστικού κέρδους

Ο υφυπουργός Γεωργίας Α. Κοντός, που είναι αρμόδιος για την κτηνοτροφική παραγωγή, με καθυστέρηση πέντε ημερών, έσπευσε στις 2 Φλεβάρη να διασκεδάσει τις ανησυχίες που προκλήθηκαν από την είδηση, ότι στις 28 Γενάρη του 2005 από το ΚΕΑ (Κοινοτικό Εργαστήριο Αναφοράς) βρέθηκε κατσίκια (που είχε γεννηθεί το 2000 και είχε σφραγεί το 2002 στη Γαλλία) στην οποία μεταδόθηκε η ΣΕΒ (Σπογγώδης Εγκεφαλοπάθεια των Βοειδών). Δήλωσε ότι από το 2000 εφαρμόζονται στις χώρες της ΕΕ αυστηρά μέτρα ελέγχου, προκειμένου να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα της μετάδοσης των Σπογγωδών Εγκεφαλοπαθειών στα βοοειδή και στα αιγοπρόβατα, που είναι η ΣΕΒ και η SCRAPIE αντίστοιχα. Δήλωσε ακόμη, ότι η αυστηρή εφαρμογή των μέτρων αυτών και το σύστημα εκτροφής της ελληνικής αιγοτροφίας εξασφαλίζει την προστασία της υγείας των Ελλήνων καταναλωτών.

Η SCRAPIE είναι κι αυτή μορφή σπογγώδους εγκεφαλοπά-

θειας που πλήττει από πολύ παλιά τα κατσίκια και ιδιαίτερα τα πρόβατα, που είναι εύαλωτα στη νόσο. Η Μ. Βρετανία έχει δεκάδες εκατομμύρια πρόβατα και ενώ τα κρούσματα είναι πάρα πολλά, εδώ και χρόνια, οι Κομισάριοι μαζί με τους ελεγκτικούς μηχανισμούς της ΕΕ δεν ανακοινώνουν κανένα κρούσμα! Η SCRAPIE, ενώ είναι μορφή σπογγώδους εγκεφαλοπάθειας, δεν μεταδίδεται στον άνθρωπο, πρέπει όμως, όταν ξεσπάσει ένα κρούσμα, να καταστραφεί όλο το κοπάδι στο οποίο εκτρεφόνταν το πρόβατο ή το κατσίκι, όπως και τα προϊόντα του, γιατί είναι ακατάλληλα για τον άνθρωπο.

Από το 2000, με μια καθυστέρηση πάνω από δέκα χρόνια, εφαρμόζονται στις χώρες της ΕΕ δειγματοληπτικά προγράμματα επιτήρησης για την ΣΕΒ και την SCRAPIE και χρησιμοποιούνται τρεις μέθοδοι εργαστηριακές, η ελάϊζα, η ηλεκτροφόρηση και η ανισοστοχημεία. Χρειάστηκε να περάσουν τέσσερα χρόνια για να διαπιστώσουν οι Κομισάριοι,

ότι οι μέθοδοι αυτές δεν είναι ικανές για να διαπιστωθεί εάν ένα αιγοπρόβατο πάσχει από ΣΕΒ ή SCRAPIE. Στις 11 Γενάρη, ο επίτροπος Κυπριανού, απαντώντας σε ερώτηση του ευρωβουλευτή Δ. Παπαδημιούλη, ανέμεσα στ' άλλα είπε: «Οι μέθοδοι ρουτίνας που χρησιμοποιούνται τη στιγμή αυτή στο πρόγραμμα εποπτείας δεν επιτρέπουν την διαφοροποίηση μεταξύ ΣΕΒ και τρομάδους νόσου των προβάτων (SCRAPIE). Η τυποποιημένη μέθοδος ανάλυσης για να γίνει αυτό είναι η μέθοδος βιολογικής δοκιμής σε ποντίκι, που απαιτεί τον ενοφθαλμισμό σε ποντίκια και την ανάλυση των εγκεφάλων τους από την στιγμή που θα εμφανίσουν κλινικά συμπτώματα. Η πλήρης ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας, που είναι απαραίτητη για την οριστική επιβεβαίωση της ΣΕΒ, απαιτεί δύο χρόνια».

Η μέθοδος είναι πράγματι χρονοβόρα και εάν εφαρμοστεί σ' όλες τις χώρες της ΕΕ τότε θα πρέπει για δύο χρόνια να μπου σε επιτήρηση όλες οι κτηνοτρο-

φικές μονάδες στις οποίες έχουν εκδηλωθεί κρούσματα και δεν θα μπορούν αυτές οι μονάδες να πουλούν τα προϊόντα τους. Στην Ελλάδα δεν υπάρχει κανένα εργαστήριο που μπορεί να εφαρμόσει τη μέθοδο αυτή και από τα 55 κρούσματα SCRAPIE στάλθηκε μόνο 1 στο ΚΕΑ, που εδρεύει στο Εδιμβούργο.

Τί διαπιστώνουμε;

Πρώτο, ότι η μέθοδος αυτή είναι η μοναδική με την οποία μπορεί να διαγνωστεί με βεβαιότητα αν το κρούσμα είναι ΣΕΒ ή SCRAPIE και έτσι να διασφαλιστεί η δημόσια υγεία.

Δεύτερο, εάν εφαρμοστεί η μέθοδος αυτή, θα προκληθεί μεγάλη οικονομική ζημιά μέχρι πλήρης καταστροφή σε πολλές κτηνοτροφικές μονάδες, μεγάλες και μικρές.

Οι Κομισάριοι προτιμούν τις μεθόδους ρουτίνας, γιατί γι' αυτούς πρώτιστο μέλημα είναι να αποκομίζουν οι μεγάλες κτηνοτροφικές μονάδες το ανώτατο καπιταλιστικό κέρδος και όχι η υπεράσπιση της δημόσιας υγι-

ας, που θεωρείται αντιπαραγωγική. Ακόμη, γι' αυτούς τους λόγους, «χρειάστηκαν» τέσσερα χρόνια για να διαπιστώσουν ότι οι τρεις μέθοδοι είναι ανεπαρκείς, να υπάρχει μόνο ένα ΚΕΑ και πολλές χώρες να μην έχουν εργαστήριο αναφοράς που μπορεί να εφαρμόσει αυτή τη μέθοδο.

Μπαίνει, λοιπόν, το ερώτημα. Ποιος μπορεί να αποκλείσει ότι εάν οι Κομισάριοι διέθεταν κονδύλια και έκαναν πραγματική επιστημονική έρευνα, δεν θα μπορούσε να μειωθεί ο χρόνος που απαιτείται για τη βιολογική μέθοδο ή να βρεθεί κάποια άλλη επιστημονική μέθοδος που θα απαιτούσε μικρότερο χρόνο;

Οι Κομισάριοι και τ' άλλα θεσμικά όργανα της ΕΕ όχι μόνο δεν κάνουν τίποτα απ' όλα αυτά, όχι μόνο δεν έχουν εξασφαλίσει όλες τις ασφαλιστικές δικλίδες για να μην εκτρέφονται τα μηρυκαστικά (βοοειδή και αιγοπρόβατα) με κρεατάλευρα, αλλά έφτασαν στο σημείο να συζητούν πάνω σε πρόταση που επιτρέπει την

εκτροφή των μηρυκαστικών με ψαράλευρα και την παραγωγή μηχανικώς διαχωρισμένου κρέατος από τα οστά της κεφαλής και της σπονδυλικής στήλης των μηρυκαστικών. Αυτά απαγορεύονταν από τον κανονισμό 999/2001, που άρχισε να εφαρμόζεται από τον Απρίλη του 2003. Δεν είχε περάσει χρόνος από την εφαρμογή του και η Κομισιόν εισηγήθηκε την πρόταση που αναφέραμε, που φέρει τον αριθμό 2004/270 (COD).

Μπορεί ο λαλίστατος Α. Κοντός να εξηγήσει στον ελληνικό λαό, γιατί τόσο καιρό δεν τον ενημέρωσε γι' αυτή την πρόταση της Κομισιόν; Μπορεί να μας πει τι εντολές έδωσε στους υπηρέσιακούς παράγοντες που παίρνουν μέρος στη διαμόρφωση αυτού του κανονισμού; Καλά θα κάνει ο υφυπουργός να σταματήσει να λέει ότι στις ελληνικές κτηνοτροφικές μονάδες τα αιγοπρόβατα εκτρέφονται με φυτικές ζωοτροφές και βόσκουν στα λιβάδια.

Η επετειακή κινητοποίηση έλαβε τέλος

Η επετειακή κινητοποίηση των μπλε αγροτοπατέρων στη Λάρισα και τη Μαγνησία έκλεισε στις αρχές της βδομάδας. Από την πρώτη στιγμή είχαμε καταγράψει στα άρθρα μας, ότι οι Κοκκινούλης και Νασιόκας θα βγάλουν τα τρακτέρ στα Τέμπη, θα τα παρατάξουν στις άκρες του δρόμου και μετά από λίγες μέρες θα τα πάρουν και θα γυρίσουν στα χωριά. Δεν είναι η πρώτη φορά που ενεργούν έτσι οι συγκεκριμένοι αγροτοπατέρες. Αυτό έχει να κάνει με τη φύση τους -είναι μεγαλοαγρότες καπιταλιστές- και όχι επειδή είχαν απέναντί τους φιλική κυβέρνηση. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τα δύο προηγούμενα χρόνια ενήργησαν με τον ίδιο τρόπο, παρά το γεγονός ότι είχαν απέναντί τους την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και τον ανεκδιήγητο Β. Αργύρη.

Οι άθλιοι αυτοί αγροτοπατέρες έσπευσαν, μεσοσύσης της επετειακής κινητοποίησης, να επαναλάβουν τα ψέματα του Β. Μπασιάκου, ότι καλλιεργήθηκαν παράνομα πάνω από 100 χιλιάδες στρέμματα, ενώ γνώριζαν πολύ καλά ότι τα στρέμματα αυτά καλλιεργήθηκαν νόμιμα. Είναι θράσος να μιλούν οι αγροτοπατέρες για παρανομία από την στιγμή που παζαρεύονταν με τον Α. Κοντό και βάζονταν λυτούς και δεμένους τον ανάγκασαν να υπογράψει παράνομη απόφαση στις 8 Νοέμβρη, με την οποία ενέταξε στο κακόφημο πρόγραμμα της Νι-

τρορύπανσης 572 μεγαλοαγρότες της Λάρισας και της Μαγνησίας, που εισέπραξαν 4,39 εκατ. ευρώ! Παζαρεύουν ακόμα με τον Ε. Μπασιάκο να τους κάνει δεκτά δύο αιτήματα, παράνομα σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, που δεν τόλμησαν να τα δώσουν στην δημοσιότητα για να μπου στην κρίση των φτωχών βαμβακοπαραγωγών και του ελληνικού λαού. Ενα ερώτημα προς τον Κοκκινούλη. Αν η πρότασή του για τον προκαθορισμό είναι τόσο κατανοητή, γιατί δεν μπόρεσε να την αντιληφτεί ακόμη και ο νομικός σύμβουλος του υπουργείου Γεωργίας;

Η τακτική της ΠΑΣΥ να οργανώνει κομματικές φιέστες και στην αγροτιά, στο όνομα της «φτωχομεσαίας αγροτιάς» εληξε άδοξα και πολύ γρήγορα (κράτησε μόνο μιάμιση μέρα). Οι καιρικές συνθήκες δεν ήταν φυσικά ο κύριος λόγος που έκλεισε τόσο άδοξα η κινητοποίηση της ΠΑΣΥ. Συμφωνούμε με τα αιτήματα που διατύπωσε η ΠΑΣΥ για ενίσχυση των βαμβακοπαραγωγών και των άλλων αγροτών από τον κρατικό προϋπολογισμό. Όμως δεν συμφωνήσαμε με τη θέση της ΠΑΣΥ ότι η διέξοδος για τους αγρότες βρίσκεται στους παραγωγικούς συνεταιρισμούς στα πλαίσια του καπιταλισμού.

Ο Ε. Μπασιάκος απαντώντας στα αιτήματα της ΠΑΣΥ είτε δύο μεγάλα ψέματα:

Πρώτο, ότι οι κοινοτικές επιδοτήσεις ανέρχονται σε 1,1 δισ. δραχμές. Είναι λιγότερα και το σπουδαιότερο είναι μεγάλο ψέμα να μιλάμε για κοινοτική ενίσχυση, γιατί αυτή είναι μονόπλευρη λογιστική προσέγγιση αφού αναφέρει μόνο τις εισροές από τον κοινοτικό προϋπολογισμό. Η λογιστική προσέγγιση θα ήταν πλήρης εάν υπολογίζαμε και τις εκροές που γίνονται από την Ελλάδα και έχουν να κάνουν με το ότι οι αγρότες και όλος ο ελληνικός λαός κάνει πολλές εισαγωγές καταναλωτικών και παραγωγικών προϊόντων σε τιμές πολύ μεγαλύτερες από τις διεθνείς τιμές. Εάν γινόταν, λοιπόν, ολόπλευρη λογιστική προσέγγιση, αγνοώντας ακόμη και το γεγονός του ξεκληρίσματος της φτωχής αγροτιάς και ότι μετά την ένταξη στην ΕΕ το εμπορικό ισοζύγιο της Ελλάδας με την ΕΕ έγινε πολύ ελλειμματικό, θα διαπιστώνταν εύκολα ότι είναι φούμαρα τα λεγόμενα περί κοινοτικών ενισχύσεων.

Δεύτερο, ότι απαγορεύονται οι εθνικές ενισχύσεις. Μέχρι τώρα αναφέραμε ότι μπορεί με δύο τρόπους να δώσει εθνικές ενισχύσεις και δεν το κάνει γιατί θα ζητήσουν όλοι οι αγρότες εθνική ενίσχυση για να αντιρροπήσουν λίγο την κατακάλυτα των τιμών στο στάρι κ.λπ. Εδώ θέλουμε να αναφέρουμε και κάτι άλλο που ξεμασκαρεύει τον Ε. Μπασιάκο. Με το άρθρο 6 του πολυνομοσχεδίου-σκούπα προ-

βλέπει την ίδρυση του ΟΠΠΑΠ ΑΕ (Οργανισμός Προβολής και Προώθησης Αγροτικών Προϊόντων). Με τον Οργανισμό αυτό θα μπορεί να χρηματοδοτεί ένα σωρό εξαγωγικές επιχειρή-

σεις αγροτικών προϊόντων από τον κρατικό προϋπολογισμό. Αυτό, κυρ-Βαγγέλη μας, δεν είναι εθνική ενίσχυση, παρά το γεγονός ότι απαγορεύτηκαν οι εξαγωγικές επιδοτήσεις; Αυτό

δεν νοθεύει τον ανταγωνισμό, που τον κουνάτε σαν μπμπούλα όταν η εργατιά και η φτωχή αγροτιά διεκδικούν ένα μέρος του απλήρωτου και κλεμένου ιδρώτα τους;

■ Δημήτρης Πέτσας

«Έφυγε» αναπάντεχα στα 49 του

Κανένας δεν μπορούσε να πιστέψει την είδηση. Ο Δημήτρης Πέτσας, ο Μήτσος για τους συντρόφους και τους συναδέλφους του, ο Τάκης για τους συγγενείς του, έφυγε ξαφνικά από κοντά μας το απόγευμα της περασμένης Τετάρτης. Στα 49 του χρόνια, από οξύ έμφραγμα. Η καρδιά αυτού του λεβέντη δεν μπόρεσε ν' αντέξει το πρώτο κίολας χτύπημα. Πόση αδικία...

Ο Μήτσος γεννήθηκε το 1956 στην Τασκένδη από γονείς πολιτικούς πρόσφυγες, μαχητές του ΔΣΕ. Μικρός επαναπατρίστηκε και εξήσου μικρός μπήκε στη βιοπάλη, στην οικοδομή. Χτίστης από τα 14 χρόνια του. Από μικρός εντάχθηκε και στο επαναστατικό κίνημα, τραβώντας διαχωριστική γραμμή από τον αναθεωρητισμό και τον ρεφορμισμό. Η δουλειά τον τσάκισε. Με προβλήματα στη μέση και στα δυο του χέρια (πρόσφατα έπαθε και ολική ρήξη τένοντα) αναγκάστηκε να παρατήσει το μυστήρι. Δεν παράτησε, όμως, την οικοδομή. Τα τελευταία χρόνια δούλευε σαν εργοδηγός και για να βγάλει το μεροκάματο «χτυπούσε» 12ωρα. Ταυτόχρονα ασχολούνταν με τη μεγάλη αγάπη του, τη ζωγραφική. Οργάνωσε αρκετές ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε ομαδικές.

Μειλίχιος και καλός συζητητής, οργισμένος και «τσαμπουκάς» απέναντι στον ταξικό εχθρό, στάθηκε πάντα όρθιος, χωρίς ποτέ να χάσει την πίστη του στις ιδέες της κοινωνικής απελευθέρωσης και του κομμουνισμού. Τέτοιους αγωνιστές δεν μπορείς να τους ξεχάσεις.

ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΟΛΟ ΤΟ ΔΑΣΟΣ

* Ελα μωρέ τώρα! Διαφθορά στην εκκλησία και στο δικαστικό σώμα και κουραφέξαλα. Αυτά πάντα γίνονταν, σιγά το νέο. Εμείς να είμαστε καλά και να αγωνιζόμαστε για την επιβίωση και για το καπίς μας. Ετσι είναι τα πράγματα, τι να κάνομε τώρα; Δε βαριέσαι...Κανονίσατε τίποτα για το βρόδυ;

* Πρωτοεπίδο στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, πρόσφατη δημοσκόπηση και... μπαμ στο μάτι το δίλημμα, όπως το θέτουν οι κήσορες της εταιρίας δημοσκοπήσεων, με τις φετούλες και τα γραφήματα: «Να μείνουν στα ίδια επίπεδα μισθοί-συντάξεις για να μειωθεί το έλλειμμα ή να αυξηθούν κι ας αυξηθεί και το έλλειμμα;» Κι απαντάει ο κοσμάκης, εγκλωβισμένος σ' αυτή τη στημένη ερώτηση! ΔΗΛΑΔΗ ΡΕ ΜΑΓΚΕΣ, Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΤΟ ΕΛΛΕΙΜΜΑ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΗΣΤΕΣ ΠΟΥ ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΜΑΣΟΥΛΩΝΤΑΣ, ΟΥΤΕ ΚΑΝ ΤΙΘΕΤΑΙ; Δε-γα-λε-γω...

* Τέτοιες μέρες (7/2/1966) παραπέμφθηκαν σε δίκη για τη δολοφονία Λαμπράκη (δυόμισι χρόνια μετά) οι αστυνομικοί Καπελώνης, Μήτσου και Καμουτσής και οι αυτοурγοί Γκοτζίμανης και Εμμανουηλίδης, με τα γνωστά αποτελέσματα.

* Επίσης, τέτοιες μέρες (10/2/1634) αντιμετώπισε την Ιερά Εξέταση ο Γαλιλαίος, μουρμουρίζοντας «κι όμως κινείται».

* Το ομοσπονδιακό δικαστήριο της Γερμανίας έκλεισε τις πόρτες στα μούτρα της δωρεάν εκπαίδευσης στα ΑΕΙ. Πέντε πανεπιστήμια της χώρας, που ήθελαν να βάλουν διδάκτρα 500 ευρώ, δικαιώθηκαν μετά από προσφυγή τους και τώρα τα πράγματα οδεύουν εκεί που θέλουν να τα πάνε και οι εδώ ταγοί.

* Τι τύχη κι αυτή! Οι δύο που βρήκαν το φλουρί στην κοπή βασιλόπιτας της εφημερίδας Αγγελιοφόρος τα δύο τελευταία χρόνια, απολύθηκαν! Φέτος το φλουρί έπεσε στο κομμάτι του Χριστού. Ωχ!

* Οι 300 της βουλής ρωτήθηκαν ποιο βιβλίο προτείνουν και απάντησαν οι 158 (πάλι καλά). Πάρτε μια μικρή γεύση και βγάλτε τα συμπεράσματά σας. Αβραμόπουλος: Η δύναμη των μέσων κι η επίδρασή τους στις μάζες, Γαρουφαλιάς: Οι 100 μεγαλύτερες μάχες όλων των εποχών, Διαμαντοπούλου: Τα μεγαλύτερα ρεπορτάζ, Κανέλλη: Ο ρόλος της Ρωσίας στην παγκόσμια ιστορία, Τσιαρτσιώνης, Τσιπλάκης και Παπαθεμελής: Βιβλία για τον Μέγα Αλέξανδρο, Λιάνης: Ο ηλίθιος και Ελενα Ράππη: Ο γέρων Παΐσιος.

* Την ώρα που μιλάμε για έλλειμμα πολιτισμού κι εκδηλώσεων, το υπουργείο Πολιτισμού επέστρεψε στο υπουργείο Οικονομικών 14 εκατομμύρια ευρώ που δεν μπόρεσε να διαθέσει! Κατά τ' άλλα, βρήκαν άδεια ταμεία... Μάλλον τα λεφτά φτάνουν και περισσεύουν για όλους τους κρατικοδίαιτους καλλιτέχνες, ενώ οι άλλοι είναι γραμμένοι κι αποκλεισμένοι.

* Εφτά χρόνια μετά, ακόμα προσπαθούν να κλείσουν τον Οργανισμό Πολιτιστικής Πρωτεύουσας Θεσσαλονίκη 1997! Ο οποίος, παρεμπιπτόντως, χρωστάει 9 εκατομμύρια ευρώ σε τρίτους, χρέος που με πρόσφατη τροπολογία υπογεγραμμένη από έξι υπουργούς, περνά στο δημόσιο. Σ' εμάς δηλαδή. Και εις άλλα με υγεία, λεφτά έχουμε άλλωστε...Τι έχει απόψε η τηλεόραση;

* Γνωρίζει κανείς γιατί όταν μιλάει σε κοινό ο δάμαλος, δεν κοιτάζει ποτέ μπροστά, αλλά πότε δεξιά και πότε αριστερά; Σοβαρά ρωτάω.

* Πέντε νιφάδες όλες κι όλες, το πρωί της 31ης Γενάρη, είναι ο θλιβερός απολογισμός για τους φίλους του χιονιού μέσα στην Θεσσαλονίκη, οι οποίοι καταγγέλλουν τον καιρό για Αθηνοκεντρική νοοτροπία.

* Άλλο Τσάτσου κι άλλο Μουτσάτσου. Άλλο φασίστες-χουντικοί κι άλλο χασίστες-φουντικοί.

* Πήρα μια μηχανή μασάζ, μια που αυνανίζει (γιατί τα χέρια είναι δεσμευμένα από κινητό και τηλεκοντρόλ), μια τοσιέρα, μια φρυγανιέρα και άλλες καπιταλιστικές σκατιέρες, με διετή εγγύηση. Αλήθεια, μιας και θυμήθηκα το Ρίο-Αντίρριο και τον Καλατράβα, τι εγγύηση δίνουν στα μεγάλα έργα;

* Η Κοκκινোসκουφίτσα πήρε το καλάδάκι της και κατεβαίνει στην Αθήνα, για να πάει στο διήμερο και ν' ανταμώσει με τους καλούς κυνηγούς (για να μην με ψάχνεις, μπουύλη). Ασχολήσου εσύ με την κωλόγρια (γιαγιά Εξουσία) και τον υπερπόντιο λύκο (άλλωστε, αυτοί σε τρίζουν με κοκαλάκια).

* «Οχι, της φυλακής οι τοίχοι τα λόγια μου δε θα κρατήσουν. Ο αγέρας θα πάρει τα χαρτιά μου, θα τα πετάξει στους δρόμους» (Νικήτας Ράντος - «Φυλακισμένοι»).

Κοκκινোসκουφίτσα

Βλακώδες παραλήρημα

«Ξαναχτύπησε» ο Αγγελέτος Κανάς. Όπως ακριβώς και τις παραμονές της πρώτης δίκης για την υπόθεση του ΕΛΑ, επιτίθεται με χυδαίο και υβριστικό τρόπο ενάντια σε όσους καταγγέλλουν αυτή την υπόθεση και ζητούν την αθώωση του ίδιου και των συγκατηγορουμένων του. Τα (άσφαιρα) πυρά του δεν πήραν μόνο τις Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους και το Αντιπρομοκρατικό Φεστιβάλ, αλλά και τις πολιτικές οργανώσεις (ΣΥΝ, ΑΚΟΑ, ΜΕΡΑ κ.λπ.), που οργάνωσαν την εκδήλωση καταγγελίας της νέας τρομο-δίκης στο Πολυτεχνείο την προηγούμενη Δευτέρα, τις οποίες κατηγορεί επίσης ότι «εξυπηρετούν τους σκοπούς και τις επιδιώξεις αυτών που έστησαν την πλεκτάνη, τη δικη-θέατρο και καταδίκη φυλακιστή μου/μας για 12 αιώνες, χωρίς κανένα στοιχείο και απόδειξη ενοχής». Μιλά για «νταβατζήδες» και ρωτάει: «μήπως έχετε συνάψει σύμβαση με το επιτελείο κατασκευής ενόχων, τον κοινό εγκέφαλο και με το κοινό τα-

μείο».

Λέει πολλά ακόμη, στο ίδιο ύφος, που συνιστούν ένα παραλήρημα, χωρίς αρχή και τέλος, που αποκαλύπτει ότι ο Α. Κανάς έχει πάρει διαζύγιο με την κοινή λογική. Είναι δυνατόν να κατηγορεί ως συνεργάτες των σκευωρών όσους καταγγέλλουν ως σκευωρία σε βάρος του όλα αυτά που του έχουν φορτώσει; Και όμως είναι.

Η περίπτωση έχει καταντήσει γραφική και ως τέτοια θα πρέπει να αντιμετωπίζεται. Θυμίζουμε αυτό που είχε πει κάποια στιγμή στην πρώτη δίκη ο Χρήστος Τσιγαρίδας: «Μη δίνετε σημασία στον Κανά. Ανήκει στην κατηγορία των μακαριών φτωχών τω πνεύματι». Το νέο παραλήρημά του επιβεβαιώνει τον Τσιγαρίδα.

Για να τελειώνουμε μ' αυτό το θέμα. Το Κίνημα Αλληλεγγύης δεν ασχολείται ειδικά με τον Κανά. Στόχος του είναι να αποक्रουσει την τρομοκρατία, να αντισταθεί στην κρατική τρομοκρατία. Συνέβη στα πλοκάμια αυτής της γιγάντιας κρατικής επιχείρησης να πια-

στεί και ο Κανάς και το Κίνημα Αλληλεγγύης είναι υποχρεωμένο να αναφέρεται και σ' αυτόν, αφού αποτελεί τμήμα αυτής της υπόθεσης. Γι' αυτό και δεν πρόκειται να του ζητήσει την άδεια. Η υπόθεση αυτή είναι μια υπόθεση καθάρη πολιτική και γι' αυτό το κίνημα ασχολείται μαζί της, όπως έχει καθήκον. Αυτό το καθήκον δεν είναι διαπραγματεύσιμο, ας το καταλάβει επιτελούς ο Α. Κανάς.

Εκεί που είναι εντελώς ασυγχώρητος και κάνει και ζημιά στον εαυτό του, χωρίς να το καταλαβαίνει, είναι όταν επιτίθεται και πάλι ενάντια στον Χρ. Τσιγαρίδα (φωτογραφίζοντας τον χωρίς να τον κατονομάζει), κατηγορώντας τον ως συνεργαζόμενο με τις δικωτικές αρχές, για να στηρίξει το κατηγορητήριο. Αυτές οι συκοφαντίες, βέβαια, δεν αγγίζουν τον Τσιγαρίδα και την άποψη που έχει το επαναστατικό κίνημα γι' αυτόν, αλλά εκθέτουν ανεπανόρθωτα τον ίδιο τον Κανά.

Ο συνήγορός του Α. Κούγιας, στη διάρκεια της προηγούμενης δίκης, είχε αναφερ-

θεί με κολακευτικά λόγια στην προσωπικότητα του Χρ. Τσιγαρίδα και στη στάση του στη δίκη, αντλώντας απ' αυτή τη στάση υπερασπιστικά επιχειρήματα για τον πελάτη του (ιδιαίτερα από το ξεμπρόστιασμα της Κυριακίδου, που έκανε ο Τσιγαρίδας). Αλλά και ο ίδιος ο Κανάς, στην απολογία του, πήρε πίσω όλα όσα είχε υπαινιχτεί για τον Χρ. Τσιγαρίδα. Συγκεκριμένα, απαντώντας σε σχετική ερώτηση του αναπληρωτή προέδρου της έδρας Γρ. Μάμαλη, την Τρίτη 20.7.04, είπε ότι οι συνθήκες της φυλακής δεν του επέτρεψαν να κατανοήσει τη στάση του Τσιγαρίδα και για ποιο λόγο αυτός δεν είχε απαντήσει, όταν ο Κανάς του ζήτησε (με επιστολή στα «Νέα») να πει αν ο Κανάς ήταν μέλος του ΕΛΑ. Από τα όσα είπε ο Κ. Τσιγαρίδας στη δίκη -κατέλιξε ο Κανάς- έχω κατανοήσει τη στάση του και δεν έχω κανένα πρόβλημα μαζί του.

Πώς, λοιπόν, επανέρχεται στα παλαιότερα; Τί τον έκανε να ξαναλλάξει γνώμη και πόσες φορές ακόμα θα το κάνει; Αβυσσος...

Απλοί απατεώνες;

«Καλώς ήρθατε στην DWG. Η μεγαλύτερη εταιρία εύρεσης εργασίας και επίλυσης προσωπικών προβλημάτων στην Ελλάδα». Μ' αυτό τον χαιρετισμό υποδέχεται τους επισκέπτες της η ιστοσελίδα της εταιρίας DWG (<http://www.dirtyworks-greece.info/gr/index.html>).

Ποια είναι αυτή η εταιρία; Ας δούμε πως παρουσιάζεται η ίδια: «Η εταιρία μας λειτουργεί από το 1960 και στελεχώνεται από επαγγελματίες που γνωρίζουν καλά τις καταστάσεις, τις διαδικασίες και τις παραδόσεις αυτής της χώρας. Αυτή τη στιγμή είμαστε στην ευχάριστη θέση να ανακοινώσουμε ότι ξεκινήσαμε να προσφέρουμε τις υπηρεσίες μας και μέσω διαδικτύου. Έχουμε τις κατάλληλες επαφές με τα πιο σημαντικά πρόσωπα αυτής της χώρας. Οι άνθρωποί μας βρίσκονται σε υψηλές διοικητικές θέσεις του δημοσίου, Ευρωπαϊκά προγράμματα, στη Βουλή, ανώτατα στελέχη σε ιδιωτικές εταιρίες. Για παράδειγμα, αν δεν γνωρίζετε ΚΑΛΑ κάποιο πρόσωπο από αυτή τη λίστα (σ.σ. παραπέμπει σε ονόματα βουλευτών) μη χάνετε άλλο χρόνο απλά ελπίζοντας πως οι καιροί αλλάζουν και έρχονται καλύτερες μέρες. Είμαστε στην Ελλάδα και κά-

ποια πράγματα θέλουν ειδικό τρόπο για να υλοποιηθούν. Έχουμε τις κατάλληλες γνωριμίες και τους τρόπους για να εξυπηρετούμε τους σκοπούς και τα συμφέροντά μας, κατά συνέπεια και εσάς. Εργαζόμαστε πολύ, κάτω από δύσκολες συνθήκες, αμειβόμαστε λίγο και είμαστε εχέμυθοι. Θα γλύψουμε, θα παρακαλέσουμε, θα δωροδοκήσουμε, θα φοβίσουμε, θα κάνουμε ότι χρειαστεί για να πραγματοποιηθεί η επιθυμία σας. Αλλά θα πετύχουμε!».

Για να μη μείνει καμιά αμφιβολία για τις διασυνδέσεις αυτής της εταιρίας, στην ιστοσελίδα της θα βρείτε φωτογραφίες του Κ. Μητσοτάκη και του Κ. Σημίτη, να κρατούν

φακέλους με το λογότυπο της επιχείρησης.

Αρκεί να τους πληρώσετε -ο τιμοκατάλογος που έχουν στην ιστοσελίδα τους, δεν μου φάνηκε και ιδιαίτερα ακριβός- και έχουν λύσεις για ό,τι σας απασχολεί. Όπως γράφουν, αναλαμβάνουν: «1. Τοποθέτηση στο δημόσιο τομέα (και διοικητικές θέσεις). 2. Τοποθέτηση στις Ενοπλες Δυνάμεις -Μεταθέσεις. 3. Τοποθέτηση σε ιδιωτικές εταιρίες (και ανώτερα στελέχη). 4. Επιτυχία στις εξετάσεις του Α.Σ.Ε.Π. 5. Τιμωρία ανωτέρων που σας κάνουν τη ζωή δύσκολη. 6. Μετεγγραφές φοιτητών. 7. Νομιμοποίηση αυθαρέτων. 8. Κάθε είδους άλλο πρόβλημα που απαιτείται η επέμβαση

κάποιου «μέσου» ή «γνωριμίας» για την επίλυσή του. Οι υπηρεσίες μας παρέχονται με απόλυτη εχεμύθεια. Αναλαμβάνουμε περιπτώσεις από επαρχία αλλά και το εξωτερικό».

Η πλάκα είναι ότι όλα αυτά τα παρουσιάζουν σαν κοινωνική προσφορά. Γράφουν οι τύποι, ανάμεσα στα άλλα: «Έχετε την κόρη σας φοιτήτρια στην Κρήτη και θέλετε να έρθει στην Θεσσαλονίκη με μετεγγραφή. Καταλαβαίνουμε πως είναι πρόβλημα όταν δεν το δικαιούστε. Γιατί όμως αυτό να μπορεί να το κάνει μόνο ο κ. Βούγιας και η «κλίκα» των καθηγητών; Από δω και πέρα ενεργούμε εμείς για σας!».

Αυτό θα το κατορθώσετε πολύ φτηνά. Μόνο με 700 ευρώ-πουλά. Αν θέλετε να πετύχετε στο ΑΣΕΠ, ακουμπάτε στην εταιρία 1000 ευρώ και καθαρίσατε, πάντα σύμφωνα με τον τιμοκατάλογό τους. Δεν έχετε παρά να πάρετε το τηλέφωνο που γράφουν στην ιστοσελίδα τους για να ρυθμίσετε τις λεπτομέρειες και όλα θα βρουν το δρόμο τους. Εμένα μου έμεινε η απορία. Απλώς λαμόγρια είναι οι τύποι ή συμβαίνει κάτι άλλο; Κι αν είναι λαμόγρια, από πού αντλούν τέτοιο θράσος;

Γιώργης Γιαννακέλλης

Θαυμαστή συμφωνία

Στα δυο τελευταία φύλλα της Σεφμερίδας μας, με πάμπολλα παραδείγματα, βασισμένα στα έργα και τα λόγια των δυο μεγάλων κομμμάτων εξουσίας, προσπαθήσαμε να αποδείξουμε ότι ΠΑΣΟΚ και ΝΔ έχουν κατά βάση συμφωνία σε όλα τα μεγάλα ζητήματα-στρατηγικούς στόχους των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων στην εκπαίδευση. Στο σπλοτάσιο της επιχειρηματολογίας μας σημαντική θέση κατείχε η συζήτηση στη βουλή για την Παιδεία, όπου Καραμανλής και Παπανδρέου διατύπωσαν από κοινού το εγκώμιο των αντεκπαιδευτικών αλλαγών.

Την θαυμαστή συμφωνία επιβεβαίωσαν και οι κυρίες Γιαννάκου (υπουργός Παιδείας) και Δαμανάκη (συντονίστρια Μορφωτικών Υποθέσεων του ΠΑΣΟΚ) στο «στρογγυλό τραπέζι», που διοργάνωσε η εφημερίδα «Ελεύθερος Τύπος», την παραμονή έναρξης του ψευδεπίγραφου διαλόγου. Μάλιστα, η Δαμανάκη, απελευθερωμένη από το άγχος του πολιτικού κόστους, που είναι φυσικό να διακατέχει σε μεγαλύτερο βαθμό την κυβέρνηση, και ακολουθώντας το παράδειγμα του αρχηγού της κατά την ομιλία του στη βουλή, πολλές φορές λειτούργησε σαν «λαγός» για τη διατύπωση και υιοθέτηση θέσεων που «βγάζουν μάτι».

Θεωρώντας ότι τα πολλά λόγια είναι φτώχεια, ειδικά όταν τα συμπεράσματα είναι εξόφθαλμα και όταν απευθυνόμαστε σε νοήμονες αναγνώστες, παραθέτουμε μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα των τοποθετήσεων των δύο κυριών.

■ Για τη σύνδεση της εκπαίδευσης με την αγορά εργασίας και τη <<δια βίου μάθηση>>

Μ. Γιαννάκου

«Ο σωστός τρόπος (για την αντιμετώπιση της ανεργίας) είναι αυτό που η Ευρωπαϊκή Ένωση θέτει τώρα ως δια βίου μάθηση. Και είναι σε όλα τα επίπεδα».

«Η ανεργία στην Ελλάδα είναι διαρθρωτική και γι' αυτό είναι πολύ δύσκολα αντιμετωπίσιμη... Αν υπολογίσει κανείς ότι θα αλλάξει δυο και τρεις φορές εργασία και πεδίο ένας μεγάλος αριθμός νέων, πρέπει να δημιουργήσει τις δομές εκείνες που θα του επιτρέπουν την δια βίου μάθηση».

«Αν δε βασιστούμε στο τετράπτυχο ανάπτυξη-ανταγωνιστικότητα-εκπαίδευση-ασφάλεια δεν θα κάνουμε απολύτως τίποτα».

Δαμανάκη

«Η μία ανάγκη είναι η σύνδεση της εκπαίδευσης, και μάλιστα της δια βίου εκπαίδευσης, έτσι ώστε

να είναι σε θέση να παρακολουθήσει το εκπαιδευτικό σύστημα, με την αγορά εργασίας και τη νέα πραγματικότητα».

«Προς αυτή την κατεύθυνση (τη σύνδεση της εκπαίδευσης με την αγορά εργασίας) πρέπει να δούμε και τον αντίστοιχο συντονισμό των κυβερνητικών δομών... Ο Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ είχε φτάσει μέχρι να προτείνει και τη συγχώνευση των δύο υπουργείων (Παιδείας και Εργασίας)».

Δηλαδή υπεύθυνος για την ανεργία είναι ο ίδιος ο εργαζόμενος, που δε φρόντισε να λάβει τα απαραίτητα μορφωτικά εφόδια. Το κεφάλαιο και η ανάγκη για τη μέγιστη κερδοφορία του και το κράτος ως διαχειριστής των συμφερόντων του απαλλάσσονται.

Η Παιδεία είναι ατομική υπόθεση του καθένα. Από ένα σύστημα δομών δια βίου μάθησης (Ινστιτούτα Δια Βίου Κατάρτισης, όπως αναφέρονται στο σχετικό νομοσχέδιο), ο καθένας μπορεί να αγοράζει δεξιότητες, ανάλογα με τη συγκυριακή ζήτηση στην αγορά και ψεύτικες ελπίδες για ψευτοβόλεμα σε μια κατά κανόνα επισφαλή εργασία. Φθηνές σπουδές με ημερομηνία λήξης, ταιριαστές με το μοντέλο του απασχολήσιμου, ενώ το κράτος αποποιείται των ευθυνών του στη μόρφωση, στην εύρεση εργασίας και στη διασφάλιση εισοδήματος.

Επιμύθιο, η περίφημη ρήση Παπανδρέου στη βουλή: «το κράτος να μην παράγει παιδεία, αλλά να την αγοράζει για λογαριασμό όσων ενδιαφέρονται».

■ Για την αποκέντρωση του εκπαιδευτικού συστήματος

Δαμανάκη

«Πρέπει το εκπαιδευτικό σύστημα να αποκτήσει νέα χαρακτηριστικά, να κλείσει το κεφάλαιο του συγκεντρωτισμού... Κάνω λόγο για ένα νέο εκπαιδευτικό φιλελευθερισμό... Έτσι ώστε να φουξήσει ένας νέος αέρας υγιούς ανταγωνισμού όχι μόνο μεταξύ των μαθητών, αλλά και ανάμεσα στις ίδιες τις εκπαιδευτικές μονάδες. Μέχρι σήμερα υπάρχει πολύ μεγάλος ανταγωνισμός, περιορίζεται όμως μόνο ανάμεσα στους μαθητές. Θεωρώ ότι αυτό θα είναι η αρχή για μια άλλη πορεία στην εκπαίδευση».

«Γέρα από το βασικό κορμό των μαθημάτων και της εκπαίδευσης, που ασφαλώς πρέπει να εξασφαλιστεί και να ανταποκρίνεται στις σύγχρονες ανάγκες, θα πρέπει οι τοπικές κοινωνίες ν' αναλάβουν την ευθύνη τους. Και μπορούν να το κάνουν αυτό».

Γιαννάκου

«Είπε πριν η κυρία Δαμανάκη για ένα φιλελεύθερο μοντέλο. Αν εκείνη είναι μία φορά σπαδός, εγώ εί-

μαι εκατό φορές σπαδός».

Εύγε! Ο ανταγωνισμός μεταξύ των μαθητών, δηλαδή η καλλιέργεια του αγριανθρωπισμού, του «ο θάνατός σου, η ζωή μου», που σκοτώνει το ομαδικό πνεύμα, τη συνεργατικότητα, τη συλλογικότητα, συστατικά στοιχεία υποτίθεται μιας δημοκρατικής διαδικασίας, τόσο πολύ απαραίτητης για τη μαθησιακή διαδικασία και την παιδαγωγική ελευθερία, όχι μόνο δεν στηματοποιείται, αλλά αντίθετα θεωρείται ως αρετηριακό στοιχείο που πρέπει να εξαπλωθεί και καθιερωθεί και ανάμεσα στις σχολικές μονάδες. Και μάλιστα με την παρέμβαση των «τοπικών κοινωνιών», που θα χρωματίζουν τις «δικές τους» εκπαιδευτικές μονάδες. Η απορύθμιση της δημόσιας και «καθολικής» υποτίθεται εκπαίδευσης στο μεγαλείο της.

■ Για την αξιολόγηση

Γιαννάκου

«Πρέπει να έχεις κι ένα μηχανισμό ελέγχου της ποιότητας και αξιολόγησης. Αλλιώς δεν μπορεί να γίνει ανταγωνιστικό σε επίπεδο ποιότητας το σύστημα... Είναι απίστευτο ότι είμαστε η μόνη χώρα, εγώ πιστεύω στον κόσμο, όπου φοβούνται την αξιολόγηση του έργου, την ώρα που η αξιολόγηση του έργου με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, έστω κι αν δεν μας άρεσε, γινόταν από τη δεκαετία του 1950».

Όλα αυτά βέβαια δεν έχουν να κάνουν με την ποιότητα των σπουδών, όπως προσπαθούν να μας πείσουν. Η ελλιπέστατη χρηματοδότηση της εκπαίδευσης, οι διπλές βάρδιες, τα πληθωρικά τμήματα, η ανεπαρκέστατη και πολλές φορές άθλια υλικοτεχνική υποδομή, η ανάγκη καθολικής επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών πανεπιστημιακού τύπου, η αναμόρφωση των αναλυτικών προγραμμάτων, τα αναχρονιστικά βιβλία κ.λπ. είναι μερικά μόνο από τα γνωστότατα προβλήματα που σάπισαν πια. Συνεπώς δεν χρειάζεται η αξιολόγηση για να πιστοποιηθούν και στη συνέχεια να λυθούν.

Αλλού είναι το «κουμπί» της υπόθεσης και αυτό φρόντισε να

■ Μπαράζ καταλήψεων στο Βόλο

Μια κεραία κινητής τηλεφωνίας, που χρόνια ο κόσμος αγωνίζεται να φύγει δίπλα από τα σχολεία, αλλά και η γενικότερη άθλια κατάσταση που επικρατεί στα σχολεία έχουν προκαλέσει ένα μπαράζ καταλήψεων γυμνασίων και λυκείων του Βόλου. Στα μέσα της εβδομάδας, υπό κατάληψη ήταν τα 1ο, 2ο, 3ο, 4ο, 5ο, 6ο και 7ο Ενιαία Λύκεια Βόλου, το 1ο Ενιαίο Λύκειο Νέας Ιωνίας, το 1ο ΤΕΕ Νέας Ιωνίας, τα 1ο, 3ο, 7ο και 9ο Γυμνάσια Βόλου και το 1ο Γυμνάσιο Νέας Ιωνίας. Την περασμένη Τρίτη έγιναν στην πόλη και δυο μαθητικά συλλαλητήρια. Και ενώ οι τοπικοί φορείς κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν και αρνούνται να κοιτάξουν τα ζητήματα που θέτουν οι μαθητές, αναλαμβάνουν δράση οι γνωστοί Σύλλογοι Γονέων και Κηδεμόνων, οι οποίοι στο γνωστό πατερναλιστικό τους ρόλο από τη μια συμφωνούν με τα αιτήματα των μαθητών και από την άλλη διαφωνούν με τις καταλήψεις, χαρακτηρίζοντάς τις «ακραίες και οδυνηρές» μορφές αγώνα.

μας το «εξεκουμπώσει» πολύ αφροπλιστικά η κ. Γιαννάκου όταν αναφέρθηκε στον πάλοι ποτέ γνωστό σε όλους επιθεωρητισμό. Στην επιστροφή δηλαδή του μπαμπούλα, του φόβου, της οσφυοκαμψίας. Είναι η επιβολή της πειθαρχίας μαθητών-εκπαιδευτικών και τελικά η χειραγώγησή τους.

Η Δαμανάκη δε χρειάστηκε να διαφωνήσει ούτε να τοποθετηθεί ιδιαίτερα. Το ΠΑΣΟΚ έχει να επιδείξει έργο επ' αυτού. Όλα τα σχετικά νομοθετήματα (νόμοι 2525, 2640, 2986), αλλά και το Καθηκοντολόγιο και ο νέος φασιστικός Δημοσιούπαλληλικός Κώδικας είναι δικά του έργα.

■ Για την υποταγή στις εντολές άνωθεν και την υλοποίηση των δεσμεύσεων έναντι της ΕΕ

Γιαννάκου

«Εμένα αυτό που με ανησυχεί είναι ότι είμαστε πίσω σε όλες τις κοινές δράσεις που έχουμε συναποφασίσει με την Ευρωπαϊκή Ένωση και με την Ευρώπη γενικά, είτε είναι δείκτες κατεύθυνσης Λισαβόνας είτε είναι η Μπολόνια, ενώ έχουμε πάρει κοινές δεσμεύσεις. Και κοινές δεσμεύσεις όταν δεν πραγματοποιούνται σημαίνει ότι βλάπτεις και το συνολικό σύστημα και τον εαυτό σου... Είναι μια επείγουσα υπόθεση».

Ποιες είναι αυτές οι δεσμεύσεις τις γνωρίζουμε όλοι πολύ καλά: Είναι η αξιολόγηση, οι δυο κύκλοι σπουδών, ο πρώτος (προπτυχιακός) τριετής, η κατάργηση του ενιαίου πτυχίου και η αντικατάστασή του από το Σύστημα Μεταφοράς Διδακτικών Μονάδων, που μαζεύεις και από ιδρύματα εκτός τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, το Συμπλήρωμα Διπλώματος κ.λπ.

Η Μαρούλα και πάλι δεν μίλησε. Τι να πει; Οι υπουργοί του ΠΑΣΟΚ βάλαν την υπογραφή τους κάτω απ' όλες αυτές τις συμφωνίες στα ευρωπαϊκά εκπαιδευτικά φόρουμ και δέχτηκαν πρώτοι τις δεσμεύσεις.

Γιούλα Γκεσούλη

ΤΑ ΤΕΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΑΤΑΙΟΙ (μέρος τρίτο)

Καταφέραμε λοιπόν να έχουμε και τη γνώμη του προέδρου του ΤΕΙ Θεσσαλονίκης, για τα περί την κατάληψη της Εστίας στην Εγνατία οδό. Ο κ. Ιωαννίδης μας διέθεσε ένα δεκάλεπτο στο γραφείο του στη Σίνδο, χρόνος μέσα στον οποίο διατύπωσε την άποψή του, την οποία σας μεταφέρουμε χωρίς δικά μας σχόλια.

Ξεκίνησε λέγοντας πως όλα τα κτίρια των εστιών του ΤΕΙ είναι χάλια, με εμφανείς φθορές και με τα σημάδια του χρόνου πάνω τους. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να δίνουμε κακή εικόνα στους ξένους φοιτητές που έρχονται με Erasmus, ήταν η παρατήρησή του προέδρου επ' αυτού. Φέτος τα πράγματα έχουν φτάσει σε οριακό σημείο, αλλά δεν μπορούν να γίνουν επισκευές όσο το κτίριο (που αυτή τη στιγμή έχει πληρότητα 50%) κατοικείται. Εδώ και δύο χρόνια, γίνονται προσπάθειες να αδειάσει η Εστία ώστε να επισκευαστεί, ενώ πέρυσι δόθηκε μεγάλο κονδύλι για εργασίες μετά από πτώση μαρμάρου στο δρόμο και κίνδυνο να πέσουν κι άλλα μάρμαρα ή τζάμια μέσα σ' έναν πολυσύχναστο δρόμο. Ο κ. Ιωαννίδης, είπε πως ζήτησε από τους φοιτητές να εγκαταλείψουν τους προνομιούχους επάνω ορόφους όπου προτιμούν να διαμένουν και να μείνουν στους τέσσερις πρώτους (το κτίριο έχει εφτά ορόφους), ώστε να αρχίσουν από εκεί οι εργασίες (για λειτουργικούς λόγους). Τόνισε ότι αντιμετώπισε επιμονή, αδιαλλαξία, κακοπιστία και παράξενα επιχειρήματα από τους φοιτητές που προχώρησαν στην κατάληψη. Μια κατάληψη που γίνεται από 4-5 άτομα, όπως είπε, και όπου μόνον ο πρόεδρος της δείχνει διάθεση για λύση, σε αντίθεση με τον αντιπρόεδρο και τους υπόλοιπους. Σε ερώτησή μας για το «δια ταύτα», ο κ. Ιωαννίδης πρότεινε να αδειάσουν οι δύο επάνω ορόφοι (6ος και 7ος) και να αρχίσουν εργασίες που σταδιακά θα κατεβαίνουν προς τα κάτω. Επίσης είπε πως πετρέλαιο θα μπει αν και όταν τελειώσει η κατάληψη κι αυτό αποτελεί απόφαση του ΤΕΙ και εδώ τελείωσε η κουβέντα μας.

Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά επί των δηλώσεων του προέδρου αλλά και επί του θέματος συνολικά, το οποίο αν το δει κάποιος προσεκτικά, θα του γεννήσει κάποιες εύλογες απορίες. Δεν θα το κάνουμε αυτή τη στιγμή, για δύο λόγους. Ο πρώτος και πιο άμεσος, είναι οι ζυμώσεις που γίνονται στην κατάληψη και οι κρίσιμες αποφάσεις που θα ληφθούν αυτή την εβδομάδα. Ο δεύτερος είναι ότι παρακολουθούμε (και θα το κάνουμε σε μεγάλο βάθος χρόνου) την πορεία του θέματος, ώστε να δούμε αν έχουμε σύμπτωση λόγων και έργων, προθέσεων και πρακτικής. Θα μας επιτρέψετε να έχουμε τους λόγους μας γι' αυτό, τους οποίους θα εξηγήσουμε αναλυτικότερα στο επόμενο φύλλο, όπου κατά πάσα πιθανότητα θα βρεθούμε ενώπιον καθοριστικών εξελίξεων.

Και κάτι άσχετο: Μας έκανε τρομερή εντύπωση το γεγονός ότι ΚΑΝΕΝΑΣ (φοιτητής ή εργαζόμενος στα κυλικεία) δεν γνώριζε πού βρίσκεται το κτίριο διοίκησης του ΤΕΙ, με αποτέλεσμα την ωραία περιπλάνησή μας στις παγωμένες εκτάσεις του! Τελικά μόνο στο ιατρείο ήξεραν (ίσως γιατί είναι απέναντι).

Θοδωρής Μπακαλής

Ολίγη από γιουβέτσι...

Μέχρι τώρα γνωρίζαμε από τις ελληνικές ταινίες της δεκαετίας '60 - '70 τη σχετική με τις μερίδες ατάκα «ολίγη από γιουβέτσι». Στην απαρχή του 21ου αιώνα μάθαμε από την αθλητική δικαιοσύνη και τη σχετική με τις ποδοσφαιρικές ομάδες ατάκα «ολίγη ένοχες».

Όσοι πίστεψαν ότι μπορεί να μπει μια τάξη στο ελληνικό ποδόσφαιρο διαφεύστηκαν. Η απόφαση της δευτεροβάθμιας επιτροπής της ΕΠΟ, που έκρινε οριστικά την τύχη του αγώνα Πανιώνιος - Ολυμπιακός, διαφοροποιήθηκε από αυτή της πρωτοβάθμιας επιτροπής και έκρινε τις ομάδες ένοχες για τα σοβαρά επεισόδια που προκάλεσαν οι οπαδοί τους πριν την έναρξη του αγώνα, αλλά όχι υπαίτιες για τη μη διεξαγωγή του. Οι εφέτες - αθλητικοί δικαστές έκριναν ότι οι οπαδοί των δυο ομάδων είχαν κουραστεί από το πολύ ξύλο που έπαιξαν πριν το παιχνίδι, είχαν καταβληθεί σωματικά και δεν είχαν άλλες δυνάμεις για έναν δεύτερο γύρο. Συνεπώς, έπρεπε ο διαιτητής να ξεκινήσει έστω και καθυστερημένα τον αγώνα, από τη στιγμή που υπήρχε και η διαβεβαίωση της αστυνομίας ότι ο αγώνας θα μπορούσε να γίνει κανονικά.

Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να τονίσουμε ότι η απόφαση αυτή δεν έχει καμιά λογική βάση ως προς την αιτιολογησή της, ότι οι αθλητικοί δικαστές αυτοδιαφεύδονται από το σκεπτικό της και ότι η απόφαση είναι προϊόν συμβιβασμού στο παρασκηνίο. Την ίδια στιγμή που ο υφυπουργός Αθλητισμού έκανε ξεκάθαρα σε όλους ότι το μαχαίρι και η φτάσει στο κόκαλο και θα γίνει κάθαρση στο ποδόσφαιρο, ο βουλευτής της ΝΔ και πρόεδρος της εξεταστικής επιτροπής για τους εξοπλισμούς κ. Τραγάκης προσπαθούσε παρασκηνιακά να βρει «λύση» στο πρόβλημα. Ο πρωθυπουργός Κωστάκης μέτρησε τις αντιδράσεις ειδή ότι δεν τον παίρνει και έκανε πίσω, αφήνοντας τον Ορφανό να γίνει μια ακόμη φορά ρεζιλί των σκυλιών.

Είπαμε πριν, ότι οι δικαστές αυτοαναμεινούνται και γελοιοποιούνται με την απόφασή τους. Κρίνουν αρχικά ένοχες τις ομάδες για τα επεισόδια των οπαδών τους και τις καταδικάζουν σε βαριές ποινές. Στη συνέχεια, όμως, κρίνουν ότι παρά τα σοβαρά επεισόδια το παιχνίδι έπρεπε να διεξαχθεί κανονικά, παρουσία μάλιστα των οπαδών των δυο ομάδων που πριν λίγο πλακωνόνταν και ότι φταίει ο φοβισμένος διαιτητής που δεν έγινε και επιστρέφουν τους βαθμούς στις ομάδες. Δεν νομίζω ότι υπάρχει νοήμων άνθρωπος που έχει πάει έστω και μια φορά στο γήπεδο που να πιστεύει ότι μπορούσε κάτι από αυτές τις συνθήκες να διεξαχθεί ο αγώνας, αφού ήταν κάτι πα-

ραπάνω από βέβαιο ότι στην πρώτη ευκαιρία οι οπαδοί των δυο ομάδων θα πλακωνόντουσαν και πάλι.

Η υποκρισία, λοιπόν, σε όλο της το μεγαλείο. Για τους δικαστές ξεκάθαρη, για τους συναδέλφους που τις προηγούμενες μέρες χαιρέτιζαν την αποφασιστικότητα της πρωτόδικης απόφασης και έκαναν θεαματική κωλοτούμπα, ανακαλύπτοντας το τυπικό και το «γράμμα του νόμου» και όχι την ουσία, καθαρή. Κυρίως όμως θα πρέπει να σταθούμε στους ιδιοκτήτες των ομάδων, που στο όνομα της «κάθαρσης», της «ισονομίας» και της «δικαιοσύνης» ζήτησαν να τιμωρηθούν με το χρηματικό πρόστιμο και την τιμωρία της έδρας τους αλλά να τους επιστραφούν οι βαθμοί. Αν πραγματικά οι διοικούντες τον Πανιώνιο και τον Ολυμπιακό νοιάζονταν για την οικονομική ευρωστία των ομάδων τους και για το δικαίωμα του απλού φιλάθλου της ομάδας να μπορεί να παρακολουθήσει και να ενισχύσει την ομάδα του, θα έπρεπε να ζητήσουν το αντίθετο. Ένας σοβαρός επιχειρηματίας, όπως ο Κόκκαλης (για τον Πανιώνιο και τον Μπέο η σοβαρότητα χάνει κάθε έννοια) παρακαλάει να τιμωρήσουν την ομάδα του με χρηματικό πρόστιμο που φτάνει τις 300.000 - και με τέσσερις αγωνιστικές κελεισμένων των θυρών την έδρα του, που σημαίνει επιπλέον οικονομική απώλεια 300.000 - 400.000, προκειμένου να πάρει πίσω τους τρεις βαθμούς και όλα αυτά στο όνομα των φιλάθλων της ομάδας.

Τί σημαίνει αυτό σε απλά ελληνικά; Ότι όποιος προσπαθεί να πείσει τους φιλάθλους και την κοινή γνώμη περί οικονομικά βιώσιμων ΠΑΕ, για τις επενδύσεις στο ποδόσφαιρο και τον αθλητισμό και κατά συνέπεια για την κάθαρση και τη θέσπιση «κανόνων» που πρέπει να επιβληθούν είναι ή βλάκας ή απατεώνας. Και επειδή στο ελληνικό ποδόσφαιρο δεν υπάρχουν βλάκες, συνεπάγεται ότι υπάρχουν πολλά λαμόγια και πολλοί απατεώνες. Για μια ακόμη φορά μας δίνεται η δυνατότητα να τονίσουμε ότι ο επαγγελματικός αθλητισμός στην χώρα μας είναι απλά νόμιμο ή παράνομο ξέπλυμα χρήματος και όχι παραγωγική επένδυση, όπως ισχυρίζονται οι αναλυτές συνάδελφοι μου.

Οι καπιταλιστές ασχολούνται με τον αθλητισμό και αγοράζουν ή διοικούν ομάδες, χωρίς να βάζουν δραχμή από την τσέπη τους (αντί να πληρώνουν φράγκα στην εφορία, τα δίνουν στις ομάδες με τη μορφή χορηγίας), προκειμένου χρησιμοποιώντας τη «δυναμική» που τους δίνουν οι οπαδοί της ομάδας, να αποκτήσουν συγκριτικό πλεονέκτημα σε σχέση με

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

τους ανταγωνιστές τους και να αυξήσουν την διαπραγματευτική τους ισχύ στα παζάρια που κάνουν με την κυβέρνηση και τους πολιτικούς.

Σε προηγούμενο φύλλο, σχολιάζοντας την πρωτόδικη απόφαση, είχαμε γράψει ότι τα γεγονότα στη Νέα Σμύρνη ήταν μια καλή ευκαιρία για την κυβέρνηση και τη ΝΔ να στριμώξει τον Κόκκαλη και να μειώσει τη διαπραγματευτική του ικανότητα σε μια σειρά θέματα (Πάμε Στοίχημα, ΕΠΑΕ, ΕΠΟ κτλ.), που αφορούν το ελληνικό ποδόσφαιρο, και μέσα από αυτό και για γενικότερα θέματα που αφορούν την οικονομική ζωή της χώρας. Στην προσπάθειά του αυτή ο Καραμανλής είχε στο πλευρό του και την πλειοψηφία της κοινής γνώμης που αδιαφορεί από την δράση των «ιδιωτικών στρατών» των προέδρων συμφωνούσε στην οποιαδήποτε κάθαρση. Μάλιστα, οι καθαρόαιμες φιλοκυβερνητικές εφημερίδες μιλούσαν για μεγάλες κυβερνητικές νίκες απέναντι στον «εθνικό εργολάβο» (Μπόμπολας) και τον «εθνικό προμηθευτή» (Κόκκαλης). Τελικά, όμως, ο Καραμανλής έκανε πίσω. Τι ήταν αυτό που τον ανάγκασε σε μια τέτοια αναδίπλωση; Την απάντηση πρέπει να την ψάξουμε εξωαθλητικά και μάλιστα σ' ένα πρόσωπο που δεν έχει απασχολήσει ποτέ την αθλητική επικαιρότητα και που προσωπικά δεν ξέρω αν έχει και την οποιαδήποτε σχέση με το ποδόσφαιρο. Αναφερόμαστε στον πρόεδρο του ΣΕΒ Οδ. Κυριακόπουλο ο οποίος, αν και καθαρόαιμος δεξιός (προεκλογικά μάλιστα τον χαρακτηρίζαμε χούλιγκαν της δεξιάς, αφού δεν κρατούσε ούτε τα προσχήματα και είχε πάρει ξεκάθαρη θέση υπέρ της ΝΔ), την έπεσε χοντρά στον Καραμανλή και ουσιαστικά του ξεκαθάρισε ότι δεν θα ανεχθεί -όχι προσωπικά, αλλά σαν εκπρόσωπος των καπιταλιστών- καμιά παρέμβαση πολιτικών σε θέματα που αφορούν τους επιχειρηματίες. Σε πολύ απλά ελληνικά, το αφεντικό εξήγησε στον υπάλληλό του, ότι μπορεί οι καπιταλιστές να σφάζονται μεταξύ τους και να πλακωνονται ποιος θα πάρει τις δουλειές και τις μίζες, αλλά επειδή δεν θα επιτρέψουν στους πολιτικούς να έχουν λόγο και να ανακατευτούν στις δουλειές τους. Ο Καραμανλής έχασε προς στιγμή ότι δεν είναι τίποτα περισσότερο από πρωθυπουργός της χώρας, ότι για να φτάσει σε αυτή τη θέση χρειάστηκε την στήριξη από τους καπιταλιστές και αν θέλει να παραμείνει πρωθυπουργός θα πρέπει να βαδίζει με τον χαβά που του χτυπάνε.

Δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να ξεχνάμε ότι ο αθλητισμός και ιδιαίτερα ο επαγγελμα-

τικός έχει στενές σχέσεις με την πολιτική και συνεπώς θέματα που με μια πρώτη ματιά φαίνονται αθλητικά και μόνο μπορεί να κρύβουν οικονομικές ή πολιτικές προεκτάσεις και η αντιμετώπισή τους να γίνεται με βάση αυτές και όχι με αθλητικά κριτήρια. Στην προκειμένη περίπτωση, είτε μας αρέσει είτε όχι, ο Κόκκαλης εκτός από ιδιοκτήτη του Ολυμπιακού είναι και ένας από τους μεγαλύτερους καπιταλιστές της χώρας. Από τη στιγμή, λοιπόν, που μια απόφαση σχετική με τον Ολυμπιακό ενδέχεται να του δημιουργήσει πρόβλημα και στις επιχειρηματικές του δραστηριότητες και το πρόβλημα αυτό δεν προέρχεται από κόντρα με κάποιον άλλον καπιταλιστή, αλλά από την «ανάγκη» κάποιου υπουργού ή ακόμη και του πρωθυπουργού της χώρας να βελτιώσει το ίματζ του και να κερδίσει επικοινωνιακά πόντους στην κοινή γνώμη, είναι σίγουρο ότι θα υπάρξει συντονισμένη στήριξη του από τους άλλους καπιταλιστές. Η στήριξη δεν αφορά βέβαια τον Κόκκαλη σαν πρόσωπο ή σαν πρόεδρο του Ολυμπιακού, αλλά τον καπιταλιστή Κόκκαλη. Σγά μην αφήσουν οι καπιταλιστές τον οποιοδήποτε πολιτικό, ακόμη και αν αυτός είναι ο πρωθυπουργός της χώρας, να σηκώνει τον αναστήματά του και να το παίζει μάγκας. Ο λαός λέει «δώσε θάρρος στον χωριάτη να σου ανέβει στο κρεβάτι» και είναι σίγουρο ότι κανένας καπιταλιστής δεν γουστάρει να δει ανεβασμένο στο κρεβάτι του κάποιον πολιτικό.

Κος Πάπιας

ΥΓ: Ξεκάθαρη γίνεται κάθε μέρα που περνάει η προσπάθεια να κουκουλωθεί η υπόθεση ντόπικων των Κεντέρη - Θάνου - Τζέκου. Η Δικαστική Επιτροπή του ΣΕΓΑΣ έχει καλέσει μέχρι σήμερα μόνο τους μάρτυρες που υπέδειξαν οι τρεις κατηγορούμενοι, οι οποίοι άλλαξαν σημαντικά τις πρώτες καταθέσεις τους και προσπαθούν να θολώσουν τα νερά και να τους βγάλουν λάδι. Αντίθετα, δεν κρίθηκε σκόπιμο να καταθέσει ο υπαρχηγός της ελληνικής ολυμπιακής αποστολής, ο οποίος αν έμενε πιστός στις δηλώσεις που είχε κάνει εκείνη την περίοδο, θα έκαγε τους κατηγορούμενους. Ο ελληνικός κλασικός αθλητισμός χτίστηκε την τελευταία δεκαετία, στην κατεύθυνση της συγκομιδής μεταλλίων - προτύπων και δεν μπορεί να αντέξει την «αποκαθήλωση» δυο από τα πιο λαμπρά κομμάτια του σταρ-συσ-

■ Μπιλ Κόντον Kinsey

«**Ο** επιστήμονας πρέπει να είναι σαν το παιδί. Εάν δει κάτι πρέπει να πει ότι το είδε, ανεξάρτητα από το αν είναι ή όχι αυτό που νόμιζε ότι θα έβλεπε. Πρώτα όμως βλέπε, μετά σκέψου και ερεύνησε αργότερα. Πρώτα όμως βλέπε. Αλλιώς κινδυνεύεις να βλέπεις μόνο αυτό που περιμένεις».

Douglas Adams

Δεν είναι στις αρμοδιότητες της εφημερίδας να γνωρίζει ποιοι και πόσοι πριν από τον Άλφρεντ Κίνσεϊ ασχολήθηκαν επιστημονικά με τη σεξουαλική συμπεριφορά του ανθρώπου. Ενα όμως είναι βέβαιο: Όταν ο Άλφρεντ Κίνσεϊ, το 1948, δημοσίευσε τη μελέτη του περί σεξουαλικής συμπεριφοράς του Αντρα και αργότερα της Γυναίκας, πολλοί μύθοι που συνηθούσε πρωτίστως η θρησκεία αλλά και ο πουριτανισμός,

μαζί με τα υποκριτικά ήθη της εποχής γκρεμίστηκαν. Βέβαια, δεν κατέρρευσαν, αφού είναι γνωστό ότι και στη σημερινή Αμερική συνεχίζεται π.χ. η αντιπαράθεση για τις αμβλώσεις. Μάλιστα και η συγκεκριμένη ταινία συνάντησε πολλά εμπόδια.

Ο Κίνσεϊ ξεκίνησε την πανεπιστημιακή του καριέρα σαν ερευνητής εντομολόγος. Περιέργεια και παρατηρητικότητα τον οδήγησαν σε μια τεράστιας κλίμακας στατιστική έρευνα για τη σεξουαλική συμπεριφορά του ανθρώπου ως ανώτερου θηλαστικού. Όπως κάθε πραγματικός επιστήμονας, ο Κίνσεϊ χαρακτηριζόταν από πείσμα, διάθεση για σκληρή δουλειά και ανοικτή σκέψη. Βέβαια, ένα τέτοιο αντικείμενο, όπως η ανθρώπινη σεξουαλικότητα, που εμπλέκεται με εξαιρετικά πολύπλοκες εγκεφαλικές και συναισθηματικές διαδικασίες, δεν μπορούσε να μη δημιουργήσει προβλήματα στον ίδιο τον Κίνσεϊ (που πειραματίστηκε και πάνω στον εαυτό του) ή το περιβάλλον του. Είναι όμως προς τιμή του σκηνοθέτη, ότι φώτισε αρκετά την επιστημονική πλευρά του ανθρώπου, αναφερόμενος σχετικά ουδέτερα στην προσωπική του ζωή.

Είναι σπάνιο μια βιογραφική ταινία να ενεργοποιεί τη σκέψη του θεατή και να τον διδάσκει. Αυτό που κατά τη γνώμη μας είναι σημαντικό στον «Κίνσεϊ» και πρέπει να κρατήσει ο θεατής είναι δυο πράγματα:

1) Μια επιστημονική έρευνα είναι επιστημονική όταν δεν καταγράφει απλώς δεδομένα αλλά στηρίζεται στην στατιστική και

2) Σύμφωνα και με τα σύγχρονα δεδομένα της γενετικής και της βιολογίας, δεν μπορούμε να μιλάμε για «επίσημο» ορισμό του «φυσιολογικού».

Υ.Γ. Οι έρευνες του Κίνσεϊ που χρηματοδοτήθηκαν από το ίδρυμα Ροκφέλερ συνάντησαν εμπόδια και ουσιαστικά σταμάτησαν, όταν η επιτροπή Μακάρθι, μέσω ανακρίσεων, πίεσε το ίδρυμα να αναστείλει την χρηματοδότησή του.

Πολύ COCOONING δεν πέφτει σ' αυτή τη κοινωνία;

17ο Συνέδριο (πως λέμε 17%...)

Ρε, με το ζάρι δεν περνάει η κρατική τρομοκρατία!
(ούτε με το βούτυρο, και ο νοών νοείτω...)

◆ «Οι εκλογές κομμάτι του αγώνα για ανεξάρτητο κράτος» - εκτιμά η εφημερίδα Αριστερά (22/01/05)- κόντρα σε κάθε «χοινοθήκη» κίνηση των Παλαιστινίων (ε, ρε, καημένη ΣΥΡΙΖΑ, συνήθεια έγινες...).

◆ ΠΑΣΥ. Οπως... παραγωγικός συνεταιρισμός;

◆ Ο Περισσός ήθελε αλλά... ο καιρός επέμενε.

◆ «24ωρη απεργία οργανώνουν στις 7 Φλεβάρη τα σωματεία του εμπορίου και των υπηρεσιών» έτσι γενικά και αόριστα αλλά την... προώθηση του αγώνα έχει αναλάβει «... και η Γραμματεία Αθήνας του ΠΑΜΕ (που) οργανώνει μια σειρά περιοδείες...» (από το ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ, 26/01/05). Ηρθε και έδεσε το πράμα...

◆ Μπορεί η ΠΑΣΥ να καλούσε σε αγροτικό παρών (ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 26/01/05), το ΠΑΜΕ να συντονίζει τη δράση (του), το Πανεπιστημιακό νοσοκομείο Λάρισας να είναι γεμάτο ράντζα, αυτό όμως που έχει χρώμα στην πρώτη σελίδα της ως άνω εφημερίδας (την ίδια ημερομηνία) είναι η διαφήμιση του ΤΖΑΚ ΠΟΤ (που μοιράζει) τουλάχιστον 1.500.000 ευρώ. («Βασικός μέτοχος» ο Περισσός ΑΕ) (για τη λαϊκή εξουσία δηλαδή). 3.5 εκ. ευρώ συγκέντρωσαν τα σχολεία της Ελλάδας για τους τσουναμπίληκτους. (Να αγωνίζονταν και ανάλογα, τι ωραία που θα ήταν...).

◆ Λευτεριά στον Σινάν Μποζκούρτ!

◆ Κυκλοφόρησε η εφημερίδα Κοινωνική Απελευθέρωση (φύλλο 1, Γενάρης 2005).

◆ Αποκεφάλισε τη Θάτσερ! (Το αγαλιά της, δηλαδή). Good on yer!

◆ «Επειδή η Αριστερά πρέπει να συζητά, να αντιπαραθέτεται, να ενώνεται, να αλλάζει».

ΚΟΕ - Το μόνο που... ξε-

χάστηκε είναι η

δράση (ας είναι καλά οι εκλογές...).

◆ Ο στρατηγός χειμώνας νίκησε το στρατηγό Μπούτα; Α-ΠΑ-ΡΑ-ΔΕ-ΚΤΟΝ!

◆ Μέλη του Περισσού και πεθαμένους καλεί στο Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ ο Yiorgo Papandreu. [Δεν γίνεται(!) πιο κάτω από δω...].

◆ @ΡΙΖΙΚή λύση που συμφέρει τα λαϊκά στρώματα μπορεί να δοθεί μόνο με την κατάρρευση των μονοπωλίων στο λιανικό εμπόριο, με το πέρασμα του συγκεντρωμένου λιανικού εμπορίου σε κρατικό - κοινωνικό φορέα, που θα σχεδιάζει τη λειτουργία του προς όφελος του λαού». Ανακοίνωση του Π.Γ. της

Εστι γαρ δίκης οφθαλμός ος τα πάνθ' ορά

Κ.Ε. του ΚΚΕ 25/01/05. Και που βρίσκουν αυτά εφαρμογή παρακαλώ; In the cuckoo or the never-never (and; Προσχώρηση του Περισσού στις ουτοπιστικές σοσιαλιστικές νησίδες;).

◆ Λευτεριά στον Πόλυ Γεωργιάδη!

◆ Ενδιαφέρον το άρθρο «Στρατόπεδα συγκέντρωσης πολιτών στις ΗΠΑ», Διαδρομή Ελευθερίας, φ. 36, Φλεβάρης 2005.

◆ Χάμησε η Χαμάς στις δημοτικές εκλογές (28/01/05) στη Γάζα.

◆ 40 δισ. τα κάνανε μαμ οι ασφαλιστικές εταιρίες. Και μετά περιμένεις να αποζημιωθείς του αγίου Π...ετρούτσου! (Private is not beautiful!).

◆ Πελατολόγιο των «Γιατρών χωρίς σύνορα». (Ε, δεν είναι και τίποτε περιέργο: γιατροί χωρίς σύνορα υπάρχουν, γιατροί χωρίς σαλόνια όχι!...).

◆ Καπνά Μιχαηλίδη -πήρε- τα φράγκα κι έγινε «καπνός».

◆ «Τίνος είναι ο Γιουσάκης;» ρωτούσε την Τρίτη (1/2/05) κυβερνητική εφημερίδα. Τίνος είναι ο Γιουσάκης, βρε παιδιά;/ Μήπως είναι του Κωστάκη;/ Μήπως είναι του Γιωργάκη;/ γιούπι, για;/ μήπως είναι της Αλέκας;/ μήπως είναι του Αλέκου;/ Τίνος είναι ο Γιουσάκης βρε παιδιά;/

◆ Και το (φάρμακο) Νίοxx στον εξαποδώ.

◆ «Ανεπιθύμητες ενέργειες: κεφαλαλγία, οίδημα, κάματος, υπνηλία, ναυτία, επιγαστραλγία, υπεραιμία του προσώπου, αίσθημα παλμών, ζάλη, κνησμός, εξάνθημα, δύσπνοια, εξασθένιση, μυϊκές κράμπες, δυσπεψία, υπερπλασία ούλων» (από οδηγίες χρήσης φαρμάκου «ευεργετικού» για την υπέρταση, τη στηθάγχη και την ισχαιμία - Αντε και καλή ψυχή!).

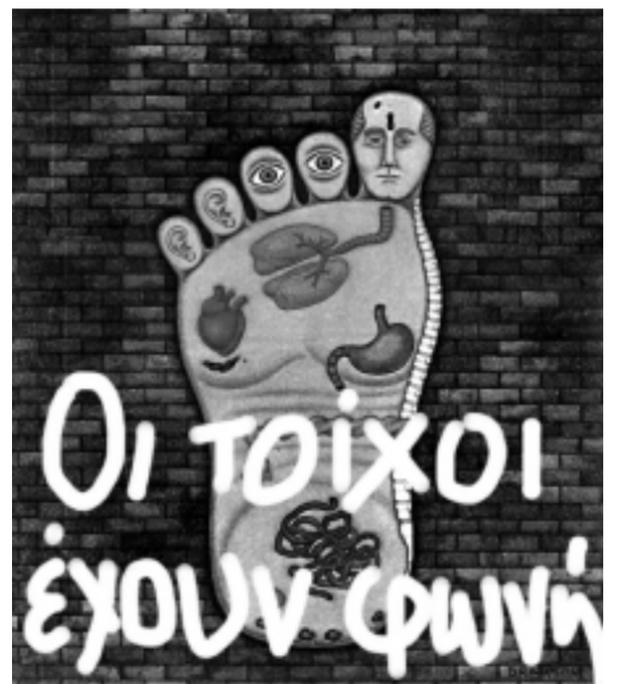
◆ «Ποιο ήταν όμως το όφελος όλων αυτών των παραπομπών στα δικαστήρια, τη στιγμή που τα δικαστήρια, οι county

magistrates αθώωναν τους εργοστασιάρχες; Στα δικαστήρια αυτά παρακάθονταν οι ίδιοι οι εργοστασιάρχες και δικάζαν τους ίδιους τους εαυτούς τους. Να ένα παράδειγμα. Κάποιος Εσκριτζ, των μπαμπακοκλωστηρίων Κέρσω, Ληζ και Σία, πρότεινε στον επόπτη εργοστασίων της περιφέρειάς του ένα σχέδιο κάποιου Relaysystem για το εργοστάσιό του. Όταν το σχέδιό του απορρίφθηκε κράτησε στην αρχή παθητική στάση. Λίγους μήνες αργότερα οι ειρηνοδίκες του Στόκπορτ δικάζαν κάποιο πρόσωπο, επίσης εργοστασιάρχη μπαμπακοκλωστηρίου, που κατηγορούνταν ότι εφαρμόζε ένα σύστημα βάρδιας όμοιο με το σχέδιο που ξεφούρνισε ο Εσκριτζ. Το πρόσωπο αυτό ονομαζόταν Ροβινσώνας και αν δεν ήταν ο Παρασκευάς του Εσκριτζ, ήταν πάντως συγγενής του. Το ειρηνοδικείο αποτελούνταν από τέσσερις δικαστές. Τρεις από αυτούς ήταν εργοστασιάρχες μπαμπακοκλωστηρίου με επικεφαλής τον αναπόφευκτο Εσκριτζ. Ο Εσκριτζ αθώωσε τον Ροβινσώνα και δήλωσε αμέσως πως ό,τι είναι νόμιμο για τον Ροβινσώνα επιτρέπεται και στον Εσκριτζ. Στηριγμένος λοιπόν στη δική του απόφαση, που απόκτησε έτσι ισχύ νόμου, εφαρμόσε αμέσως το σύστημα και στο δικό του εργοστάσιο. (Το Κεφάλαιο - Η εργάσιμη μέρα). (Για τη δικαιοσύνη ρε γαμώτο, την στραβή, γκαβή και μη... ταξική).

◆ Προς μέλη του Περισσού: καλά, ρε σεις, αφού το κόμμα παίρνει μια 300άρα χιλιάδες ψήφους, πώς η καθημερινή κυκλοφορία του «ΡΙΖΟΥ» δεν υπερβαίνει τα 4.500 (εκεί γύρω) φύλλα και κυρίως - δεν αναρωτιέστε αν τελικά αυτό το κόμμα - το παχουλό κατά τα οικονομικά - αδυνατεί να έχει μέλη;

◆ «...Η εκκλησία είχε ήδη μια ευνοϊκή φορολογική μεταχείριση για τα εισοδήματά αυτά» (σ.σ. από ακίνητα, κτήματα, ή οικοδομές, τα οποία μισθώνουν) «...εφορολογούντο ως σήμερα με συντελεστή 10%. Με το νέο φορολογικό νόμο... ο συντελεστής αυτός μειώνεται βαθμιαία και καταργείται εντελώς το 2008... Οι δωρεές είναι πλέον αφορολόγητες. Και αυτή η ρύθμιση συντελεί στην ενθάρρυνση της εκκλησίας... Οι ιερείς μονές για την πραγματοποίηση επενδύσεων δεν υποχρεούνται σε σύσταση εταιρείας (ν.3229/04)». (Η ΑΥΓΗ, άρθρο Γ. Δραγασιάκη, «Το νέο καθεστώς οικονομικής δράσης της εκκλησίας», 23/01/05).

Βασίλης

◆ 100.000 νεκροί στο Ιράκ. 150.000 νεκροί από το τσουνάμι. Οχι άλλες ανθρωποθυσίες στο βωμό του κέρδους και του πολέμου. 19/03 Πανελλαδικό συλλαλητήριο. Καλούν με ομόφωνες αποφάσεις ΑΔΕΔΥ, ΠΟΕΜ, ΟΣΓΑ, ΟΜΕ-ΕΥΔΑΠ, ΠΟΣΠΕΡΤ, ΠΟΕΜΤΥΜ, ΟΛΜΕ, ΠΟΕ-ΟΤΑ (Συμμαχία σταματήστε τον πόλεμο)

Εκείνο που με συγκλόνισε περισσότερο, όταν πρωτοδιάβασα την αφίσα, ήταν η λέξη... ομόφωνες. Οι του ΣΕΚ έκαναν ένα τεράστιο επικοινωνιακό λάθος. Δεν έπρεπε να τονίζουν στη συγκεκριμένη αφίσα το... 19. Αυτό το είχαν κάνει στην άλλη, που είχαν βγάλει πριν τέσσερις μήνες. Έπρεπε να τονίζουν το ομόφωνα. Γιατί αν έχει μια φορά σημασία η ανώτερη συνδικαλιστική ηγεσία του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος, που όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι πίνουν νερό στο όνομά της, αν έχει σημασία π.χ. η ΟΜΕ-ΕΥΔΑΠ, που μάχεται αποτελεσματικά εναντίον της λειτουργίας της επιχείρησης με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, ανακουφίζοντας έτσι υπαλλήλους «της», εργάτες «της» και όλα τα φτωχά λαϊκά στρώματα, αν έχει σημασία η ΠΟΕ-ΟΤΑ, που πρόσφατα βγήκε από έναν μεγάλο απεργιακό αγώνα (ακόμα ψάχνουμε τις κατακτήσεις του), αν έχει σημασία -ξανάλεω- μια φορά όλοι αυτοί οι μάχιμοι φορείς να στρέφονται ενάντια στο κέρδος και στον πόλεμο, τότε έχει δέκα φορές σημασία το ότι αυτές οι αποφάσεις είναι ομόφωνες. Από το σύνολο των συνδικαλιστικών μαχόμενων παρατάξεων. Κυρίως από τη ΔΑΚΕ και την ΠΑΣΚΕ. Καμιά συνδρομή για το κόμμα των εργατών, το ΣΕΚ, πήραμε;

◆ Να αλλάξουν τα πράγματα στην αριστερά! Διήμερο προβληματισμού και συζήτησης της αριστεράς. Συμμετέχουν εκπρόσωποι από όλο το φάσμα της αριστεράς, διανοούμενοι, ανένταχτοι, νέοι και παλιοί αγωνιστές (ΚΟΕ)

Η ίδια σημειολογία. Και εδώ -πέρα από όλα τα άλλα- εκείνο που με συγκλόνισε είναι ότι στο διήμερο προβληματισμού συμμετέχουν εκπρόσωποι από ΟΛΟ το φάσμα της αριστεράς. Θα μου πείτε αυτό δεν είναι απόλυτα ακριβές. Γιατί λείπει το ΚΚΕ π.χ., γιατί πρόλαβαν οι της ΚΟΕ να ξαναμαλλιοτραβηχτούν με το Μ-Λ ΚΚΕ με αφορμή... την αφορμή της εκδήλωσης. Τέλος πάντων. Λεπτομέρεια. Υπερβολή λόγω κεκτημένης ταχύτητας. Θα μου πείτε ότι δεν λείπει μόνο αυτό το κομμάτι, αλλά δε βαριέσαι, έτσι που κατάντησε η Αριστερά, πειράζει που η ΚΟΕ δεν σας-μας κατατάσσει σ' αυτήν; Κανένα ζόρι. Αλλά ας επανέλθουμε στην κεκτημένη ταχύτητα της ΚΟΕ. Σας πάω στοίχημα από τώρα, να μη σώσω ποτέ να ενωθώ με τους αριστερούς του ΣΥΝ, ότι τα συμπεράσματα από το διήμερο, που θα διαβάσετε στην εφημερίδα «Αριστερά», θα είναι ιδιαίτερα ενθαρρυντικά. Θα δείχνουν πως επιτέλους αυτός ο πονεμένος, αυτός ο αδικημένος, αυτός ο διαζευμένος, αυτός ο απατημένος, αυτός ο πικραμένος, αυτός ο ξεπερασμένος (ή ξενέρωτος) κόσμος της Αριστεράς επιτέλους μπορεί να ενωθεί. Παρά τις δυσκολίες που υπάρχουν, παρά τα εμπόδια, παρά τις προκαταλήψεις, παρά τις διαφορές, παρά τις θέσεις που είναι λίγες και δύσκολα μοιράζονται, η ενότητα τελικά θα νικήσει. Καληνύχτα σας.

■ Κλιντ Ισγουντ

Million Dollar Baby

Είναι γνωστό ο Κλιντ Ισγουντ δεν υπήρξε μόνο ο «Βρώμιχος Χάρι» στην κινηματογραφική του καριέρα. Σε πολλές ταινίες του έδωσε μια άλλη πλευρά, τρυφερή και προδομένη, ταπεινών καθημερινών ηρώων. Στην ταινία αυτή ο Ισγουντ μεταφέρει στην οθόνη την ιστορία μιας τριαντάχρονης γυναίκας που με τη βοήθεια ενός παλαιάμαχου προπονητή καταφέρνει ν' ανέβει στο ρινγκ. Στο φόντο αυτής της ιστορίας ο σκηνοθέτης ανατέμνει και αποκαλύπτει τα τραύματα, τα όνειρα και τις ελπίδες των ηρώων του.

Ελένη Σταματίου

Θ' αφήσουμε κι αυτή την πρόκληση αναπάντητη;

Τη Δευτέρα ξεκινά στον Κορυδαλλό η τρίτη στη σειρά τρομο-δίκη. Η πιο προκλητική απ' όλες. Αυτή που υποδηλώνει με τον πιο κραυγαλαίο τρόπο την πρόθεση της κρατικής εξουσίας να εγκαταστήσει ένα καθεστώς τρόμου και να εμπυδώσει αυτόν τον τρόπο στη συνείδηση κάθε πολίτη. Μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε σε βάρους όποιου θέλουμε. Αυτό είναι το μήνυμα που περνιέται στον ελληνικό λαό και ιδιαίτερα στα πιο «ζωηρά» τμήματά του, εκείνα που σηκώνουν κεφάλι και αντιστέκονται στη βαρβαρότητα, στην εκμετάλλευση και την καταπίεση.

Η δίκη αυτή δεν αφορά μόνο τους έξι κατηγορούμενους. Αφορά ολόκληρο τον ελληνικό λαό. Γι' αυτό και αυτή η πρόκληση δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη. Έχουν γίνει εκδηλώσεις, έχουν ακουστεί καταγγελίες, περισσότερες από τις προηγούμενες φορές, όμως αυτό δεν φτάνει. Πρέπει να υπάρξει κινητοποίηση καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης, να ενεργοποιηθεί ο νομικός κόσμος, να σταλούν επιστολές στις μεγάλες εφημερί-

δες, να γίνει ό,τι είναι δυνατόν για να μην περάσουν οι μεθοδεύσεις αυτής της δίκης, για να καταρρεύσουν τα τρομοσενάρια. Απευθύνουμε έκκληση σε όσες και όσους μπορούν να βρίσκονται τη Δευτέρα το πρωί στον Κορυδαλλό, για να δείξουν (και) με την παρουσία τους τη συμπαράστασή τους σ' αυτούς που δικάζονται.

Σ' αυτή την υπόθεση έχουμε αναφερθεί και άλλες φορές (όταν βγήκε το παραπεμπτικό βούλευμα). Επαναλαμβάνουμε τα βασικά της σημεία, παραπέμποντας ταυτόχρονα στη μπροσουρίτσα που εξέδωσαν οι Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους, η οποία περιλαμβάνει εξαντλητική αναφορά σε όλες τις πτυχές της υπόθεσης.

Πρόκειται για τρεις δίκες στη συσκευασία της μιας.

◆ Επιχειρείται να δικαστούν εκ νέου, με την εφαρμογή της ναζιστικής έμπνευσης αρχής της συλλογικής ευθύνης, οι **Χρήστος Τσιγαρίδας, Κώστας Αγαπίου, Αγγελέτος Κανάς και Ειρήνη Αθανασάκη**, ενώ ακόμη δεν έχει τελεσιδικήσει η πρώτη υπόθεση στην

οποία βρέθηκαν κατηγορούμενοι. Χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο, καμιά μαρτυρία, ούτε καν ένδειξη, καλούνται να δικαστούν ως φυσικοί αυτουργοί 10 ενεργειών του ΕΛΑ, με δεδομένη την προϋπόθεση ότι υπήρξαν μέλη του ΕΛΑ, κατηγορία όμως για την οποία δεν θα δικαστούν, αφού εκκρεμεί ακόμα η προηγούμενη δίκη. Με προκλητικά παράνομο τρόπο η Εισαγγελία εισάγει ως αναγνωστέο έγγραφο την απόφαση του προηγούμενου δικαστηρίου, εναντίον της οποίας έχει ασκηθεί έφεση και επομένως δεν ισχύει. Με την ίδια προκλητικότητα καλούνται ως μάρτυρες οι γνωστοί ψευδομάρτυρες της πρώτης δίκης (Κυριακίδου, Ζήσης κ.λπ.), οι οποίοι έχουν καταθέσει μόνο για την κατηγορία της «συμμετοχής» και όχι για τις επιμέρους πράξεις.

◆ Επιχειρείται να δικαστεί με τις ίδιες κατηγορίες ο **Μιχάλης Κασίμης**, ο οποίος έχει αθωωθεί ομόφωνα (επομένως τελεσίδικα) από το προηγούμενο δικαστήριο. Ο Κασίμης που κρίθηκε τελεσίδικα ότι δεν υπήρξε μέλος του ΕΛΑ θα ξαναδικαστεί για 10 ενέρ-

γειες του ΕΛΑ!

◆ Τέλος, επιχειρείται για πολλοστή φορά η εξόντωση του **Γιάννη Σερίφη**, ο οποίος -μετά την εμπλοκή του στην υπόθεση της 17Ν- εμπλέκεται και στην υπόθεση του ΕΛΑ. Με μοναδικό στοιχείο τις αντιφατικές και αλληλοσυγκρουόμενες καταθέσεις ενός ψευδομάρτυρα, του γνωστού Κορωναίου, τον οποίο έχουν διαψεύσει -σε κατ' αντιπαράσταση εξέταση ενώπιον του ειδικού εφέτη ανακριτή-δου αξιωματικού της Αντιτρομοκρατικής. Ενός ψευδομάρτυρα που όταν είχε γίνει το συμβάν είχε καταθέσει ότι δεν ήταν παρών, αλλά το πληροφορήθηκε από την τηλεόραση και που περιέγραφε ένα «ύποπτο πρόσωπο», το οποίο και ηλικιακά και ως προς τον σωματότυπο δεν ταιριάζει στο παραμικρό στον Γιάννη Σερίφη.

Πηγαίνουμε, λοιπόν, σε μια ακόμα δίκη σκοπιμότητας. Οι δικονομικές εγγυήσεις, το ισχύον δίκαιο, τα δημοκρατικά δικαιώματα γίνονται σκόνη χάριν της διεκπεραίωσης της ελληνικής εκδοχής του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας».

Το πρότυπό τους

Η φωτογραφία χαρακτηριστική: Στο φόντο ένα τεράστιο τρακτέρ. Μπροστά ο κύριος, με στολή πλούσιου φάρμερ του Κεντάκι, κρατά αγκαλιά την κυρία, που φορά το γουναρικό, το φερμάτο γυαλί και όλα τα χαϊμαλιά. Και οι δύο χαμογελούν τρισευτυχισμένοι στο φακό. «Το μικρό σπίτι στο λιβάδι»; Όχι, «Αγρότες ψηφιακής τεχνολογίας», σύμφωνα με τον εντυπωσιακό τίτλο της «Ελευθεροτυπίας». Τίποτα στην εμφάνιση του χαμογελαστού ζεύγους δεν φανερώνει ανθρώπους του κάμπου. Ούτε φτωχούς, με τη φτώχεια αποτυπωμένη στα σκληρά πρόσωπα και στα τριμμένα ρούχα, ούτε πλούσιους, με το κιτς αποτυπωμένο στο ύφος, στα ρούχα, στην εμφάνιση. Το στήσιμο αποπνέει αέρα πρωτευουσιάνικο, γκλαμουριά αστών και όχι αρχοντόβλαχων.

Το ρεπορτάζ μας διαφωτίζει. Το ζεύγος των αγροτών έχει εγκαταλείψει την Αθήνα και την αεροναυπηγική (ο σύζυγος) και τη διακόσμηση (η σύζυγος) και εγκαταστάθηκε το 1983 στη Γυρτώνη της Λάρισας, φέρνοντας μια «άλλη άποψη για τη γεωργία και την αγροτική πολιτική, μια πιο προχωρημένη και high tech αντίληψη για τα επιλέξιμα και τις επιδοτήσεις». Δεν συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις και τα μπλόκα, αλλά σερφάρουν στο ίντερνετ, διαβάζουν επιστημονικά βιβλία, ενημερώνονται για τις νέες καλλιεργητικές μεθόδους κ.λπ.

Μετεμψύχωση του Μαρίνου Αντύπα, εκείνου του πρώιμου σοσιαλιστή που παράτησε πλούτι και καριέρα κι έγινε «ένα» με τους κολλήγους του κάμπου, για να πείσει από τα βόλια των τσιφλικάδων; Ούτε γι' αστειό. Το ζεύγος καλλιεργεί κάθε χρόνο 800 στρέμματα βαμβάκι, σιτάρι, τριφύλλι, καλαμπόκι. Διαθέτει ένα τεράστιο υποστατικό με συγκρότημα αποθηκών για τα προϊόντα και τα γεωργικά μηχανήματα. «Αριστερά και δεξιά γεωργικά εξαρτήματα, θερμομετρικές εδάφους, ψεκαστικά, βαμβακοσυλλέκτες, συστήματα ποτίσματος, λιπασματοδιανομείς...».

Έχει και άποψη το ζεύγος: «Δεν μπορεί να λέγεται αγρότης ένας που έχει είκοσι, τριάντα στρέμματα και είναι ταξιτζής, ξυλουργός ή ό,τι άλλο παράλληλο επάγγελμα κάνει». Πολύ σωστά από τη μεριά τους. Η παπάς παπάς ή ζευγάς ζευγάς. Ο οικοδόμος της υπαίθρου, που κάνει καμιά εκατοστή μεροκάματα το χρόνο και καλλιεργεί και τα τριάντα στρέμματα του πατρικού κλήρου, μαζί με τη γυναίκα του, που επίσης κάνει καμιά εκατοστή εποχικά μεροκάματα στο συσκευαστήριο ντομάτας, πρέπει να εξαφανιστεί από την αγροτική παραγωγή. Το ίδιο και ο φτωχός αγρότης που έχει σαράντα στρέμματα δικά του και νοικιάζει καμιά εξηνταριά ακόμα, τα βάζει βαμβάκι και βγάδι (σύμφωνα με το αντικειμενικό σύστημα φορολόγησης) γύρω στα δύομισι εκατομμύρια δραχμές το χρόνο. Στην παραγωγή πρέπει να μείνουν μόνο οι επιχειρηματίες με τα 500 στρέμματα και πάνω, με τις πολλές καλλιέργειες, με το μεγάλο κεφάλαιο σε κτίρια και μηχανήματα, με τις στρατιές των αγροεργατών (κατά προτίμηση αλλοδαπών, που είναι πιο... βολικοί στην εκμετάλλευση), με τις διασυνδέσεις με τους μηχανισμούς της εξουσίας.

Από τη σκοπιά τους πρέπει να τους αναγνωρίσουμε ότι έχουν δίκιο. Για τους επιχειρηματίες της αγροτικής παραγωγής ο φτωχός αγρότης είναι άχθος αρούρης. Δεν θέλουν να μπλέκεται στα πόδια τους. Οσο πιο γρήγορα προχωρήσει το ξεκλήρισμα τόσο το καλύτερο. Εκείνοι που δεν έχουν συνειδητοποιήσει την κατάσταση είναι οι φτωχοί αγρότες. Γι' αυτό και άγονται και φέρονται από τους πολιτικάντηδες και τα «κεφάλια» της πλούσιας αγροτιάς στα χωριά, χωρίς στρατηγική, πνιγμένοι σε μια μάχη οπισθοφυλακών για την επιβίωση.

Π.Γ.

■ Δικάζεται τη Δευτέρα η αίτησή του Να αποφυλακιστεί ο Παύλος Σερίφης

Είναι δυνατόν ένας άνθρωπος με ένα χέρι, χωρίς τη δυνατότητα να αυτοεξυπηρετηθεί, και ταυτόχρονα πάσχων από σκλήρυνση κατά πλάκας, η οποία συνεχώς επιδεινώνεται, όπως βεβαιώνουν οι γιατροί του κρατικού νοσοκομείου που τον παρακολουθούν (μεταφέρεται δυο φορές το μήνα από τη φυλακή στο Γενικό Κρατικό), να παραμένει στη φυλακή και μάλιστα να ζει σε υπόγειο κελί του ειδικού καθεστώτος κράτησης των πολιτικών κρατούμενων; Και, όμως, για την... αδέκαστη και... αδιάφορη ελληνική Δικαιοσύνη είναι.

Τη Δευτέρα, στο Πενταμελές Εφετείο Αθηνών δικάζεται η δεύτερη αίτηση αναστολής εκτέλεσης της ποινής του Παύλου Σερίφη, που έχει καταδικαστεί σε ποινή φυλάκισης 8 ετών (τη μικρότερη απ' όλες) για την υπόθεση της 17Ν. Θα την απορρίψουν και πάλι. Θα εξακολουθήσουν να επιβάλλουν σ' αυτόν τον βαριά άρρωστο άνθρωπο την ποινή του αργού θανάτου; Σε δυο μέρες θα γνωρίζουμε.

Πορεία αλληλεγγύης στον Πολ. Γεωργιάδη Σήμερα στις 11 π.μ. στο Μοναστηράκι

■ Αθώοι για τις Εστίες

Πόσοι θυμούνται το μπάχαλο που είχε γίνει έξω από τη Φοιτητική Εστία της Πατησίων στα τέλη του '98; Κατά το γνωστό της τρόπο η Αστυνομία συνελαβε στην τύχη τέσσερα νέα παιδιά και τους φόρτωσε βαρύτατες κατηγορίες κακούρηματικού χαρακτήρα. Εμειναν προφυλακισμένοι περίπου 6 μήνες και στη συνέχεια απελευθερώθηκαν με περιοριστικούς όρους. Την περασμένη Δευτέρα έγινε η δίκη τους στο Μεικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Αθήνας. Μέσα σε λίγες ώρες η σκευωρία κατέρρευσε και αθωώθηκαν όλοι με ομόφωνη απόφαση. Ελάχιστη παρηγορία για την ταλαιπωρία που υπέστησαν η επίδικαση σε βάρος του ελληνικού δημοσίου αποζημίωσης ύψους 20 ευρώ για κάθε μέρα προφυλάκισης. Ούτε καν για τα έξοδα.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: newspaper_kontra@yahoo.com

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αγ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΩ

